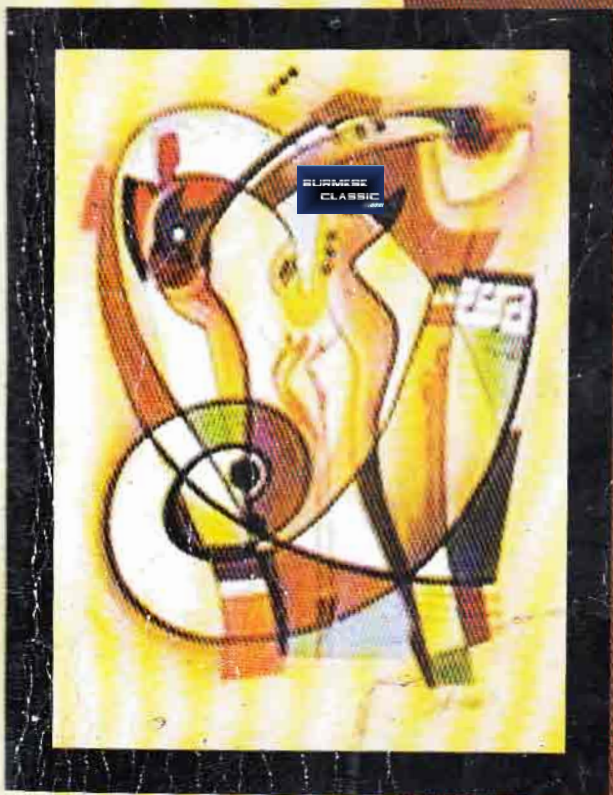

၅၅

လေ့ကျင့်သံ ကျော့တစ်ခင်းစာ

ပထမပိုင်း

Digital by Idea Kyaw & Wai Yan

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆၆၀၉၀၇

ဖျက်နှိမ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၇၇၁၁၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်စိုးသီတာ (စိုးစိုးစာပေ) (၂၅-၀၃-၅၁)

အမှတ် (၁၃) ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (၂၅-၀၄-၉၀၂)

စံပယ်အောင်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ဖျက်နှိမ်ခွင့်မပါ

Idea Kyaw & Wai Yan

မြန်မာ့စာပေ

စိုးစိုးစာပေ

ရွှေသံကျောက်စာ

(ပထမပိုင်း)

အခန်း (၁)

“ရတယ်၊ မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်”

သူ ဂရုမစိုက်စွာ နောက်ပြန်လှည့်၏။

သူမ အံကလေးတစ်ချက်ကြိတ်၍ ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ရပ်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာ ရှင်မစောင့်တော့ဘူးလား”

ပြုံးခြင်းမမည်သော သူ့နှုတ်ခမ်းက လှုပ်သည်ဆိုရုံလေး လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဆော့ပန်းပန်းပန် စိတ်ဝင်စားမှုဆိုတာ လစ်မစ်ရှိတယ်”

“ဘာ”

ပြာလဲ့လဲ့ မျက်မှန်နောက်က သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ အကြင်

(စိုးမိုးစာပေ)

နာမရှိ ကျော့ခိုင်းသွားသည် ခြေလှမ်းတို့က တွေ့ဝေတွန့်ဆုတ်ခြင်း ကင်းပဲ့နေသည်။

မိန်းမတို့ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေတတ်သည့် “ဆောင်းမင်းဆက်”။

ဘယ်အထိအောင် ခက်ခဲခက်ခဲ ချက်ခြင်းသူရှေ့ရောက်လာ အောင် ယူနိုင်သည့် အရည်အချင်းတွေလည်း သူ့မှာရှိနေပြန်သည်။

သူ ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာသလဲ၊ ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်း နိုင်သလို ဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေသူဆိုတာလည်း မသိကြ။

သေချာတာတစ်ခုပဲရှိသည်။ ဆောင်းမင်းဆက် ဘယ်နေရာ ရောက်နေနေ သူရှိနေသည့်နေရာသည် သူပိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်နေခြင်း၊ သူ့ရဲ့ဘေးမှာ အဆင့်အတန်းမနိမ့်ကျသော ပြည့်စုံလှပသည့် မိန်းမ ချောလေးတွေ မရိုးနိုင်စွာ ရှိနေတတ်ခြင်း။

အဲဒါ ခဲတင်းမင်းဆက်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ လူအတော်များ များ သိထားကြသည့် အကြောင်းများပင်ဖြစ်သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၂)

“ဟိတ် မလုပ်နဲ့လေ”

အသံနှင့်အတူ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် အပုတ်ခံလိုက်ရတော့ မေဝတီ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီအံ့ဆွဲဖွင့်မိတာ ဝတ်မှာ အပြစ်ရှိလားမောင်”

ဆောင်းမင်းဆက် မွေ့ရာပေါ်မှာခုန်ထ၍ ချွတ်ထားသည့် အင်္ကျီကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အဲဒါ တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ ငါနဲ့ပတ်သက်သမျှ ငါပေးတာ ကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ မထိမကိုင်ပါနဲ့ ဝတ်”

မေဝတီ မွေ့ရာပေါ်မှာ ခြေထောက်ချထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

“အဲဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောပါနဲ့မောင်၊ မောင့်ကိုချစ်လို့ ဝတီက တစ်ဘဝလုံးကို ယုံယုံကြည်ကြည်ပုံအပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မောင်ကကျတော့ ဒါလေးတောင် အယုံအကြည်မဲ့တာ သဘာဝမကျ ဘူး”

ဆောင်းမင်းဆက် ဘာစကားမှပြန်မပြောဘဲ အိပ်ရာထက်မှာ ထိုင်ရင်း ဘောင်းဘီအနားစကို ခြေသလုံးထိ လိပ်တင်၍ ဖိနပ်စီးနေ သည်။ မေဝတီ မကျေနပ်နိုင်။

“အဲဒီအံ့ဆွဲထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲဆိုတာကို ဝတီ စိတ်ဝင်စား ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့ စပ်စုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လှမ်းကိုင် လိုက်မိတာ၊ ဒါကို မောင် ဒီလိုပုံကြီးချဲ့တာ ဝတီမကျေနပ်ဘူး”

“မင်းကျေနပ်အောင် ငါဖန်တီးပေးတတ်တာ ဆောရီးပဲ ဝတီ၊ လာ သွားမယ်”

“ဟင့်အင်း ဝတီကျေနပ်အောင် မောင် တစ်ခုခုဖြေရှင်းသင့် တယ်၊ မောင့်ကို ဝတီ မကျေနပ်သေးဘူး”

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီမှာ... ဝတီ”

မေဝတီပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကိုင်သည်။

“ငါဟာ မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေထဲက မဟုတ်ဘူး

(စိုးမိုးစာပေ)

လေချွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ ဆိုတာ မင်းနားလည်ရင် ငါ့ဆီကဖြေရှင်းဖို့ကို မင်းမမျှော်လင့်သင့်ဘူး”

မေဝတီကလည်း သတ္တိရှိသည်။

သူ့လက်တွေကို အတင်းဖြေချ၍ မျက်နှာကိုမော့၏။

“ဝတီကလည်း ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေလိုမဟုတ်ဘူး မောင်၊

ဝတီမှာ ပညာရှိတယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အပြည့်ရှိတယ်၊ ဝတီ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့တာ အားကိုးလို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ မက်မောလို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ မောင် အချစ်ကိုနားလည်ရဲ့လား၊ အချစ်ကို ခံစားတတ်ရဲ့လား၊ စည်း စိမ်နဲ့ချစ်ခြင်းကို လဲယူလို့ရတယ်လို့ မောင်ထင်လား”

ဝတီဒေါသတွေ စကားလုံးပြင်းပြင်းတွေကို ဆောင်းမင်းဆက် ကတော့ ဂရုမစိုက်။

“မင်းလို ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်လောက်တော့ ငါ့အတွက် စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး ဝတီ”

“ဘာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဟိုတယ်ရဲ့ ဒီအခန်းထဲထိဝင်ခွင့်ရတာ မင်းတစ် ယောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ရဲ့ထူးထူးခြားခြား အခွင့်အရေးပေးခဲ့တာပဲ၊ မင်းကျေနပ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ရှင်... ရှင်... ကံ... စော်ကားဦး”

လွှဲချလိုက်သည့်လက်ကို ဆောင်းမင်းစက် ဖျတ်ကန့် ဖမ်း

(စိုးမိုးစာပေ)

ကိုင်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

မေဝတီ မွေ့ရာပေါ် ပုံခနဲလဲကျသွား၏။

ဆောင်းမင်းဆက်မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အေးစက် တင်းမာနေသည်။ စားပွဲပေါ်က ဘဲလံတစ်ခုကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ် လိုက်ရာ မကြာမီ ဟိုတယ်က ကောင်လေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာ၏။

“မောင်အေး... သူ့ကိုပြန်ပို့လိုက်”

“ဟုတ်”

အသားတွေတုန်အောင် ဒေါသလွန် ရှက်ကြောက်နေပါသော ဒေါက်တာမေဝတီထွန်းကို ဆောင်းမင်းဆက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ချာ ခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

အဲဒါလည်း ဆောင်းမင်းဆက်ရဲ့ မထူးဆန်းသော ဖြတ်သန်း မှုတစ်ခုမျှသာ။

အခန်း (၃)

“ဟာ... ကကြိုး နင်ညစ်ပတ်နဲ့လေ၊ ရှုံးပြီ၊ ရှုံးပြီ... ပေး တို့နိုင်တယ်ကွ”

“ဘာလဲ... ဘယ်သူရှုံးတာလဲ... ငါ့မရှုံးဘူးနော... ရာဇ... ရာဇ ပြောဦးလေ”

ကကြိုးနဲ့ လက်ရုံးကြားမှာ ရာဇ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ သည်။

“ဘာလို့ မရှုံးရမှာလဲ၊ ဒီမှာ နင်ပစ်လိုက်တဲ့ မုန့်”
လက်ရုံးက စားပွဲနားမှာရှိနေသည့် အမှိုက်ပုံးလေးထဲက မရွံ့

မရှာ လိုက်စမ်းနေသည်။
လက်ထုတ်လိုက်တော့ ကိတ်မုန့်အပွဲတစ်ခု ပါလာ၏။

“ဒါလေး၊ ဒါဘာလဲ ဟဲ့... ဟဲ့ မုန့်နှစ်ခုနဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ပြိုင်စားတာ နင် ငါ့လောက် မမြန်နိုင်ပါဘူးဟာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့မုန့်မဟုတ်ဘူး၊ ငါအကုန်စားပစ်တာ ရာစမြင်တယ်၊ ရာစ”

“ဟင်”

“ဝင်ပြောဦးလေဟာ”

ကကြီး တမင်ညစ်နေမှန်းသိပေမယ့် ဝင်မပြောဘဲ နေပြန်လျှင်လည်း ကကြီးပြိုင်တာ မခံနိုင်သည့်ရာဇက လက်ရုံးဘက်လှည့်သည်။ လက်ရုံးကလည်း ပါးပြီးသား။

“ဟေ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောခိုင်းနဲ့၊ ဒီမုန့်က စောစောက တို့စားခဲ့တဲ့မုန့်ပဲ၊ အစကတည်းက မစားနိုင်မှန်းသိလို့ ဝင်မပြိုင်ဘူး ပြောနေတာ သူပဲ ဖင်ခေါင်းကျယ်ပြီး မရဘူး၊ ကတိအတိုင်း ကင်တင်းမှာ ဝမ်းတောဘယ်လ်”

ကကြီး ခြေလေးစောင့်၍ ထရပ်သည်။

“ငါနိုင်ရဲ့သားနဲ့ သက်သက်အမှိုက်ပုံးထဲက မုန့်ကို ကောက်ပြပြီး အရှက်ခွဲတာ အစုတ်ပလုပ်လက်ရုံး၊ နင့်ကို ငါမခေါ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို လုံးဝလောမခေါ်နဲ့”

“ဟာ... ကကြီး”

(ဝိုးမိုးစာပေ)

ညစ်နေကျအတိုင်း ကကြီး ညစ်သွားပြန်ပြီ။

ဘာလေးပဲလုပ်လုပ် သူတို့ အမြဲပြိုင်ပွဲလုပ်တတ်တာ ဝယ်ငယ်

ကတည်းက အကျင့်။

အနားမှာ ရာဇက ဒိုင်လူကြီး။

မုန့်စားလည်းပြိုင်၊ ကားမောင်းလည်းပြိုင်၊ ရေကူးလည်းပြိုင်၊

အတန်းထဲမှာလည်း အဆင့်ချင်းပြိုင်။

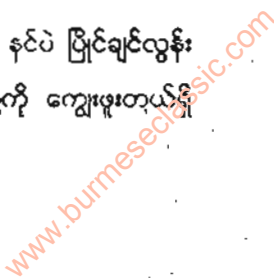
ပြိုင်ပြီး ကကြီးကနိုင်လျှင် လက်ရုံးကျွေးသမျှ တစ်ဖြဲနစ်ဖြဲ စား၍ အေးချမ်းစွာပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် သူ့ရုံးပြိုဆို ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံတတ်၊ မရရအောင်ငြင်းမည်။

မရလျှင် စိတ်ကောက်မည်။ ကကြီး မျက်နှာညိုတာမခံနိုင်တဲ့ လက်ရုံးတို့ညီအစ်ကို ချောရတဲ့အလုပ် ပိုတိုးခဲ့တာပဲ အဖတ်တင်၍ မပြီးမချင်း ပူညံ့။

ဒါကိုသိလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မပြိုင်ပါနဲ့ ပြောလည်းမရ။ တစ်ဘက်သားမခံချင်အောင် ကလိကလိဖြစ်အောင် ကကြီးက စိန်ခေါ်တတ်သည်။

“ကကြီး နေဦးလေဟာ၊ နင်ကလည်း နင်ပဲ ပြိုင်ချင်လွန်းလို့ ပြိုင်ရတဲ့ဟာ၊ တစ်ခါတလေလေးများ ငါတို့ကို ကျွေးဖူးတယ်ရှိအောင် ကျွေးစမ်းပါဟာ”

(ဝိုးမိုးစာပေ)

“ကျွေးမယ် စောင့်နေ၊ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်”

ကကြီးကို ခလယ်မှာထား၍ ရာဇနဲ့လက်ရုံး ချောလိုက်ရတာ အမောတကော၊ ခက်ရချည်ချဲ့။

သူကလည်း ရုံးသေး။ တော်ပြီ၊ နောက်ဆို ပြိုင်လဲ အရုံးပဲ ပေးတော့မယ်။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်တိုင်းလည်း မအောင်မြင်။

အဲဒီလိုကျတော့လည်း မယ်မင်းကြီးမက . . .

“ငါ့ကို သက်သက်အရုံးပေးတာပေါ့၊ ငါ့ကို အထင်သေးတာ၊ စော်ကားတာတဲ့ . . . က”

“ဟာ ငါ ခုမှ သတိရတယ်၊ ငါ့မှာ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ ရှိတယ်ဟ”

ရုပ်ရှင်မက်သည့် ကကြီးခြေလှမ်းတွေ အနည်းငယ် နှေးသွားဘာကိုကြည့်၍ ရာဇ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ကကြီး နင်ပဲ တစ်ဦးတည်းသောသား ကြည့်ချင်တယ်ဆို”

“မကြည့်ချင်ဘူး”

လက်ရုံးက ခေါင်းကုတ်၍ အသံတိတ်နှင့် . . .

“သွားကြည့်ရအောင်ဟာ၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ ဒယ်ဒီ ငါးစောင်တောင်ရတာ၊ အဲဒါ တို့သုံးယောက်ကြည့်ဖို့ ဒယ်ဒီပေးလိုက်တာ ကြည့်မယ်မို့လား”

(စိုးမိုးစာပေ)

လက်ရုံးတို့ဒယ်ဒီက ရုပ်ရှင်နဲ့ ဂီတအစည်းအရုံးက လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် နိုင်ငံခြားစီစာရုံးမှာလည်း အရေးပါသည့် ဗဟိုလုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

မာမိကလည်း ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းက နည်းပြဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်သည်မို့ မိသားစုအားလုံး ခေတ်မီကြသည်။ ပွင့်လင်းကြသည်။

ကကြီးတို့မိသားစုနဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြသလို ရင်းနှီးကြသည်။

မိဘမရှိ၊ အဘိုးအဘွားတို့နှင့်နေရရှာသော ကကြီးသျှင်ဆိုသည့် တစ်ကောင်ကြွက်ကောင်မလေးကို လက်ရုံးတစ်မိသားစုလုံး အရေးပေးဂရုစိုက်ကြတာ မိသားစုနှစ်ခု စတင်ဆုံဆည်းမိကြကတည်းက ဖြစ်၏။

အဲဒီတုန်းက သူတို့သုံးယောက် သုံးတန်းကျောင်းသားလေးတွေပဲ ရှိသေးသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်စရာကောင်းသလောက် သိပ်ဂျီဆိုင်ကတတ်တဲ့ ကကြီး။

“ရာဇ”

“ဟေ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“နင်နဲ့ လက်ရုံး လက်မကိုပါးစပ်မှာကိုက်ပြီး မိန်းကလေးလို မခွံတရို့လေး မျက်စောင်းထိုးပြ”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

လက်ရုံးအသံကြီးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။ ရာဇ မျက်လုံးပြူး သွား၏။

ကကြီးက လွယ်အိတ်ကို ပန်းမှာပြောင်းလွယ်၍ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို မျက်စောင်းမထိုးပြရင် ငါအစားမတက်ဘဲ ပြန်မှာ ပဲ။ အိမ်ရောက်ရင် အန်တီမာ့ကို နင့်တို့ မခံနိုင်အောင်စလို့ ပြန်လာ တာဆိုပြီး ငိုတိုင်မယ်”

“ဟာ... ပြဿနာပဲကွာ”

“ကဲ လုပ်မှာလား။ မလုပ်ဘူးလား။ ပြောဟာ တစ်ကနေ တစ်ဆယ်ထိရေမယ်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနှစ်၊ ရှစ်”

“တော်ပါပြီဗျာ... ဒေါ်ကကြီးသျှင်ရဲ့”

လက်ရုံးက ယောက်ျားပီသ ချောမောသူမို့ သူ့ခမျာ မျက် စောင်းပင် ကောင်းကောင်းမထိုးတတ်တာ။

ရာဇက ခပ်သွယ်သွယ်ပါးပါးမို့ ကကြီးခိုင်းသလို လုပ်ပြ

(စိုးမိုးစာပေ)

လေချွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

သွားတာ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲမရှိ။

ကကြီး၊ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

လက်ရုံးက တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်။

“ကဲ... လက်ရုံး လုပ်ဟာ”

“ကကြီးကဟာ နင် လုံးဝမတရားဘူး။ ငါကလည်း နိုင် သေး။ သူခိုင်းတာလည်း လုပ်ရဦးမယ်”

“ဘာနိုင်တာလဲ။ နင်အရှက်ခွဲလို့ ဆိုင်ထဲမှာ ငါအရှက်ကွဲ ရတာ၊ ဘာလဲ... နင်မလုပ်ဘူးပေါ့”

“ဟို... နင်စားချင်တာ ငါဝယ်ကျွေးမယ်ဟာ”

“မစားချင်ဘူး”

လက်ရုံးက ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးတိုင်း သတိထားမိနေတဲ့ သူမို့ လူအလစ်ကိုချောင်းပေမယ့် ဘယ်လိုမှမချောင်”

လက်ရုံး ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေတော့သည်။

“ဟယ်... ကကြီး”

မေရီနဲ့ ဘာသာပြဆရာမတစ်ယောက် သူတို့နားရောက်လာ သည်။

“ကကြီးကို ဆရာမချစ်ချစ် ခေါ်နေတယ်ကွဲ့”

“ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာမ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“နံညီအတွက် ကကြီးကို တစ်ခုခုအကူအညီ တောင်းမလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ”

ကကြီးက လက်ခုံးကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

လက်ခုံး မချီမချည့်မျက်နှာနှင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ တစ်ဖက်လှည့်နေသည်။

ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါဘိ ဆရာမရယ်။ ဟဲ့... ဟဲ့။

(ဂိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၄)

အအေးပုလင်းကို စူးစိုက်ကြည့်၊ မျက်ခုံးပင့်၊ မျက်လုံးပါ ပြူးလာ၍ ...

“ဟာ ငါသိပြီ” ဟု ထအော်လိုက်တော့ ကကြီးကို စူးစိုက် ကြည့်၍ အားလုံးကိုမြင်နေသည့် လက်ခုံး ခေါင်းကြီးသွားသည်။

“ငါ အကြံရပြီ လက်ခုံး”

“မကြန့်၊ မပြိုင်ဘူး”

ရာဇကလည်း တစ်သဘောတည်းမို့ အသာငြိမ်နေရင်း ကကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံအောင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်။ ဘုရားဖူးရ လေရဲ့။

ကကြီးကို အဲလောက်ကြောက်တာ။

(ဂိုးမိုးစာပေ)

ကကြီးက ခပ်ခနဲရယ်၍ လက်ရုံးစုပ်သောက်နေသည့် အအေး
ပုလင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲပစ်လိုက်၏။

“လက်ရုံး”

“ဘာလဲ”

“နင်နဲ့ ငါ အလောင်းစားတစ်ခု ပြိုင်မယ်”

“အလောင်းအစား လုပ်မယ်ပြောပါ”

“အဲဒါလဲ ပြိုင်တာပဲ၊ အတူတူပဲ၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ”

“မပြိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားလေးကို ကြောက်လွန်းလို့”

“မရဘူးဟာ၊ ပြိုင်မယ်၊ နင်ဟိုနေ့က ငါ့ကို နိုင်သွားတာ
ငါမကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“ဟော ခုတော့ ဝန်ခံသွားပြီလား”

“အဟီး”

လက်ရုံးက ရှုတည်တည်ကြီးကြည့်၏။

“သူကလည်း ရှုံးသေးတယ်၊ ကံကောင်းလို့ ရှောက်သီးဆေး
ပြား လည်မရောင်းရတာ”

“တော်ပါဟာ။ ငါကလည်း နင့်ကို တကယ်မခိုင်းပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... နော်... ဆရာမချစ်ချစ်
ကယ်လို့”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ကဲပါကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း တွေ့တာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတာပဲ”
ရာဇက ဝင်တာသည်။

“ဒါဖြင့် နင်နဲ့ငါ ပြိုင်မလား”

“ဘုရားရေ၊ နင်တို့ပွဲတွေမှာ ငါက ဒိုင်လူကြီးဆို”

“ဒါဆိုပြီးရော လက်ရုံး”

လက်ရုံးက မကြားဟန်ဆောင်၍ နာရီကြည့်ကာ ထရပ်လိုက်
သည်။

“အချိန်နီးနေပြီ၊ သွားကြမယ်”

ရာဇက ထလိုက်ပေမယ့် ကကြီးက ထိုင်ငနဆဲမို့

“ကကြီး ထလေ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားကြ”

“ဟာ... ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စိတ်ကောက်တာ”

“ပေါ်တင်ကြီးပါလား”

“ပေါ်တင်ကြီးပဲ”

ကကြီးက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ဖက်၍ ကိုယ်လေးလှုပ်နေသေး သည်။

“ငါရှုံးထားတဲ့အတွက် နင့်ကို ထပ်ပြိုင်ရမဖြစ်မယ်” ကဲဒီပွဲ

လက်မခံရင် သုံးရက်တိတိ သူငယ်ချင်းစာရင်း ပြတ်တယ်”

(စိုးမိုးစာပေ)

လက်ရုံးနဲ့ရောတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ

သည်။

“ဟေ့ လက်ရုံး၊ အတန်းချိန်နီးနေပြီ၊ သွားမယ်လေ”

ဆံပင်တွေ ခါးထိရည်လျက်ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးနှင့် ချောနေသော ကလပ်စိမိတ် ပြာလဲ့ရီက လက်ရုံးတို့ဆီ လျှောက်လာ၏။

“ယူအတွက် နမူနာမေးခွန်းတွေ တို့ကူးလာတယ်၊ စောစောကရှာမတွေ့တာနဲ့ အတန်းထဲမှာထားခဲ့ရတယ်၊ သွားမယ်လေ”

“ဪ... အင်း ကျေးဇူးပဲ ပြာလဲ့ရီ၊ အတန်းထဲကျ ယူမယ်နော်၊ ခဏ”

“လာ... သွားမယ်လေ”

လက်ရုံးအတွက်ဆို အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေတတ်သည့် ပြာလဲ့ရီရဲ့ အကူအညီတွေက မလိုလည်းပေး လိုလည်းပေးမို့ ဘေးလူတွေပင် သတိထားမိရသည်အထိ။

လက်ရုံးက ခပ်ကည်တည်လေးထိုင်နေသည့် ကကြီးကို ပြန်လှည့်ကာ ဟဲခနဲရယ်သည်။

“သွားနှင့်ပြာလဲ့၊ ဒီမှာ ပြောစရာရှိသေးလို့ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ လာမှာပါ”

ပြာလဲ့ရီက ပြီးနေသည့်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ပိပိပြန်စေ၍ ကကြီးကို

(စိုးမိုးစာပေ)

လေ့ရှိသံကျောတစ်ခင်းစာ

မျက်လုံးရွှေကြည့်သည်။

“ဒါဆို တို့သွားပြီ”

ဆံပင်တွေပဲသွားစေသော စတိုင်တစ်မျိုးဖြစ်သွားအောင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်ပုံက တကယ့်ကို နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်းမို့ ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။

ကကြီးကတော့ ပြာလဲ့ရီ၏ကျောပြင်ကို တစ်လှည့်၊ ထိုဆီကို လိုက်ကြည့်နေသည့် လက်ရုံးကိုတစ်လှည့်စီကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းရော နှာခေါင်းပါ ရှုံ့မဲ့ပစ်သည်။

“ကဲ... ပြော ဘာပြိုင်မှာလဲ၊ ခု အတန်းချိန်နီးနေပြီ၊ ပြီးမှ

ပြောလို့ပြိုင်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ခုပြောမှဖြစ်မှာ၊ အနိုင်အရှုံးက အတန်းပြီးမှ”

“ကဲ... ဒါဆိုပြော”

ကကြီးမျက်နှာ ချက်ချင်းပြုံးရွှင်သွား၍ လက်ရုံးဘက်လှည့်လာသည်။

“ခုစပြီး အတန်းတက်တဲ့အချိန်ကနေ ပြီးတဲ့အထိ လက်တ်

စာရိန် မဂိုးရဘူး”

“ဘာ”

ထူးဆန်းလှ၍ လက်ရုံး မျက်ရုံးတွေကုတ်သွား၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

လက်တံထရိန်ဆိုမှ ကိုယ့်ခိုက်ထဲမှာ ခုတည်းက ရစ်ချင်သလို လိုဖြစ်လာတာ သတိရသွား၏။

“ဘယ်နှဲ့လည်း အပေါ့၊ အလေး ဘာမှမသွားရဘူး။ မနေ နိုင်တဲ့လူ အရှုံး”

“နင့်ဟာကြီးက အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

“ရှိတယ်၊ ငါလည်း တစ်ခုခုပြိုင်ရရင် ပြီးရောဆိုပြီး အကြံ ရတာနဲ့ လုပ်တာ”

ရာဇက တဟားဟားရယ်နေသည်။

လက်ရှုံး နာရီကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ သဘောတူတယ်၊ လာ သွားမယ်”

“နေဦးလေ၊ ရှုံးရင်နိုင်ရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မပြောရ သေးဘူး”

“ကဲ . . . မြန်မြန်ပြောပါဟ . . .”

လက်ရှုံးက သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ စာအတော်ဆုံး၊ ကကြီးက အညံ့ဆုံး။

ပြီးတော့ ကကြီးက ရေသာခိုတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေတာ။

ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်လျှင် လက်ရှုံးက တလေးတစားရှိသလောက် ရာဇနဲ့ကကြီးက အေးအေးပဲ။

(စိုးမိုးစာပေ)

“ပြိုင်လို့ နှင်ရှုံးရင် ငါမပီတဲ့စာတွေ ကူးပေးရမယ်”

“မရှုံးလည်း နှင် ဘယ်တုန်းက ကိုယ့်စာကိုယ် ကူးဖူးလို့လဲ”

“ကဲ . . . သဘောတူတာ မတူတာ ပြောဟာ”

“ငါနိုင်ရင်ရော”

“နှင်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံး ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ငါ့မှာရှိ တယ်၊ ငါ နှင်ကိုပေးမယ်”

အလောင်းအစားက သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပေမယ့် သိပ်လည်းမခက်ခဲတာကြောင့် လက်ရှုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းသည် ပျော်ပျော်တန်တန်မဟုတ်မှန်း မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း လက်ရှုံး သိရတော့သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၅)

“ဟဲ့ . . . လက်နဲ့ရော”

ကကြီးက ဘာမှမသိတဲ့ တကယ့် ကလေးငယ်လေးနယ်။
ရာဇက မျက်နှာပွန်ပွန်ကြီးနှင့် ဘာမှမပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေ
သည်။

“ရာဇ ငါမေးနေတယ်၊ လက်နဲ့ရောလို့”

“ပြန်ပြီလေ၊ ပြန်သွားပြီ၊ နင်က အခုမှ ဘာမသိသလို
လုပ်နေတာလဲ”

“ဟယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရာဇ တကယ်စိတ်တိုလာရသည်။

အတန်းထဲရောက်ပြီး ဘာကြာသေးလို့လဲ။

(စိုးမိုးစာပေ)

လေ့ကျင့်သင်ကြားရန်အတွက်

လက်နဲ့ ဝိုက်နှိပ်ပြီး အိမ်သာပြေးသည်။

ပြန်ရောက်ပြီး မကြာ နောက်တစ်ခါ ပြေးရသည်။

ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်တဲ့သူကရယ်၊ မေးတဲ့ကောင်
ကမေး။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာ သိရက်နဲ့
ကိုယ်ပဲအစားမှားလာသလိုလို့ လက်နဲ့ လှိုင့်ခံနေရသည်။

နောက်ဆုံး အတန်းထဲပြန်မဝင်တော့ဘဲ အပြင်ကနေ လွယ်
အိတ်တောင်း၍ ပြန်ပြေးရတဲ့အဖြစ်။

“ဖြစ်ရလေ ရာဇရယ်၊ ငါ အဲဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါ
ဘူး။ တကယ် ငါလိုချင်တာက လက်နဲ့မဖြစ်မနေ လက်တစ်ချက်ထဲ
ပြေးရခုံလေး”

“ကောင်းပါတယ် . . . နော်၊ ခင်ဗျား အဲဒီအတိုင်း ဆက်
ဆောင် အဆင်မသင့်ရင် ယပ်တောင်ပါ မှာနေချဦးမယ်”

“ဟယ် ဖွဟဲ့၊ လွှဲပါစေဖယ်ပါစေ၊ ရာဇကောင်စုတ် ပါးစပ်
မှတ်ကြီးနဲ့”

ဒီလိုကျတော့လည်း ပူတတ်နေလိုက်တာ သူ့အပြင်မရှိ။ အိမ်
ပြန်ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပစ်လွယ်၍ လက်နဲ့အခန်းထဲ
ချွတ် အရင်ပြေးဝင်၏။

လက်နဲ့က ကုတင်ပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး။

(စိုးမိုးစာပေ)

“လက်နဲ့အိပ်နေတယ် သမီးရေ သမီးသူငယ်ချင်း မနက်က
ဘာတွေ့စားပြီး ဒုက္ခရောက်လာတယ်မသိဘူး။ ဝမ်းတွေသွားလို့ ဆရာ
ဝန်ပင့်လိုက်ရသေးတယ်။ ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်”

ဘေးမှာရပ်နေသည့် ရာဇကို မလုံမလဲကြည့်၍ ကကြီးပြုံးနေပုံ
က မချိုသွားပြန်ကြီး။

“ဒါ . . . ဒါဆို လက်ရုံးနိုးတော့မှ ကကြီးလာမယ်နော်
အန်တီ”

“အေးကွယ် . . . အေး . . . အေး”

သူ အခန်းအပြင်ထွက်လာတော့ ရာဇက လက်သီးဆုပ်၍
မျက်နှာနားလာကပ်ပြ၏။ ဘာရမလဲ။

ကကြီး လက်သီးဆုပ်နှင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထိုးချလိုက်သည်။

“အား”

ရာဇ် သူ့လက်သူပြန်ဆုပ်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဟယ် . . . ရာဇ . . . ငါလေ . . . ငါ . . .”

ကကြီး ရာဇကို ပျာပျာသလဲ ငုံ့ကပ်ကြည့်ကာ . . .

“သေလိုက်”

ကကြီးပြေးပြီ။

(စိုးမိုးစာပေ)

ရာဇ် မျက်လုံးကြီး ပြုံးကျန်ခဲ့၏။

“မမသစ်တော့ ဒေဝီစကားကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာသွားပြီ၊
မြေးလေးအတွက်တွေးမိတိုင်း မမသစ် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ရ
တာ ဒေဝီရဲ့”

“မမသစ်အတွက် ရင်အေးသွားရပေမယ့် ဒေဝီအတွက်တော့
ပြည့်ပြည့်ဝဝ မအေးနိုင်သေးဘူး။ မွေးထားတဲ့သားက နှစ်ယောက်
ထောင်လေ မမသစ်ရဲ့”

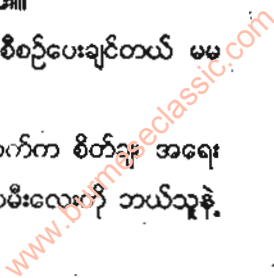
“အေးကွယ် . . . မမသစ်တို့မှာလည်း သမီးလေးအပြင်
နောက်ထပ် သမီးတစ်ယောက်ရှိရင် အကောင်းသား၊ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ခါတည်း ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်
ဆိုရတာပေါ့ . . . အဟင်း . . . ဟင်း”

ညွှန်ခန်းထဲကအသံတွေကြောင့် လက်ရုံး ခြေလှမ်းတွေတုံ့ခနဲ
ခုန်လိုက်ကာ အကွယ်နောက်ကရပ် နားစွင့်မိ၏။

“သားတို့ကျောင်းပြီးရင် ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ပေးချင်တယ် မမ
သစ်”

“အမယ်လေး ဒေဝီရယ်၊ မမသစ်ဘက်က စိတ်ချ အရေး
ကြီးတာက သားရှင်ဖြစ်တဲ့ ဒေဝီဘက်ကပဲ။ သမီးလေးကို ဘယ်သူနဲ့

(စိုးမိုးစာပေ)

စိစဉ်ချင်တာလဲ၊ သားကြီးလား... သားငယ်လား”

“ဒါတော့ မပြောတာတဲသေးဘူး၊ မမသစ်ရဲ့၊ သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ အသိပေး တိုင်ပင်ရဦးမှာပေါ့”

လက်ရုံးရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သည်။ မာမိတို့စကားတွေက ရှင်း သည်။ ကကြီးနှင့် သူတို့ညီအစ်ကို ကို လက်ထပ်ပေးမည့်ကိစ္စ။

“လက်ရုံးဖြစ်ဖြစ် ရာစဖြစ်ဖြစ် မမသစ်က သဘောကျကြည် ဖြူပြီးသားပါကွယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးက သမီးလေးရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေပဲ၊ သံယောဇဉ်လည်း ခိုင်မာနေကြမှာ သေချာပါတယ်”

“မမသစ်ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ သားတို့ညီအစ်ကိုကလည်း ကကြီးကို သိပ်ချစ်ကြရှာတာ၊ တစ်ယောက်ကခေါင်းညှိတ်ရင် ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း မရီးတော်ဖို့အတွက် ကျေကျေနပ်နပ်ပို့မှာပါ”

လက်ရုံး အိမ်ခန်းထဲကို သုတ်ခနဲပြန်ဝင်ခဲ့မိ၏။ စောစောက အိမ်သာတက်ချင်စိတ်တို့ပင် ဘယ်ဆီကို ရောက်ကုန်ပြီမသိပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ သူကြားသိခဲ့သောအဖြစ်က တကယ့်ကို ကျေနပ်စရာ။ ကကြီးကို လက်ထပ်ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်လို အကြောင်းနှင့်မှ ငြင်းစရာမရှိ။ ကကြီးဆိုတာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်း က ခင်မင်နှောင်တွယ်ခဲ့ရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းလေး။

အတူသွား အတူစား အတူကစားရင်း ကကြီးအလိုကျ အနစ်နာခံလိုက်လျော သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရတာလေး၊ အရွယ်လေးရလာ တော့ သံယောဇဉ်ကြီးတို့ဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်နှောင်သော နှလုံးသား

မှာ ကကြီးသည် ခိုင်မြဲစွာ နေရာယူခဲ့တာကြားပြီး။

နုတ်ကဖွင့်ပြောဖို့ မရဲလောက်အောင်ဖြစ်နေလို့ ရင်ထဲမှာပဲ တိတ်တဆိတ် မျှီသိပ်ထားခဲ့ရတာ ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံး။

တွေးမိကာမှ အာရုံထဲကို ရာစမျက်နှာကြီးက ဘွားခနဲ ဝင် လာ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ ဒီကိစ္စကို ရာစသိရင် ဘယ်လိုနေမှာလဲ။

ရင်ထဲကအပျော်တွေ အရှိန်ကျိုးချချင်ချင်တောင် ဖြစ်ရ၏။ ရာစဆိုတာ သူနဲ့ တစ်အူထုံဆင်း သွေးရင်းညီအစ်ကိုပဲ။ ရာစရင်ထဲ ကို သူ ခန့်မှန်းတွက်ချက်နိုင်သည်။

“ကျွန်းပဲ... ဒီကောင်လည်း ကကြီးကိုကြိုက်နေရင် ဒုက္ခ”

စိတ်ထဲက ပူပူပန်ပန်ဖြစ်ကာ လက်ရုံး ရေရွတ်မိ၏။ သူ့ လိုပဲ ရာစကလည်း ကကြီးမကကြီးဖြစ်နေလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ တိစ္ဆတော့မရှိပါ။ သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖွင့်လင်းစွာ ညှိနှိုင်းကြရုံပေါ့။

တကယ်ဆို သူက အကြီး၊ ဒီကောင် အလျှော့ပေးသင့်သည်။ စိန်ယာသဘောအရတော့ ဒီကိစ္စမှာ သူ့ကို ရာစ ဦးစားပေးသင့်သည် သို့။

ညီအစ်ကိုအရင်းတွေလေး။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

“လက်ရုံး”

လက်ရုံး အနည်းငယ်လှည့်ကြည့်၍ စာဆက်ဖတ်နေ၏။
ကကြီး ထိုင်ခုံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
လက်ရုံးမျက်နှာက ဝမ်းလျှောထား၍ အနည်းငယ်ချောင်းချေ
ရှာသည်။

“လက်ရုံး... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလား”
စာဖတ်ရင်း လက်ရုံးက ခေါင်းခါပြု၏။
လက်ရုံးယုံစံကို ကြည့်၍ ကကြီး ဝမ်းနည်းသွားသည်။
မျက်ရည်ဝေ့လာပေမယ့် မာနကလည်း ရှိနေသေးသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နှင့်ကျတော့ ငါအမြဲချောရတယ်၊ ငါစိတ်ဆိုးတာကျတော့
နည်းနည်းမှ တောင်းပန်ဖို့စိတ်မကူးဘူး။ တော်တော်တရားတယ်နော်”

“နင်ပဲ စိတ်မဆိုးဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်စိတ်မှမဆိုးဘဲ၊ စိတ်ဆိုးရင် မာမီ
ကို တိုင်ပြောလိုက်မှာပေါ့”

ကကြီးက ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ငါကလဲ တောင်းပန်စရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါက စိတ်မဆိုးပေမယ့် နင်လုပ်တာ
မလွန်လွန်းဘူးလား”

ကကြီးမျက်နှာလေး တကယ့်ကို အသွင်ပြောင်းသွားရသည်။

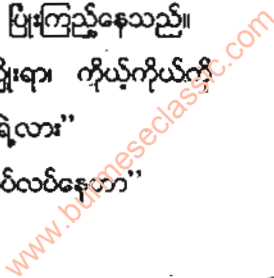
“အဲဒါ... ငါ တကယ်မရည်ရွယ်ဘဲ လက်ဆများသွားတာ
ပါဟယ်၊ ငါ နင်သောက်မယ့်အအေးထဲကို နည်းနည်းပဲထည့်ဖို့ပါ။

နိုးကြောင်နိုးဝှက်ထည့်ရတော့ လက်ဆများသွားတာ”
လက်ရုံးက ကကြီးအမှုအရာလေးကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

“နင် သိပ်ကလေးဆန်တာပဲ ကကြီးရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
တတ်ယနစ်ကျောင်းသူဆိုတာရော သတိထားမိရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဟာငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာ”

(စိုးမိုးစာပေ)

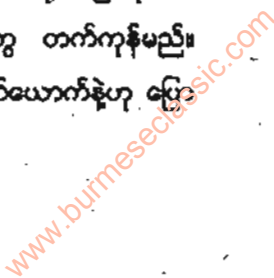

“နင့်ကို အဘွားသစ်က မပြောဘူးလား”
 “ဘာလဲ”
 “ကျောင်းပြီးရင် အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်တဲ့”
 “ဟင်...”
 “ကကြီး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။
 “တကယ်...”
 “အင်း...”
 “နင့်ကို ဘွားဘွားပြောတာလား”
 “မာမိတို့ ပြောတာကြားတာ”
 “ငါ့ကို ဘာမှမပြောကြဘူး ဒုက္ခပါပဲ”
 “ဘာဒုက္ခလဲ”
 “ဪ...”
 ကကြီးရဲ့ဪသံကြီးက လေးပင်ရှည်လျားလျက်...
 “ကိုယ့်ကို လင်ပေးစားမယ့်ကိစ္စ ငါက ဒုက္ခမတလို့ ပျော်
 လိုက်တာပျော်လိုက်တာဆိုပြီး ထခုန်နေရမှာလား”
 လက်ရုံးက ပန်းတစ်ချက်တွန့်၍ ...
 “သိဘူးလေ၊ နင်များ ပျော်ချွားမလားလို့”
 “လက်ရုံး... နင် ငါ့ကို မစနဲ့နော်”

(စိုးစိုးစာပေ)

“တကယ်ပြောတာ၊ ခုနေ ငါကတော့ မာမိတို့က ကျောင်းပြီး
 တာနဲ့ မိန်းမပေးစားမယ်ဆို ယူလိုက်မှာပဲ”
 “ယူပေါ့၊ နင်က နာဖူးပဲ”
 “ကကြီးနော်”
 “ဘာ ကကြီးနော်လဲ၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်လေးတွေပဲ ရှိသေး
 တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် အရွယ်လား”
 “အဲဒါ လူကြီးတွေက ပိုသိတယ်လေ၊ သူတို့ ကောင်းမယ်
 ထင်လို့ စီမံတာကို နာခံမှ သားလိမ္မာဖြစ်မှာပေါ့”
 “ဟေ့အေး၊ သမီးခိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ မြေးခိုက်ဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့
 မယူနိုင်ဘူး”
 “ငါကတော့ ယူမယ်”
 “ယူရအောင် နင့်ကိုရော လက်ထပ်ပေးတော့မယ် ပြောလို့
 ထား”
 “အင်း” လို့ ပြောဆိုက်ချင်ပေမယ့် လက်ရုံးမပြောရဲ။
 ဘယ်သူနဲ့လဲမေးလာရင် ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မည်။
 ထကယ်ဆို ဘွားသစ်က အေဒီသား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဟု ပြော
 ထားခဲ့တာ သူသိပေမယ့် ကကြီးမသိသေး။
 “ဟဲ့... ပြောလေ”

(စိုးစိုးစာပေ)

“ပြောလာရင်ပေါ့”

ကကြီးက သူ့လက်ထဲကစာအုပ်တွေကို လက်ရုံးပေါင်ပေါ် ဆောင့်တင်ပေးလိုက်၏။

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ရော့ နင့်အတွက် ငါစာကူးပေး ထားတာ”

“ဟာ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဝိုင်းအုံနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပျင်းမလေး၊ ငါ့ကို စာတွေဘာတွေ ကူးပေးနေလို့”

“လက်ရုံး”

လက်ရုံးပခုံးကို တအားပိတ်ထု၍ ကကြီးထရပ်လိုက်သည်။

“သေနာကောင်... တော်ပြီ၊ ငါ့ကို အပျင်းမလို့ခေါ်တာ နင့်ကို မကျေနပ်ဘူး”

ကကြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

လက်ရုံး တဟားဟားရယ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၇)

“ကကြီးရော...”

“ထွက်သွားပြီ၊ အစောကကြီးတည်းက”

ကကြီးတို့ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီးမှ ဟွန်းတီးတော့မည့် ဆက်ကို ရာဇကုကိုင်ထား၍ တားသည်။

“မင်း... မနေ့က ဘာပြောလိုက်လဲ၊ ကကြီး မင်းကို စိတ် အောက်နေတယ်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဖြစ်သွားပြီးမှ လက်ရုံး ဟက်ခနဲ

“ဪ... သိပြီ၊ ငါ သူ့ကို အပျင်းမလို့ စလှိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းရအောင် ပြန်ချောပေတော့”

လက်နဲ့ ကားမောင်းလာရင်း ရာဇကို ငဲ့ကြည့်ကာ သက်

ပြင်းချလိုက်၏။

“ရာဇ”

“ပြော...”

“မင်းကို မာမိပြောလား”

ရာဇကလည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။

“ပြောသားပဲ”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

တစ်ယောက်ချစ်တိတ်ကိုလည်း ထစ်ယောက်က သိနေသည်မို့

ရုတ်တရက် အစခက်နေကြသည်။

“ရာဇ”

“ပြောကွာ”

“ကကြီးကို မင်း ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“ချစ်တယ်”

“ဘာ”

ကားက တုံ့ခနဲ ရပ်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

ရာဇက ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့် မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်

(စိုးမိုးစာပေ)

သည်။

သူနဲ့လက်နဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးပဲ ကွာသည်။

မင်းနဲ့ငါနဲ့ပဲ ပြောဖြစ်ကြ၏။

ခက်စွမှာလည်း မာမိက သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကကြီးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြမုန်း သိ၍ ခေါင်းစဉ်မတပ်ဘဲ ဆွေးနွေးခွင့်ပေးထားသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ မာမိမပြောချင်ဘူး။ သားတို့ ဆွေးနွေးကြလေ။ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းခါတာတော့ မလုပ်ရဘူးနော်၊ ကကြီးကို မာမိချစ်တယ်၊ သဘောလည်းကုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံး ဆန္ဒတူနေကြလို့ တစ်ယောက်စိတ်ဆင်းခဲ့နေခဲ့ရင်လည်း မကောင်းဘူး။ ပြေလည်အောင်ညှိကြဦး” တဲ့။

“မင်း... ကကြီးကို ချစ်နေတယ်ပေါ့”

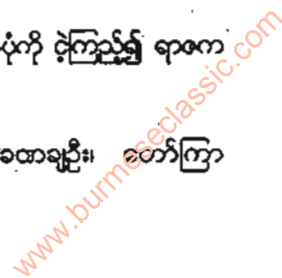
“အေးလေ၊ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးတို့ မင်းချစ်သလို ငါလည်းချစ်မိတာ ဆန်းသလား”

“ကွိုင်ပဲ”

လက်နဲ့ မျက်နှာအပျက်ကြီး ပျက်နေပုံကို ငဲ့ကြည့်၍ ရာဇက နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြူးသည်။

“ကဲ... ရှေ့နားမှာ ကား ဘေးခဏချဦး၊ ဇော်ကြာ

(စိုးမိုးစာပေ)

ဟက်ဒ်ထိပြီး မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် လျှောက်မောင်းလို့ နှစ်ယောက်လုံး ရှောပြီး ကကြိုးကို သူများသုတ်သွားဦးမယ်”

လက်ရုံး မျက်မှောင်ကုတ်ကြိုးနှင့် ကြည့်၍ ကားကို လမ်းဘေး ဆွဲချလိုက်သည်။

လက်ရုံးက စတီယာရင်ပေါ် တတောင်တစ်ဖက်တင်၍ ရာဇဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ကကြိုးကို ငါ အထက်တန်းမှာကတည်းက ချစ်တာ”

“မင်းလိုပဲလေ”

“မင်းကြည့်တော့ ရိုးသားနေတာပဲ”

“ဟ... မရိုးသားလို့ ငါက မူလတန်းမှာကတည်းက ရည်းစားစကား ပြောထားရမှာလား၊ မင်းကျတော့ရော...”

လက်ရုံး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စ ကကြိုးက ဘာမှ မသိသေးဘူး”

ရာဇက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကကြိုးကရော မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်လား”

“ထင်တယ်၊ သူ့မှာ တို့ကလွဲပြီး ရည်းစားမပြောနဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

(စိုးမိုးစာပေ)

“အဲဒီလို အဖြူထည်သက်သက်တွေက အရောင်ဆိုးဖို့ ခက်ထတ်တယ်”

လက်ရုံးက ရာဇကို သေသေချာချာကြည့်၍...

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ လောလောဆယ် ထို့စဉ်းစားရမှာက ကကြိုးကို လက်ထပ်ယူဖို့ထက် ကကြိုးရဲ့အချစ်ကို ရရှိပဲ”

“မင်းက ကြိုးစားတော့မယ်ပေါ့”

“စဉ်းစားနေတာ”

“ငါက ဆုံးဖြတ်ပြီးတာကြာပြီ ရာဇ၊ ဒီတော့...”

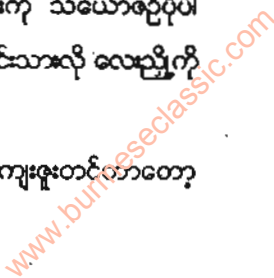
ရာဇက မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားလိုက်ပြီး လက်ရုံးကို ကြည့်နေသည်။

“အမြဲတမ်း ငါက ဘေးမှာနေခဲ့တဲ့ကောင်ပါ၊ လက်ရုံးရား

ကကြိုးကို ချစ်နေမိရင်တောင် နေရာယူဖို့ ငါဘယ်တော့မှ မကြိုးစားဘူး၊ ကကြိုးကိုယ်တိုင်လဲ မင်းနဲ့ငါယှဉ်ရင် မင်းကို သံယောဇဉ်ပိုပါလိမ့်မယ်၊ အစောကြီးကတည်းက ငါက လက္ခဏာမင်းသားလို လေညှို့ကို ထင်နိုင်ရင်တောင် အရှုံးပေးမှာပါ”

“စိတ်တော့မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်တာတော့

(စိုးမိုးစာပေ)

ဖော်မပြတတ်အောင်ဘဲ”

ရာဇက မချီပြုံး ပြုံးသည်။

လက်နဲ့ ကားသော့ဖွင့်လိုက်၏။

“မင်း အချိန်မခွဲသင့်ဘူး လက်နဲ့”

“အိုကေ”

“ကကြီးသျှင်”

ခြေသံနှင့် နောက်တက်ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကကြီးလှည့်

ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမကို အမြဲအချိန်လို လိုက်နေတတ်သည့် နေသာ။

စက်မှုကနေ စီးပွားရေးထိ ကျွေးကျော်ပိုးပန်းနေရှာသည့်

ကျောင်းသား။

“ကကြီးသျှင် ဒီစာလေး ယူသွားပေးပါနော်”

သူ့ဘေးမှာ အဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

လက်ထဲက မလာစာအုပ်ကို အတင်းထိုးပေးနေ၏။

“ကကြီးသျှင်... ယူပါဗျာ၊ ကကြီးသျှင်ကို ကျွန်ထော်

(စိုးမိုးစာပေ)

ဝထမဆုံး ရင်ဖွင့်ခြင်းပါ။

ကကြီးသျှင် ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးချင်းတော့ သိနေပါတယ် ဗျာ...”

ကကြီးသျှင်ချင်း ထပ်အောင်ခေါ်၍ အတင်းကပ်လိုက်ပေး နေသည်။ ဒီနေ့မှ ဟိုကောင်တွေကို တမင်စိတ်ကောက်၍ ရွာထားခဲ့မိ စာ မှားပြီ။ အတန်းပြီးသည်နှင့် ဘယ်သူမှမထင် ကကြီးတစ်ယောက် ထည်း လစ်ထွက်လာခဲ့မိတဲ့ ဒုက္ခ။

“ကကြီးသျှင်”

“ဒီမှာ”

ကကြီး ခြေစုံရပ်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချည်းစားစားပေးတာ အဲဒီမိန်း

ကလေးရဲ့အခြေအနေကို အရင်လေ့လာဖို့ကောင်းတယ်။ ဥပမာ ကိုယ့်ကို

ကြိုချစ်နိုင် မချစ်နိုင်”

“ရစ်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပဲ”

“ရှင့်ကြိုးစားချက်တွေကို ထိုင်စောင့်လက်ခံနေရအောင်

ကျွန်မက စာတိုက်ပုံကြီးမှ မဟုတ်တာ”

ကကြီးမျက်နှာ တင်းနေသည်။

နေသာကလည်း စွဲမလျော့... ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်များ ဟို...”

“ဆော့ဖိုပဲ၊ ကျွန်မရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး”
ကကြီး၊ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။

နေသာ တချက်တွေ့နေပြီးမှ အတင်းဆက်လိုက်၏။

“ကကြီးသျှင်... ဒီနေ့ ဒီစာကိုပေးခွင့်မရရင် ကကြီးသျှင်ရော
ကျွန်တော်ပါ အေးချမ်းကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ရှင်က တကောက်ကောက် လိုက်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘော
လား”

“ကကြီးသျှင် သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ”

ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကကြီးမျက်လုံးတွေ စူးရဲလာ၏။

“ကကြီး”

“ဟင်”

မထင်မှတ်စွာ ရောက်လာသူက လက်ရုံး။

လက်ရုံးက နေသာတို့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၍ ကကြီးလက်ကို
ဆွဲလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ... လာ”

“နေပါဦး ကိုယ့်လူ”

လက်ရုံးရှေ့က သူတို့ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခြေအနေက ရုတ်တရက် တင်းမာလာသည်။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ်ပြီး ကျွန်မကို အရှက်
ခံကြမလို့လား... ဟင်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ ကကြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်-အော်
တော့ နေသာကကြိတ်၍ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကကြီးသျှင်ကို သနားလို့ ကျွန်တော်သွား
ဇယ်”

နေသာက လက်ရုံးကို လူမိုက်ကြည့် ကြည့်၏။

“မင်း သတိထား”

သွားကြိတ်သံနှင့် ကပ်ကြိမ်းသွားသည်။

လက်ရုံး မတုန်မလှုပ် ကျန်ခဲ့၏။

ရန်မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် ယောက်ျားချင်းကြိမ်းမောင်းတာကို
ငြိမ်ခံနေလိုက်သည့် လက်ရုံးကို ကကြီး မကျေနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။

လက်ရုံးကတော့ အဖက်မတန်လို့ဘဲ ရင်မဆိုင်ချင်တဲ့
အတိုင်း။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၈)

“ဟာ ဘွားဘွားကလည်း ခုမှ ကျောင်းတောင်မပြီးသေးဘူး၊ လက်ထပ်ပေးချင်နေပြီ၊ ကိုယ့်မြေးလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာများ မမြင်ချင်ဘူးလား”

“မြင်ချင်တာပေါ့ကလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားတို့က ငါ့မြေးကိုထိုင်ကြည့်နေနိုင်ရင် နောက် နှစ်နှစ်လုံးနှစ်ပေါ့၊ ဒါတောင် သက်တမ်းအရ မှန်းကြည့်တာ ဖြုန်းဒိုင်းဆို သေချင်ရင် သေသွားနိုင်တာပဲ”

ကကြီးက ဘွားဘွားဒေါ်ခင်သစ်ကို သေသေချာချာ ဖြန်ကြည့်သည်။

“ဘွားဘွားက မာမာချာချာကြီးပါ ဘွားဘွားရယ်၊ နောင်ဆယ်နှစ်လောက်ထိ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးလည်း ရှိသေး

(စိုးမိုးတေ)

ထယ်ဥစ္စာ”

ဒေါ်ခင်သစ်က ဘယ်လိုမှလက်မခံ။

“ငါ့မြေးက ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ ဇရာရဲ့သဘောကို ဘာမှ ဆယ်ပါဘူး၊ မြေးရဲ့ဘိုးဘိုးက ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ခုဆို အရင်လိုတောင် ဆမ်းလျှောက် မထွက်နိုင်တော့ဘူး။

“ဟုတ်တယ် မြေး၊ မြေးရဲ့ ဘွားဘွားပြောတာကို နားထောင် ချီက်ပါကွယ်...”

စကားသံနှင့်အတူ ဘိုးဘိုးပါ ဝင်လာသည်။

ကကြီးရဲ့ စာကြည့်စားပွဲကုလားတိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

ဒေါ်ခင်သစ်က မွေ့ရာမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရင်း မြေးဖြစ်သူ ဆို တယုတယ ပွေ့ဖက်ထား၏။

“ဝင်ပြောပါဦး အဘိုးရယ်၊ ကျုပ်တော့ လက်မြှောက်ချင်

တပြီ”

ဒေါ်ခင်သစ်က စစ်ကူတောင်း၏။

ကကြီးမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ဘိုးဘိုးတို့မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေတောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပစ်နေရတာကြည့်၊ လုပ်ငန်းတွေက ကျဆင်းလျှို့ဝှက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သေခြင်းတရားဆိုတာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်မှလည်း

(စိုးမိုးတေ)

ကျရောက်လာနိုင်တာပဲ၊ မြေးလေးမှာ ဒီလိုအချိန်မရွေး သေဆုံးသွားနိုင် တဲ့ အိုမင်းနေတဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေပဲရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့ရဘူး”

“ဟုတ်တယ် မြေး၊ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားတို့ မျက်စိမမှိတ်ခင် ကျန်းမာရေးကောင်းနေတုန်း မြေးလေးအတွက် စိတ်ချချင်တယ်၊ သင့် တော်တာကို စီမံပေးခဲ့ချင်တယ်၊ ခုဆို ဒီအတွက်ကြောင့် ဘွားဘွားတို့ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

ကကြီးနှုတ်ခမ်းစူ၍ တစ်ဖက်လှည့်နေမိသည်။

ဒေါ်ခင်သစ်က သက်ပြင်းချ၏။

“ပြီးတော့ လက်ရုံးတို့ညီအစ်ကိုဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး အကျင့်ကောင်း စရိုက် ကောင်းလေးတွေချည်းပဲ၊ မြေးလေးအန္တရာယ်လည်း ခံကြတာပဲ၊ မြေးတို့ချင်းလည်း...”

“သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ကြတာ ဘွားဘွားရဲ့”

“ဒါကြောင့် လွယ်တာပေါ့ကွယ်၊ အခြားသူစိမ်းတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်ပေးတာနဲ့စာရင် သံယောဇဉ်အခံရှိထားပြီးသားဆိုတော့ တစ်နေ့ မေတ္တာရှိလာကြမှာပါ”

အဲဒါကိုပဲ ကကြီးလက်မခံနိုင်တာ။

ဒီချိန်ထိ ရည်းစားထားဖို့တောင် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ

(စိုးမိုးစာပေ)

မတွေးမိခဲ့ဘူး။ ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ ရည်းစားတောင် မဟုတ်သေးဘဲ လက်ထပ်ရမယ်တဲ့။

“ကဲ...ကဲ...မြေးလေး စဉ်းစားမှာပါ၊ ကျောင်းပြီးမှ ဆိုတော့ သူတို့ချင်းလည်း ဆွေးနွေးကြပါလိမ့်မယ်ကွာ...လာ...လာ...”

ဘိုးဘိုးက တစ်ဘက်လှည့်စကားနဲ့ တွန်းပို့သွားသည်။

ဘွားဘွားက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

ကကြီးလက်နှစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းကိုခုံကုတ်၍ အိပ်ရာထဲ လှဲချ ကာ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ထားလိုက်မိသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ လက်ရုံးတို့သိပြီးကြပြီလား...။ သူတို့ သိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

သူတို့က ကိုယ့်ထက်အရင် သိနေကြတာရော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား။ ကကြီးငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိပြန်သည်။

ဟိုတစ်နေ့ကပဲ အိမ်က မိန်းမပေးစားရင်တော့ ယူမှာပဲလို့ လက်ရုံးပြောခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။

အဲဒီတုန်းက မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့ရယ်။

ကကြီး ချက်ချင်း ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်သည်။

“ရာဇလား၊ အင်း လက်ရုံးကိုခေါ်ပေးစမ်းပါ”

(စိုးမိုးစာပေ)

တအောင်ကြာလျှင် လက်ရုံးလာကိုင်၏။

“ဟဲ့ဟဲ့... ကောက်တေးမ စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီလား။

မနက် ကျောင်းကို တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့နော်”

ကကြီး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေမိဆဲ။

“ဟိတ်... ကကြီး ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား၊ ဘယ်နယ်

ဖုန်းဆက်ပြီး မတ်တပ်ကြောင်နေပြီလား”

“လက်ရုံး”

“ပြော”

“ငါ့ဆီ ခဏလာခဲ့”

ဒါပဲပြောပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်ခနဲ ချပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာကို ဒေါသထွက်နေမှန်းမသိ။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၉)

လက်ရုံးက စုပုတ်မဲမှောင်နေသည့် ကကြီးမျက်နှာကို စူးစိုက်
ကြည့်၍ ဒန်းပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လက်ရုံး”

သူမေးတာကိုမပြောဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အော်သည်။

“လူကြီးတွေ စိစဉ်ထားကြတာ နင်တို့ သိတယ်မို့လား”

“သိတယ်လေ”

ကကြီးမျက်နှာ ပိုတင်းသွားသည်။

“ဟင်း ပြောကြစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကို နင်တို့ ဘယ်လိုမဲချဦး

ချွန်နို့ စိစဉ်ထားကြသလဲဆိုတာ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကကြီး”
ကကြီး ဒန်းပေါ်ကနေ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ငါ ဘာမှမသိခဲ့သေးတဲ့ ကိစ္စကို နင်တို့ကတော့သိပြီး ငါ့ကို ဘယ်သူယူမယ်လဲ ဝေပုံချနေကြတာကို လုံးဝ မကျေနှပ်ဘူး”

လက်ရုံး ကကြီးရှေ့မှာ ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ကကြီး။ ဘယ်သူတွေက နင့်ကို ခွဲဝေနေကြလို့လဲ”

“နင်တို့လေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ပေါ့၊ ငါ့ကို ငါ့အဘွားက နင့်တို့နှဲ့ပေးစားချင်လွန်းလို့ ဝကွက်အပ်ထားတယ်မို့လား”

“အဲဒါ လူကြီးတွေကိစ္စ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

လက်ရုံးအသံက မာနေသည်။

ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အထိ နိုင်နင်းနေပါစေ။ ယောက်ျား မာနဆိုတာတော့ ကကြီးထည့်တွက်ဖို့ကောင်းတယ်။

ကိုယ် သူ့အပေါ် အမြဲအလျှော့ပေး အလိုလိုက်ခဲ့တာဟာ အဖြူရောင်သံယောဇဉ်နဲ့ အရင်းခံခဲ့တာ။

တဖြည်းဖြည်း ချစ်ခဲ့မိတာ။ တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး။

ခုတော့ ကိုယ်ကပဲ သူ့ကို မရအရ လိုချင်လွန်းလို့ အသေ

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆေးချွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ရုရုအရှင်ရရ ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝမျိုး။

“ဒီမှာ ကကြီး ငါတို့တွေခင်ခဲ့ကြတာ လုံးဝ သန့်ရှင်းကြ သယ်၊ လူကြီးတွေစိဉ်တဲ့ကိစ္စ နောက်မှ ဘာဖြစ်လာလာ လောလော ဆယ် ငါတို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အရောင်မဆိုးဘဲ ရိုး သားစွာရှိနေကြတဲ့ သံယောဇဉ်ကို တက်နိုင်သမျှ ဆုပ်ကိုင်ထားချင် သယ်၊ အဲဒါ ငါ့ဆန္ဒ”

တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးမကြားဘူးခဲ့သော လက်ရုံးမျက်နှာနဲ့ ထေထံမာမာကို ကကြီးနင့်သည်းစွာခံစားရင်း မခံချင်ဒေါသကြောင့် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေတက်လာသည်။

ကကြီးက နှုတ်ခမ်းကို လှလှပပလေး မှဲပစ်လိုက်၏။

“အေး ကြိုက်တယ်၊ ငါကလည်း ဒီအသံမျိုးပဲ ကြားချင်တာ။

အောက်က ဘယ်တော့မှဖောက်ပြန်မှာ မဟုတ်သလို နင့်ဘက်ကလည်း ပြောတဲ့အတိုင်း တည်ပါစေ”

ကကြီး အေးစက်စွာပြော၍ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

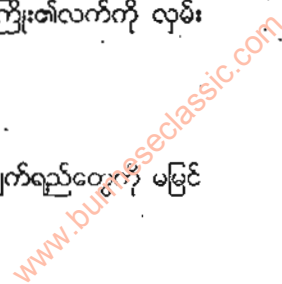
လက်ရုံး နောက်ကလိုက်လာကာ ကကြီး၏လက်ကို လှမ်း

ဆွဲလိုက်၏။

“နေဦး ကကြီး”

မျက်ဝန်းထဲက ဝဲတက်ပြည့်လျှံလှလှ မျက်ရည်တွေကို မမြင်

(စိုးမိုးစာပေ)

စေလို၍ ကကြီးလှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

“အဖြူရောင်ဆိုတာက ငါတို့ဘက်အပိုင်း၊ လူကြီးတွေစိစဉ် ကြတာ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူ့ကိုယ်ထားသည့်လက်ကို ကကြီးဆတ်ခနဲ ရုန်းပစ်လိုက်၏။

“ငါလက်မခံနိုင်တာ ပြောပြီဦး၊ မပေးတာကို မယူဘူးဆိုတဲ့ သဘောရှိရင် နင်လုပ်စရာရှိတာ နင်ဆက်လုပ်လေ”

လက်ရုံး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။

“ကကြီး”

သူ မထင်မှတ်စွာ တင်းမာပြတ်တောက်ခဲ့သည်။

ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးအချစ်တွေကိုတောင် မငဲ့ညှာ

သူကလေ...

ကကြီး ဒီစကားမျိုးပြောလာအောင် စကားတွေမှားသွား

ခဲ့သလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးမိသည်။

မမှားဘူးဆိုသည့် မာနက တိကျစွာဖြေ၏။

ဘယ်နည်းနဲ့နိုင်နိုင် အချစ်ကိုတော့ အနိုင်မခံနိုင်တာ ကိုယ့်

ခံယူချက်။

(စိုးမိုးစာပေ)

ရတယ် ကကြီး၊ ဒီပွဲမှာလည်း ငါတို့ အရုံးမပေးစတမ်း ဖြစ်ကြတာပေါ့။

“ငါတော့ မင်းမှားတယ်ထင်တယ် လက်ရုံး”

ရာဇစကားကြောင့် လက်ရုံးမျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်း...

“ငါဘာမှားသလဲ ရာဇ၊ တကယ်ဆို ငါတို့နှစ်ယောက်သံယော ဇင်ကို ထောက်ထားပြီး ကကြီး ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး”

“ဒါတော့ကွာ... အခုကိစ္စမှာ သူက ဘာမှကြိုမသိဘူး၊ မာမီ ခွဲအဘွားသစ်တို့ စိစဉ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ အရင်ဆုံးသိခွင့်ရတာ မင်းနဲ့ငါ၊ ဒါကို ကကြီး စိတ်ဆိုးနေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့ကို သက်မဲ့အရပ် ဘစ်ရပ်လို သဘောထားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ အခု သူ့ပြောပုံကြီးက အစော်ကား ခံရသလိုပဲ၊ ငါနဲ့မင်း သူ့ကို ခွဲတမ်းချယူကြတာတဲ့”

ရာဇမျက်နှာပေါ်မှာ သူ့မျှော်လင့်သောခံစားချက်တို့ မတွေ့ သူကသာ မာနနှင့် စိတ်တိုဒေါသထွက်နေတာ။ ရာဇအသွင်က ဘာမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး ခံစားပုံမရပါ။

(စိုးမိုးစာပေ)

အမြဲတမ်း အနိုင်ယူတတ်သော ကကြီးကို အလျော့ပေးရင်း ရာဇ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနတောင် မရှိတော့ဘူးလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရာဇ၊ ခုကိစ္စမှာလည်း ကကြီးကို မင်း အလျော့ပေး လက်မြောက်ပြန်ပြီလား”

“ကကြီးကို တိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အမြဲတမ်း အလျော့ပေးခဲ့တာပဲကွာ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ အလျော့မပေးနိုင်ဘူးရာဇ၊ ငါ နှလုံး သားကိစ္စကွ”

“ဒါဆို မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်လက်ရုံး၊ မင်း... ကကြီး ကို တကယ်ချစ်သလား”

“ဒီမေးခွန်းကို ငါဖြေဖို့တောင် မလိုပါဘူးရာဇရာ”

“အိုကေ... ငါလက်ခံတယ်၊ ဒါဆို ကကြီးကို မင်း အရင် လိုပဲ အလျော့ပေးနေတော့ကော ဘာဖြစ်မှာနို့လဲ”

“အခု သူ့ဘက်က လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတာကွ”
ရာဇ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ပြုံးသည်။

“ကကြီးငြင်းတာ သူက ဘာမှမသိသေးပဲ စိစဉ်တဲ့ကိစ္စ အတွက်ကွ၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ရေရေရာရာ မသိဘဲ ခေါင်းညိတ်ရမယ့်ကိစ္စကြီးကို ငြင်းတာကွ”

(စိုးမိုးစာပေ)

ရာဇစကားကြောင့် သူ တွေခနဲဖြစ်ရသည်။ မှန်တော့မှန် သား။ လူကြီးတွေ အစီအစဉ်က မရေရာသေးပါ။ ကကြီးကို ပိုင်ဆိုင် ခွင့်ရမှာ သူ့လား ရာဇလား မကွဲပြားသေးတော့လည်း ကကြီးအဖြစ် တ သဘောကုသု ဝယ်ယူတာခံရမည့် အရပ်တစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည် ဝဲ

“အေး... ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ငါမစဉ်းစားမိဘူး တွ”

“ကကြီးခံစားချက်ကို မင်းနားလည်ပေးလိုက် လက်ရုံး၊ ပြီး ခင် မင်းလုပ်ရမှာက ကကြီးကို ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ”

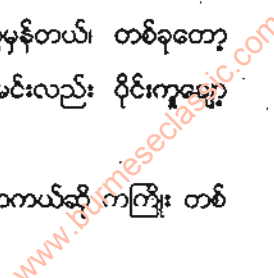
“အင်း... လောလော့ဆယ်တော့ သူ့စိတ်ပြေဦးမှာ မဟုတ် သေးဘူး”

“ကကြီး ဘယ်တုန်းက အကြာကြီး စိတ်ကောက်လိုလဲ တွာ၊ မင်းဘက်က တစ်ထစ်လျော့လိုက်ပေါ့၊ ပြီးရင် မင်း သူ့ကို ချစ်နေတာ ဖွင့်ပြော၊ သူ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်”

“အိုကေ... ရာဇ၊ မင်းစကားတွေမှန်တယ်၊ တစ်ခုတော့ ချစ်ဦးကွာ၊ ကကြီး စိတ်ဆိုးပြေအောင် မင်းလည်း ပိုင်းကူပေး ခေးဦး”

ရာဇ ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်၏။ တကယ်ဆို ကကြီး တစ်

(စိုးမိုးစာပေ)

၅၀

◆ ပုဒ်

ပါးသူရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားမည့်အဖြစ်ကို သူ မမြင်ရက်ပါ။ သို့ဝေ
မယ့် အခု ကကြီးကို ပိုင်ဆိုင်မှာ လက်ရုံး။

အရင်တုန်းကတော့ ကကြီးနှင့်လက်ရုံး အလောင်းအစား
ပြိုင်ပွဲလုပ်တိုင်း သူက ဒိုင်လူကြီး။ အခုတော့ နှစ်ဦးကြားမှာ ရင်ကြား
စေ့ပေးရမည့်သူ မြားနတ်မောင်ပေါ့လေ။

စိတ်ချပါ လက်ရုံး။ မင်းအတွက် ငါ အသင့်ဖြစ်နေရမှာပေါ့။

အခန်း (၁၀)

ကုန်သည်ကြီးများ ဟိုဘယ်မှထွက်ခဲ့ပြီး ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှ
အဖြတ်တွင်...

ထိုးရပ်လာသည့် အဲယားကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးပေါ် တက်သူ
ဆင်းသူတို့နှင့် ရွပ်ယုက်ခတ်နေဆဲ။

သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံ တည့်တည့်သို့ ဖြူးတောင့်တောင့်
အရာလေးတစ်ခု ထောင့်ချွန်လေးနှင့် တစ်ခနဲပြေးဆောင်ကပ်တွယ်ကာ
လျှော်ကျတော့မည်ရှိစဉ် အကျင့်ပါနေသည့် သူ့လက်တွေက အုပ်ဖမ်း
ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ဘာလဲ...

သူ့ကြည့်လိုက်တော့...

(ပိုးမိုးစာပေ)

(ပိုးမိုးစာပေ)

ခါတ်ပုံလေးတစ်ပုံ။

အံ့ဩလွန်း၍ သတိလက်လွတ်နဲ့ ကြည့်နေမိစဉ်... . .

“ဟေ့... ဆောင်းမင်းဆက်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ကျလာသည့် အရိပ်တစ်ခုကြောင့် ခါတ်ပုံကို ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

“ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဆောင်းမင်းဆက် ပြုံး၍ လမ်းဆက်လျှောက်သည်။

“ဒီနား ကိစ္စရှိလို့လာတာပါ။ မင်း ဘယ်လဲ”

ရှုပ်သွင်က ကောက်ဖွတ်သည့် သူမဆံပင်တွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပင့်တင်၍ . . .

“သမ္မတမှာ ရှုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ နင်အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

အထကမှာတည်းက သူငယ်ချင်းတွေမို့ ရှုပ်သွင်က သူ့ရဲ့ အနွံတာကို ခံနိုင်ဆုံး ရဲတင်းပွင့်လင်း၍ ဆောင်းမင်းဆက်အတွက်ဆို ရှုပ်သွင် ဘာမှ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ၊ ကူညီခဲ့သည်သာ။

“ရှုပ်သွင်”

“ပြော”

“ကြာညိုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုသိလား”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆွန့်သံကျောတစ်သင်းစာ

“သိတယ်လေ၊ ဂျီအက်စ်အမ်ရုံးကမို့လား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြောရင်း မီးပွိုင့်ကိုစောင့်၍ ကားလမ်းဆစ်ဘက်ကို ဖြတ်ကူးကြသည်။

“ဟဲ့... ပြောလေ ဆောင်း၊ ကြာညို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်နဲ့ ငြိနေပြီလား”

“ကိုယ်က မငြိချင်ပါဘူး”

“အံ့မယ်... ဒဲမယ်... ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဒီလောက် ချောတဲ့ မိန်းမကိုများ”

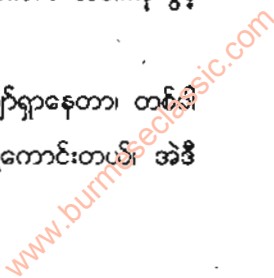
“မင်း... ကိုယ့်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဟဲ့... ဘာအကြောင်းတွေလည်း၊ နင့်အကြောင်း ငါက ဘာပြောရမှာလဲ၊ အောင်သွယ်ပေးရမှာဆိုလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ မကြိုက်ဘူးလည်းဆိုသေးရဲ့”

ကားဆီသို့ရောက်တော့ ဆောင်းမင်းဆက်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“မင်း သိသားနဲ့၊ ရှုပ်သွင်၊ ကိုယ်အပျော်ရှာနေတာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ အတော်လေး ပျင်းရိစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီ

(စိုးမိုးစာပေ)

အပျော်တွေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် စွန့်လွှတ်ပစ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်”

“ဖြစ်ရလေ”

ရှုပ်သွင်က ရွှဲတုံးတုံးဆိုသည်။

“လောလောဆယ် မိန်းမတွေအလုပ်ကို စိတ်ပျက်တယ်ကွာ၊

အဲဒီ ကြာညိုဆိုတာကိုပဲ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်သွားအောင် မင်း ကြိုးစားပေးစမ်းပါ”

“ဖြစ်ရလေ ဆောင်းရယ်၊ ရည်းစားထားရတာများ ပျင်းရ တယ်လို့”

“မပျင်းရင် မင်းထားမလား”

“အို... တော်ပါ၊ ရှင်ပဲစာရင်းရှုပ်”

ရှုပ်သွင်မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရှာသည်။

ဆောင်းမင်းဆက် မပွင့်တပွင့်ရယ်၍ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... အို... နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဆောင်း။

ငါ့မှာ အဖော်မရှိလို့ပါဆို၊ ရှုပ်ရှင်လိုက်ခဲ့ပါဟယ်”

ဆောင်းမင်းဆက်က ကားကိုစက်ဖွင့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မိန်းမတွေကို စိတ်ပျက်တာ အဲဒါပဲ၊ အဲဒီဝေယျာဝစ္စတွေ

ကိုယ် သည်းမခံနိုင်ဘူး”

(စိုးမိုးစာပေ)

ရှုပ်သွင် နှုတ်ခမ်းစု၍ ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ပြီးရောနော်၊ နင့်ကိစ္စလည်း ငါလုပ်ပေးဘူး”

ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး လှမ်းအော်လိုက်သေးသည်။

ဆောင်းမင်းဆက်တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကိုယ် အားမနာတတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ရှုပ်သွင်။

ခြံရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး မေဝတီဆင်းခဲ့တော့ အတွင်းမှာ ဆော့ပိတ်ထားသော သံပန်းတံခါးကြီးက ဆီးကြိုနေ၏။

ခြံတံခါးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့လည်း လှပခန့်ငြားသော ဆိုက်ဆိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမရှိဘူးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

မေဝတီ လှည့်ပြန်ထွက်ဖို့ စိတ်မကူးပါ။

ခြံတံခါးအုတ်တိုင်က လူခေါ်ဘဲလဲလေးကို မေဝတီ ခပ်ကြာ ကြာလေး နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။ မကြာလိုက်ပါ။ တိုက်တံခါးဆီမှ လူတစ်

ယောက် ထွက်လာတာ လှမ်းမြင်ရသည်။

မေဝတီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

ခြံတံခါးဆီသို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ

(စိုးမိုးစာပေ)

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်စာ

သောလူကြီးကို မေဝတီ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ခြံစောင့်တစ်ဦး မဟုတ်နိုင်မှန်း မြင်ရုံနှင့်သိသည်။ ဥပမိရုပ်အသွင်အပြင်က ဆောင်းမင်းဆက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။

ဘယ်လိုတော်စပ်သည်လည်းတော့ မေဝတီမသိပါ။ ဆောင်းမင်းဆက်ကလည်း သူ့ရဲ့ဟန်စာထရီကို ပြောပြတတ်သည့်လူစားမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကလေးမ”

မေးသံက တည်ငြိမ်ပြီး သြဇာပြည့်ဝသည်။

“ကိုဆောင်းမင်းဆက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“လူလေး မရှိဘူးကွဲ့”

ဒါ အမှန်တရားဟု မေဝတီမယုံပါ။ ဆောင်းမင်းဆက် သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ခြင်းဟု စိတ်ကသိနေသည်။

“ကျွန်မ မေဝတီပါ။ ဒေါက်တာမေဝတီ... မောင်... ဆောင်းမင်းဆက် ရဲ့ချစ်သူပါ”

တမင်သိအောင် မေဝတီ ပြောလိုက်ခြင်းပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျက်နှာက ပကတိ တည်ငြိမ်နေဆဲ။ မထူးဆန်းလှသော စကားကို ကြားရသလို နားထောင်ရင်း...

“လူလေးမရှိဘူး။ ခရီးထွက်သွားတယ်ကွဲ့”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ကျွန်မ သူနဲ့တွေ့မဖြစ်မယ်၊ ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သူ့ရောက်လာရင် ဦးလေးပြောလိုက်ပါ့မယ်လားမ”

“သူ ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်မစောင့်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို ဆက်သွယ်နိုင်မယ့် ဖုန်းနံပါတ်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကွဲ့... လူလေးက ခရီးသွားရင် သူ့ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးတာမျိုး မကြိုက်ဘူး။ သူ့ရှိတဲ့နေရာကို ဆက်သွယ်တာမျိုး မကြိုက်ဘူးကွဲ့”

ကိစ္စပြတ် ခြေရာဖျောက်လုပ်ခြင်းဟု ဝတီ သိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲကလည်း နာကျင်ခံရခက်လှတာ အမှန်။

“ဒါဆိုရင် သူ့ရောက်လာတာနဲ့ပြောပေးပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သူနဲ့ ကျွန်မ လွန်ထားတဲ့ကိစ္စက ရှင်းရခက်နေပြီ”

တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်နေသော လူကြီးမျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ ချုပ်ရှားသွားတာကို မေဝတီ သတိထားမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ကြိတ်လိုက်မိရင်း...

“သူ့ရောက်တာနဲ့ ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုရှောင်

(စိုးမိုးစာပေ)

ရှောင် ကျွန်မဘက်က ဖြစ်လာသမျှရင်ဆိုင်မယ်၊ ဘယ်လိုမှပြုပြင်မရ နိုင်တဲ့ အတိတ်ကို မေ့ပစ်လို့မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ။”

စကားအဆုံး မေဝတီ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမကားမောင်း ထွက်တဲ့အချိန်အထိ ငေးကြည့် ရပ်ကျန်ခဲ့သောလူကြီးကို မေဝတီ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက မြင်နေရပါသည်။

မေဝတီ အပြုံးတွေ အခုမှပဲ လွတ်လပ်စွာပုံပေါ်လာသည်။
ကိုင်း... ရှင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆောင်းမင်းဆက်။

မေဝတီဆိုတာ ရှင်အနိုင်ယူဆောင်ကစားဖူးတဲ့ ယုန်သူငယ် လေးတွေလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိစေရမယ်၊ ရှင် အလွယ်တကူ သစ်စိမ်းချိုး ဥပက္ခာပြုခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ မေဝတီ စာရင်း မရှိစေရဘူး။”

အချစ်ဆိုတာ ရှင်လိုပဲ ကျွန်မကစားဖူးတဲ့ ကစားနည်းတစ် မျိုးပါပဲ။ ရှင်နဲ့ကြုံမှ အရှုံးပေး လက်မြှောက်လိုက်ရမှာတဲ့လား။

တကယ်ဆို ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ အလှမာနအားလုံး ပြည့်စုံတဲ့ မေဝတီကိုမှ ရှင် အလွယ်တကူသိမ်းပိုက် အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ခံရမှာတဲ့လား။

ရှင်စိတ်တွေဝေငါးပြီး ကျွန်မရှေ့မှာ ခူးထောက်လာစေရမယ်။
(စိုးမိုးစာပေ)

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ပျော့ကွက်ကို မေဝတီတို့က နောက်ကြည့်ပြီးသား ဖဲလေ။

ကိုင်း... ရှင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆောင်းမင်းဆက်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၁၁)

လွယ်အိတ်လေးစိုက်လျက် မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်းလေး ပြန်လှည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို မျက်လွှာချနေစိုက်ကြည့်နေသည်။

တင်ထားသလို စင်းကျောနေသည့် နှာတံလေးနှင့်အတူ မျက် ခုံးမျက်လုံးတွေက နက်မှောင်နေသည်။

အနည်းငယ် မေးရိုးကားသယောင်ရှိသည့်ပြင် လေးကိုင်း သဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့်လေးက တိကျပြတ်သားစွာ အနိုင်ယူရင် သည့် စတိုင်လ်လေးဖြစ်နေ၏။

ဆံပင်ကလေးတချို့ နောက်ဖက်သို့ လွင့်တက်စေ့စေ့နေလိုက် တာ တကယ့်ကို ငေးကြည့်နေချင်စရာ ကောင်းတဲ့ပုံလေးပါပဲ။

ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံပြည့်မို့ လွယ်အိတ်ကို စိုက်ထားသည့်လက်

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ဆောင်း ပြည့်ပြည့်သွယ်သွယ်လေးတွေမှ ရှည်လျားစွာဖုံးအုပ်နေသည့် ဆွဲညှင်းရှည်လေးတွေကို အထင်အရှား မြင်နေရသည်။

ဆောင်းမင်းဆက် သဘောကျဆုံးက မိန်းကလေးတန်မဲ့ နှုတ်

ဆင်းမွေးရာလေးတွေ စိမ်းနေတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်ခြယ်သ၍ နောင်ယုက်နိုင်လွန်းသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး

တို့ကို မိန်းကလေးအတော်များများ ဖျောက်ဖျက် ပြုပြင်တတ်ကြသည်။

ဒီကောင်မလေးမျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့သော စိမ်းမှောင်သော

ဆွဲညှင်းပါးလေးတွေ ပါးပြင်ထက်မှာတောင် ခပ်ပါးပါးမြင်နေရသည်။

ဒါကြောင့် ဓါတ်ပုံထဲကမျက်နှာမှာ ဘာအခြယ်အသမ မရှိနိုင်

ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေသည်။

သူ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် မဝ။

ကြည့်တိုင်းလည်း သဘောကျနေသည်။

သဘောကျတိုင်း တပ်မက်စိတ်ကဖြစ်၏။

ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူလဲ။

ထူးဆန်းအံ့ဩလောက်စွာ လမ်းမပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူ့ရဲ့

ဆုံသားတည့်တည့်ရှိရာသို့ ထိကပ်ကျရောက်လာပါသည့် မိန်းကလေး။

အရှာဖွေခေါ်ငင်ခြင်းမရှိဘဲ ကံတရားက ဆုံဆည်းပေးတာလား။

ဘီယာလက်ကျန်ကို မော့၍ ဒရင်းဘတ်ဒီပေါ်က သူ့သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဘယ်သွားမလို့လဲ လူလေး”

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏ သွားမလို့”

ဦးမင်းထွတ်တင် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချဉ် ဆောင်းမင်းစက်ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“စောစောကပဲ ဝတ်လဲာသွားတယ်လူလေး။ သူမင်းကို အရေးတကြီး တွေ့ချင်နေတယ်”

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“သူနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမရှိဘူး”

“သူကတော့ သူ့မှာ ဘာလိုလို အခက်အခဲ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း...”

“ဘာ... ဟား... ဟား...”

ဆောင်းမင်းဆက် အသံထွက်အောင် ရယ်၏။

“အဲဒါ ဘာဘယုံလား။ ကျွန်တော် မိန်းမဘယ်လောက်ပွေ့ဆွဲသွေးမရောဘူး”

ဦးမင်းထွတ်တင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီလို ကာကွယ်ထားမှဖြစ်မယ် လူလေး။ ရှေးမင်းမြတ်များလို ပျော်တော်ဆက်မယားတွေ ဘယ်လောက်ထားထား။ ဇာမဟေသီဟာ တို့မျိုးဆက်အတွက် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်မျိုး

(ပိုးမိုးစာပေ)

အချွန်သံကျောတစ်သင်းစာ

ဆက်ကို အဲဒီမဟေသီကပဲ မွေးဖွားရမယ်”

“ဘာမှာတာတွေ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ ရာသက်ပန် ခေါင်းသင်သွားမှာပါ”

ဦးမင်းထွတ်တင် သက်ပြင်းချပြန်ပါသည်။

“ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ထင်သလို အပြည့်အဝ ဖြစ်လောနိုင်ဘူးဆိုတာ လူလေး သတိမပြတ်ပါနဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ဖုန်တယ်လို့ ထင်ရာလုပ်နေပေမယ့် တစ်ဘက်က မှားတယ်လို့ထင်နေရင် တိုယ့်မှာ အန္တရာယ်များတယ်”

စကားတစ်ခွန်းကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ မပြောတတ်သည့် ဦးလေး ဖြစ်သူကို ဆောင်းမင်းဆက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဘာ ပြောချင်တာကတော့ ဒီလောက်ထိ ကိုယ့် လွတ်လပ်ခွင့်ကို သုံးစွဲနိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး။ အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမှာပါ”

“ရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ခုက လူလေးရဲ့ဇာတာကို ဘာစစ်ပြီးပြီ။ လာမယ့်နှစ်ပိုင်းမှာ နည်းနည်းညှစ်နေတယ်။ အဲဒါ ယုံကြည်လုပ်ဖို့လည်း ဘာစီစဉ်ထားတယ်”

(ပိုးမိုးစာပေ)

ဆောင်းမင်းဆက် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီယတြာ ဘာညာတွေ ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး ဘာဘ၊ ဘာဘပဲ လုပ်လို့ရရင် လုပ်တော့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါမှ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဦးမင်းထွတ်တင် မသက်မသာနှင့် ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။

ဆောင်းမင်းဆက်နဲ့ ဘုန်းစက်ရှိုနှိဝါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကတော့ မိန်းမပေးစားမှာစိုး၍ ဂျပန်ကိုထွက်သွားလိုက်တာ စာလေးတောင်မှ ရေးဖော်မရ။

ဒီတစ်ယောက်ကျတော့ မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထည့်လဲတွဲရ လက်ထပ်ဖို့ကျတော့ သူချစ်နိုင်တဲ့မိန်းမ မတွေ့သေးလို့တဲ့။

မိဘ၊ ဘိုးဘွားတွေလက်ထပ်က ကိုယ့်မျိုးဆက်တိုင်း မိဘလက်ထပ်ပေးတာကို ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံခဲ့ကြပါလျက်...။

သူတို့ကျမှ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ချစ်...ာတွေ မေတ္တာတွေ ရှုပ်ထွေးလို့ ရည်းစားထားတာ အချစ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာက တစ်မျိုး။

အိမ်ထောင်ရေးကို မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးလို သဘောထားပြီး ပေးစားတဲ့မိန်းမကို အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့ အိတ်ထဲကောက်ထည့်မထားနိုင်ဘူးဆိုတာက တစ်သွယ်။

(စိုးမိုးစာပေ)

ဦးမင်းထွတ်တင် စောင့်ကြည့်ရုံမှတပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုသည့်အသက်က မငယ်တော့ဘူးတဲ့။

အိမ်ထောင်ရေးကို ရွေးချယ်ပါရစေတဲ့။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရက်တော့လည်း အခက်သာလော။

(စိုးမိုးစာပေ)

စာလည်း ခေါ်ချင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ တကြည့်ကြည့်ရှိနေပြီး လာချောတာတွေ့ဘူး”

သူတို့တောင် သတိထားမိနေကြပြီ။

ကကြီး လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွား၏။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ သေလိုက်ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာ”

“ရာဖနဲ့ရော”

“အတူတူပေါ့”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

တကယ်ပဲ အထူးအဆန်းကို သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကုန်ကြ၏။

သူတို့အုပ်စု ပွစိပွစိဖြစ်နေကြဆဲ လက်ရုံး အနားရောက်လာသည်။

“ကကြီး”

“အယ်...”

ဝင့်က အတင်းပြောနေတုန်းမို့ ဖက်ကလေးပု၍ အသံထွက်

သွား၏။

“အပြင် ခဏသွားရအောင်”

“ငါမလိုက်ချင်ဘူး၊ စာကူးရဦးမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကကြီးက စာအုပ်ထုတ်လိုက်သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၁၂)

“ကကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင်နဲ့လက်ရုံးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ မေးကြပြီ။

ကကြီးက လက်ရုံးရှိရာလှည့်ကြည့်၍ လက်ရုံးကအကြည့်နဲ့

ဆိုမိတော့ မျက်စောင်းထိုး၍ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ကကြီး ပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မညာပါနဲ့၊ နင်တို့ တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်ထားတာ သေချာတယ်၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်တုန်းက ကြာကြာနေလို့လဲ၊ ခု ဟိုတစ်ယောက်

(စိုးမိုးစာပေ)

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့...လာ”

သူ့စာအုပ်ကိုလည်း ဆွဲယူ၊ လက်ကိုပါဆွဲ၍ လက်ရုံးက အတင်း အကျပ်ပြောတော့သည်။

“လက်ရုံး... နင်... နင်”

အတန်းသားတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီမို့ ကကြီး ထွက် လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

“လွှတ်စမ်းပါ၊ လူ့ကို ဘာများမှတ်နေလဲ၊ ဟင်း ကျောင်း သားတွေရှေ့မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ရှောင်နေတာလဲ”

“မခေါ်ချင်လို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ချင်တာလဲ”

“မခေါ်ချင်တာ... မခေါ်ချင်လို့ပေါ့”

လက်ရုံး ပြုံးစိစိနှင့် ကကြီးလက်ကိုမလွှတ်ဘဲ ကံ့ကော်တန်း ရှိရာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဒီနားထိခေါ်လာတာက...”

“သိဘူး၊ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလာတာပဲ”

ကကြီးနှုတ်ခမ်းစူ၍ ခုံတန်းမှာဆောင့်ခနဲ ထိုင်သည်။

လက်ရုံးက ဘေးမှာဝင်ထိုင်၍ ကကြီးနောက်မှီမှာ လက်

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆွဲခေါ်လာတာပဲ။

“နင်တင်ထားလိုက်သည်။

“ကကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင် စိတ်ကောက်နေရင် ငါမနေတတ်ဘူး”

ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသလိုလို၊ အမြဲ ရိုးသားစွာ နေလာကြပေမယ့် ခုတော့ ရင်ထဲက ဘာလိုလိုပါလား။

“ရာဇက မေးတယ်သိလား၊ မင်းတို့အတွဲ ခုလိုဖြစ်နေတာ ထုတိုင်း သတိထားမိတယ်တဲ့”

“ဘာအတွဲလဲ”

“သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာပါ”

လက်ရုံးက မရိုးသားခြင်းကို ဖုံးကွယ်၏။

“မာမိကလည်း ပြောတယ်၊ ကကြီးနဲ့သားကို သားငယ် ကိုယ်တိုင်က သဘောတူနေတာတဲ့၊ သားတို့က ဘယ်လိုလဲတဲ့”

ကကြီး ရင်တွေခုန်လာမိတာ တကယ်ပါ။ ဘယ်လိုကြီးမှန်း သိ။

“ကကြီး”

“ဘာလဲဟာ”

“နင်နဲ့ငါ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု လုပ်မယ်”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဘာလဲ”

ဖြိုင်ပွဲဆိုလို့ ကကြီး စိတ်ဝင်တစား လှည့်လာသည်။

“ဟန်မဆောင်ကြေးလေ၊ ဟန်ဆောင်တဲ့လူက အရှုံး”

“ဘာ”

ကကြီး မျက်လုံးပြူးသွားတာကို လက်ရုံးက ဟဲခနဲရယ်ဖမ်း

“ငါ ကြိုးစားကြည့်ဖူးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဟန်ဆောင်ထားဖို့ပေါ့၊ အလျော့ပေးလွန်းလို့ နင် သိပ်ဆိုးတာပဲဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထိုမလိုက်မိအောင် ဟန်ဆောင်ဖို့ကြိုးစားကြည့်တာ”

ကကြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရသည်။

“အဲဒါ ငါမအောင်မြင်ဘူး၊ နင့်ကို ဥပေက္ခာထားပြီး လုံးဝထိုနေလို့မရတာ”

ကကြီးက မေးလေးပင့်၍ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်သည်။

“ကကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင်စိန်ခေါ်သမျှ ဘာပွဲမဆို ငါဝင်ပြိုင်ခဲ့တယ်နော်”

ကကြီး ငြိမ်နေသည်။

(စိုးရိုးစာပေ)

“ဒီတစ်ခါ ငါကစပြီး စိန်ခေါ်တယ်”

“အဲဒါ ငါသဘောမတူဘူး၊ နင့်ပြိုင်ပွဲက ဆုပံ့ကိုင်လို့မရတဲ့

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံနိုင်သူနဲ့ လက်မခံနိုင်သူအတွက်

ဖြိုင်ပွဲ”

ကကြီး ဘယ်လိုရှောင်ထွက်ရမှန်း မသိ။

“နင်နဲ့ငါ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုရဲ့အထိ မျက်လုံးချင်း ပြိုင်ကြည့်မယ်။ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြည့်မယ်၊ ဟန်ဆောင်တဲ့လူက အရှုံး”

“ဟာ... ဟင့်အင်း... မကြည့်ဘူး”

“ဒါဆို နင်မရိုးသားတာ လေချာတာပဲ၊ မျက်လုံးဟာ စိတ်ရဲ့ အိမ်ထဲ ဆိုထားတာ နင့်စိတ်ကို အကဲမခတ်နိုင်အောင် ဟန်ဆောင်

အောင်တာ ပေါ်လွင်နေပြီ”

“လက်ရုံးနော်၊ နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့”

“ဒါဆို ပြိုင်မလား”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကို”

“ရှိတယ်၊ အဲဒါ အချစ်ကိုသိမ်မွေ့စွာ ဖော်ထုတ်ခြင်းပဲ”

“အရှုံး”

(စိုးရိုးစာပေ)

“မရှုံးလို့ အဲလိုပြိုင်ချင်တာပေါ့၊ နင့်ကိုငါ ရည်းစားစကား ပြောခွင့်မရှိဘူးလေ၊ သူငယ်ချင်းပဲလို့ ကန့်သတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ရင်ထဲမှာ ဒီလိုရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတာအမှန်ပဲ”

ရည်းစားစကား ပြောဖို့ကျတော့ အမြဲတမ်း အရှုံးပေးနေကျ

အတိုင်း တောင်းပန်ဖွင့်ဟလာတာမျိုး မရှိတဲ့လက်ရုံး။

ကကြီး လုံးဝမကျေနပ်နိုင်။

“ဒါဆို ငါတို့ပြိုင်ပွဲစမယ်”

အချိန် ဘယ်လောက် သတ်မှတ်မလဲ”

“ငါးမိနစ်”

“ငါ ရိုးသားရက်နဲ့ နင်က ဟန်ဆောင်ပုံးထားတာလို့ စွပ်စွဲ ရင်ရော”

“အဲလိုနည်းနဲ့ ငါဘယ်တော့မှ မကောက်ကျစ်ဘူး”

“ဒါဆိုပြီးရော”

“နင် ဘယ်နေရာမှာ ကြိုက်လဲ”

“အဲဒါ ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

“သိပ်မကြာစေနဲ့နော်”

“ရာဇက ဒိုင်လူကြီးလား”

(စိုးမိုးစာပေ)

လေချွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

“ဒိုင်လူကြီး မလိုပါဘူး”

ကကြီး သက်ပြင်းခိုးလေး ချလိုက်မိသည်။

ဟန်မဆောင်ကြစတမ်း ဆိုပါလျှင် . . .

ခွေးစုတ်လက်ရုံး၊ လူလည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကကြီးရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီးခံစားနေ ခုတုန်း။

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပေမယ့် နေ့လည်တုန်းက လက်ရုံး သူမလက်ကို ကိုင်ဆွဲတော့ ရင် ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လှိုက်ဖိသလို ခံစားခဲ့ရတာ ပေမယ့်။

ပြီးတော့ လက်ရုံးမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ စကားသံတွေက အရင်လိုမဟုတ်တာ သေချာသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကကြီးသိလိုက်ရသည်က သူမကို လက် နှိပ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ လက်ရုံးတဲ့လေ။

ရာလေး လက်ရုံးလားမသိခင်က ကကြီး ပေါက်ကွဲဒေါသ

(စိုးမိုးစာပေ)

တွေ့ဖြစ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ စိတ်ထဲက ပျောက်ကုန်သည်။
 အမြဲတမ်း ကကြီးအနိုင်ယူသမျှ ခံယူခဲ့ရသည့် လက်ရုံး။
 ရာနှင့်ယှဉ်လျှင် ယောက်ျားပီသ ချောမွေ့သော လက်ရုံးကို
 ကျောင်းမှာလည်း ကြိတ်ကြိုက်နေသည့် မိန်းကလေးတွေအများကြီး။
 ဒါပေမဲ့ အားလုံးထက် ကကြီးကိုပဲ လက်ရုံး အလေးထား
 ဦးစားပေးခဲ့တလည်း သိနေ၏။

အတူသွား၊ အတူစား၊ ကကြီးအပေါ် သည်းခံစိတ်နှင့် လိုက်
 လျောခဲ့သောလက်ရုံးကို ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလက်ခံ
 ရမှာ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှက်ရွံ့သလိုလို။

လက်ရုံးကလည်း နှုတ်ကပြောဖို့ ခက်ခဲနေသလားမသိပါ။
 မျက်လုံးချင်း ပြိုင်ကြည့်မတဲ့လေ။ ဟန်ဆောင်တဲ့လူက အရှုံးဆိုပဲ။
 ဒီလို လူလည်ကျတာမျိုးတော့ ကကြီး လက်ခံမတဲ့လား။

အမြဲတမ်း အနိုင်ယူခဲ့တာပဲ။ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ အရှုံးပေးရမှာတော့
 ကကြီး လက်မခံနိုင်ပါဘူး။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကကြီးရင်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်တွေတော့
 ပြေပျောက်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ လူကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို သဘောထားနေ
 တာထက်စာရင် ခုလို ချစ်ခွင့်ပန် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားတာ တော်သေး
 တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ဘယ်တော့မှ နင့်ကို အရှုံးမပေးဘူး။

နင့်နဲ့ နင်က ချစ်ခွင့်ပန်လာရင်တောင် နင့်ကို အနိုင်ယူနိုင်စက်
 ဦးမှာ။ သိတယ်မို့လား။
 ဝါနာမည်က ကကြီးသျှင်လေ။

www.burmeseclassic.com

“ဒီဆိုင်မဝင်မီတုန်း စီးခဲ့တဲ့ကားပေါ်မှာ အနီကံခံရတာ သေ

သည်း

ခုမြတ်တို့ လမ်းထိပ်မှတ်တိုင်မှာတုန်းက တုတ်ထိုးဝင်စားခဲ့သည်။ ခုမြတ်အတွက်ပါ။ သူပဲ ထုတ်ရှင်းခဲ့သေးသည်။

ကကြီး ဟောပေါ့ဆိုင်ထဲမှာ ရွေးတွေပြန်လာ၏။ ရုတ်တရက် နှစ်ကွင်းထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

နံ့သာရောင် စပိုရှပ်ပွပွနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက် ဝတ်ထားသူက ယောက်ျားလေးတိုင်းရှိသင့်တဲ့ အရပ်ထက် အနည်းငယ်ပိုမြင့်

သောအရပ်နှင့် အသားလတ်လတ် ကိုယ်လုံးကျစ်သော ထိုလူ၏ ခြေညှိချင်စဖွယ် ရူပကာ စတိုင်လ်ကျနမှုကို ကကြီး စိတ်မဝင်

သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က နောက်ဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဟန်း

ဟန်းဖုန်းကိုမြင်တော့ လက်ရုံးကို သတိရသွားသည်။ စထွက်လာတည်းက လက်ရုံးကိုခေါ်ဖို့ သတိရပါရက်နဲ့ လက်

ရုံးခေါ်ခိုင်းဖို့ ဝန်လေးနေတာကြောင့် မခေါ်ခဲ့မိတာ မှားလေခြင်းဟု

ပြာလဲ့လဲ့ မျက်မှန်နက်ကို တပ်ထားသည့်လူက ဘယ်လိုမှ နှစ်သက်ဘဲ ကကြီးရဲ့ကျောဘက်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်၏။

အခန်း (၁၃)

“ဟယ်... ဒုက္ခပဲ”

စားလို့ကောင်းကောင်းနှင့် စားလိုက်တာ အားရပါးရ။ ဗိုက်တင်းသွားလို့ကြည့်လိုက်တော့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဗိုက်အိတ်မရှိတော့။

သွားပြီ။ ဗိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေပါသွားတာက အရေးမကြီးဘူးဘူးရဲ့ နားကပ်ပါသွားသည်က ကကြီးမျက်လုံးတွေကို ပုစွန်ဆီလို ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားစေခဲ့သည်။

“သွားပြီ... ကုန်ပါပြီ”

တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောရင်း ခြေမကိုင်မိ လတ်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

(စိုးမိုးစာပေ)

ကကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်း မသိ။

သွားတောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲက ဖုန်းကို သွားတောင်း
သင့်တော်ပါ့မလား။

လက်ထဲမှာ ခွေးစေးတို့နှင့် စိုရွှဲလာသည်။

ဆောင်းမင်းဆက် ဟော့ပေါ့ကို အကျအနစ်ခပ်၍ စားမည်ပြု

ဆဲ ဖုန်းကမြည်လာသည်။

သူ့ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်၍ နားမှာ ကပ်လိုက်၏။

စားသောက်တော့မည်မို့ ဖုန်းနားထောင်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်

မကြည်။

“ရှုပ်သွင်လား”

“...”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ ဒါပဲလား...ဟင်...”

“...”

“အဲဒါ မင်းကိုယ်တိုင်သွားမှ ဖြစ်မှာလေ”

စကားကို ဘယ်လိုပဲဖြတ်ဖြတ် မရွှေ့ရှုပ်သွင်တို့က အရစ်

နေသည်။

ဆောင်းမင်းဆက် သည်းခံနိုင်မှုက အဆင့်လွန်လာ၏။

တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့ပြင်စဉ်...

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဒီ... ဒီမှာ...”

သူ့ပန်းကိုဖျတ်ခနဲ လာရိုက်သည်။

“ရှင်ကလည်း ဖုန်းပြောနေတာ မငြီးတော့ဘူး ဒီမှာ တအား
အရေးကြီးနေလို့၊ ခဏငှားစမ်းပါ”

ပြောလည်းပြော ဆွဲလည်းယူ။

ဘာလဲ ငှားတာလည်းမဟုတ်၊ ခင်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့
ဆိုဆိုဆတ်ဆတ်ဆွဲယူသွားတာ ဆောင်းမင်းဆက် အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားစဉ်...

မယ်မင်းကြီးမက ဖုန်းနံပါတ်နှိပ်နေပြီ။

“လက်ရုံး... လက်ရုံးလား... အေး... ငါ့... လက်ရုံး
နှင့် မြန်မြန်လာခဲ့စမ်းပါ... အေး... ငါ (...)က ဟော့ပေါ့ဖီးတီးမှာ
အေး... ဒါဆို... ဒီမှာ... ငါ့ဖိုက်ဆံအိတ်အနှိုက်ခဲလိုက်ရလို့...
ဗုတ်တယ်... အေးပေါ့... ဟာ... ငွေပါသွားတာလောက်နဲ့... ငါ
ဒီလောက်ဖြစ်မလား... ဘွားဘွားဆီက မသိအောင်ယူပြီး စုမြတ်ကို
ငှားထားတဲ့ ... စိန်နားကပ်လေ... အေး... ဗုတ်တယ်... အဲဒါ
... ဒီနေ့... ငါ... ပြန်သိမ်းလာတာ... အေး... အဲဒါပါ ပါ
သွားတာ”

မယ်မင်းကြီးမလေးက မျက်ရည်ပေါက်တွေများကျလို့ ဖုန်း

(စိုးမိုးစာပေ)

ပြောရင်း နှစ်ကလည်း နှိုးခနဲညစ်လိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့ အဲဒီ လက်ကို တင်စောင်းမှာ နှစ်ချက်သုံးချက် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေရှိနေကြတာများ မေ့နေသလားမသိ။

လူတွေ သူမကိုကြည့်နေကြသလို ဆောင်းမင်းဆက် နှုတ်ခမ်း တွေ ပြုံးယောင်သမ်းနေသည်။

ပြောရင်းငိုရင်း နှစ်ညစ်ရင်း ထာဝီကို ပွတ်သုတ်နေတတ်သည့် ကောင်မလေးကို သူပြောင်ပြောင်ပဲ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဒီမျက်နှာလေးကို သူ မေ့ပျံ့မလား။

သူ့ရဲ့ ဘယ်တက်ရင်အုံက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေခဲ့သည့် ဓါတ်ပုံရှင်လေး ဘယ်နေရာသွားသွား ရှာလိုက်ရတာ။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း သူကပဲ ကိုယ့်ကို ပတ်ပတ်သက် သက်။

“အေး... ခု အမြန်ဆုံးလား... တာ... ဟာ... တာမှ မလုပ်နဲ့... ခု ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင်လား... ဒါပဲ”

လက်ကျန်မျက်ရည်ကို လက်ခုံနှင့်ပွတ်သုတ်၍ နှာခေါင်းကို တော့ လက်မောင်းကိုပင့်၍ ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖုန်းကိုပိတ်၍ သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဆော့ရီးနော်၊ ရှင်ဖုန်းပြောနေတာ အားနာလိုက်တာ၊ ကကြီး ခုရမ်းကို အရေးကြီးနေလို့ပါ၊ ပြန်ဆက်လိုက်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဖုန်းကို အသာပဲချထားလိုက်၏။

ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့လည်း ကကြီး သတိမရ။

စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်မိမှ ပြာလဲ့လဲ့မျက်မှောင်နောက်က ညှို့ ခြစ်ပြင်းလွန်းသည့် မျက်လုံးအစုံကို သတိတရဖြစ်လာသည်။

ပါးပြင်မှာ ဝက်ခြံဖုအချို့ရှိနေခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် မျက် မှောင်သယောက်ထင်ရပေမယ့် လွန်စွာကြည့်ကောင်းသည့် ယောက်ျား

သစ်ယောက်ဆိုတာ ဝန်ခံရမည်ပင်။

ကကြီးကို ပြုံးသည်လည်းမမည်သော အကြည့်တစ်ချက်နှင့် သူ့အမှတ်ပြုရုံ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပုံက လူစိတ်ဝင်စားအောင် တမင်

သစ်ယူတဲ့ စတိုင်လ်မျိုးလား။

သူ့ပုံစံက မာနခပ်ကြီးကြီး တော်ရုံဂရုမစိုက်တတ်သည့်ပုံ။

ကကြီး ရုတ်တရက်စိတ်လော၍ ခပ်ခိုင်းခိုင်းလုပ်လိုက်မိတာကို သူ့မျက် မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားခြင်း။ မိန်းကလေးမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်

သူ့လိုက်ခြင်း စသော မည်သည့်ခံစားချက်ကိုမှ ရှာမတွေ့။

ကကြီး အကြည့်ကိုဖြတ်၍ လက်ရုံးကိုမျှော်သည်။

စိတ်ကမခိုင်းရပါဘဲ မျက်လုံးတို့က ကျောပေးထားသည့် အဲဒီ

(စိုးမိုးစာပေ)

ကျောပြင်ကို ခဏခဏပြန်ကြည့်မိတာ ပဟောဠိတစ်ခုနယ်။

ဟယ်တော့... ငါ့ကို သူကြည့်နေပါလား။

မျှော်လင့်မထားဘဲ အကြည့်ခြင်းဆုံ၍ ကကြီးသျှင် တကိုး
လုံး တုန်တက်သွား၏။

သူကတော့ သွားမပေါ်အောင်ပြုံး၍ ကကြီးကို လှမ်းမြေ့
သည်။

“ဘာမှပူမနေနဲ့တော့၊ မင်းကိစ္စတွေအကုန်လုံး ကိုယ်ရှင်နဲ့
ပါပြီ”

ကြည့်စမ်း... ကကြီးအတွက်ဆို သူက ဘာကြောင့်
ဒီလောက်အထိအောင် ပါးနပ်နေရသလဲ။

“ကျွတ်... ဒုက္ခပဲ”

ကကြီးဦးတင်လျှောက်လာရာ လမ်းရှေ့တည့်တည့်မှာ
တစ်ကြီးရပ်နေတာကို မြင်လိုက်ကတည်းက စိတ်တွေ ညစ်ညူးသွား
ရသည်။

ဒီလိုမှန်းသိရင် ကကြီးတစ်ယောက်တည်း ကင်တင်းနဲ့

(စိုးမိုးစာပေ)

ထွက်ခဲ့မှာမဟုတ်။ မတတ်နိုင်ပါ။ အခုမှလည်း နောက်ပြန်လှည့်
မရှောင်ချင်။

ကကြီး ရှောင်ထွက်လျှင်လည်း ဒီကောင်က မာရသွန်ပြေး
လိုက်လာမှ သေချာသည်။

“ကကြီးသျှင်ကိုလှမ်းမြင်လို့ ကျွန်တော်စောင့်နေတာ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူစောင့်ခိုင်းလို့လဲ”

“ကကြီးသျှင်ရဲ့ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်းတွေ့နိုင်မယ့် အခွင့်
အရေးကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတာပါဗျာ”

“ဒီမယ် ကိုနေသာ... ရှင်မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ ဝိုက်
ဆာလို့ ကင်တင်းနဲ့သွားမလို့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် တစ်ခုခုကျွေးပါရစေနော်”

“မလိုဘူး... သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကျွေးတာကို
ကျွန်မ ဘယ်တော့မှမစားဘူး”

“ဒါတော့ ကကြီးသျှင်ညာတာပဲ၊ ရာဇတို့ လက်ရုံးတို့ညီ
အစ်ကိုနဲ့ အမြဲထိုင် အမြဲစားနေတာပဲဗျာ”

“အဲဒါ ရှင်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ရာဇနဲ့လက်ရုံးဆိုတာ ကျွန်မ သံယော
ဇဉ်အရှိဆုံး ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေပဲ၊ ကဲ... ရှင်ပြန်ပါတော့”

“မနှင်ပါနဲ့ ကကြီးသျှင်ရယ်၊ ဟောဒီစာလေးကို ယူသွား

(စိုးမိုးစာပေ)

ပါဗျာ၊ ပြီးရင် ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေ...”

တွေ့တိုင်း လူနာအမဲခြောက်တောင်းသလို အမြဲလိုက်တောင်း နေတတ်သည့် နေသာကြောင့် ကကြီး၊ စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်လှပြီး သည်လောက်အထိ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာကိုလည်း သဘောမပေါက်။ ဒီတော့ ပြဿနာကို အခုပဲ အပြီးဖြေရှင်းရတော့မည်။

“ကောင်းပြီ... ရှင်လိုချင်တဲ့အဖြေ တစ်ခါတည်းပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ဗျာ... မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်မယ့်ဘူး၊ မညာပါနဲ့ဗျာ”

“ညာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ ကျွန်မချစ်သူ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အိမ်က လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့သူပဲ”

“အဲ... အဲဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ ကကြီးသျှင်”

“ငါပဲပေါ့ကွာ”

“ဟင်”

“အယ်... လက်... လက်ရုံး”

အသံကြားမှ လှည့်ကြည့်မိကာ လက်ရုံး အနောက်ကကပ် ပါလာတာကို တွေ့ရ၏။ ရှက်ရွံ့ထူထူနှင့် ကကြီးမျက်နှာ ရဲရဲနီနေသည်။ နေသာရန်ကငြိမ်းရင်ပြီးရော ပြောလိုက်မိတာ လက်ရုံးပါလာမှန်းမသိ။ ရှက်လိုက်တာ။

“ဒီ... ဒီကောင်ပြောတာ အမှန်ပဲလား ကကြီးသျှင်”

အရေးထဲမှာ နေသာဆိုတဲ့ကြောင်က ထောက်ခံချက်တောင်းနေပြန်သည်။

ကကြီး၊ လက်ရုံးမျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိ၏။

“ကဲ... မင်းသဘောပေါက်ပြီဆိုရင် ကကြီးကို ဘယ်တော့မှ

နှောင့်ယှက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ နေသာ”

နေသာ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီမြန်းလျက် လက်ရုံးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် လက်ရုံးမျက်နှာကို ရင်မဆိုင်ရဲ တော့တာလားမသိ။

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

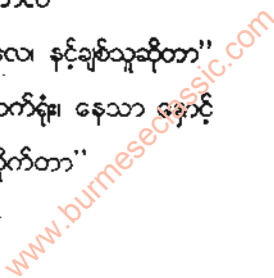
“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကကြီးရယ်”

လက်ရုံးအသံကြားမှ ကကြီး သတိဝင်လာကာ ခေါင်းမော့ရင်း...

“ဘာလဲ... နင်က ဘာကိုဝမ်းသာတာလဲ”

“စောစောက နင်အဖြေပေးလိုက်တာလေ၊ နင်ချစ်သူဆိုတာ”

“အူ့ကြောင်ကြောင်လာလုပ်မနေနဲ့ လက်ရုံး၊ နေသာ နှောင့်ယှက်နေတာ မခံနိုင်လို့ ပြီး... ပြီးရောပြောလိုက်တာ”

လက်ရုံးမျက်နှာ မဲခဲနဲ့ဖြစ်သွားရင်း . . .

“ကကြီး နင် ဒီလိုတော့ မကျီစားနဲ့ဟာ”

“နင့်ကို ကျီစားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါ့ရဲ့ ချစ်သူလိုပြောတာ နင့်နာမည်ပါသွားသလား . . . ပြော”

“ကကြီး . . . နင် . . . နင် . . .”

လက်ရုံး ဒေါသနှင့် သုတိလက်လွတ် လက်ကြိုးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်၏။ ကကြီး ဆတ်ခနဲရှုန်းထွက်ရင်း . . .

“ဟိုတစ်ယောက် နှောင့်ယှက်လို့မပြီးသေးဘူး၊ နင်က လာ နှောင့်ယှက်ဦးမလို့လား . . . လက်ရုံး”

“ဘာ . . . ငါက နင့်ကို နှောင့်ယှက်စရာလား ကကြီး။ ငါက နင့်ကို လက်ထပ်ရမယ့်သူ၊ နင့်ချစ်သူလေ”

“လဲသေလိုက်စမ်း . . . နင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းကပြောခဲ့ဖူးလဲ”

“ကကြီး . . . နင် . . . နေဦး . . .”

ကကြီး တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခဲ့၏။ လက်ရုံးမျက်နှာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လဲ ကကြီးမသိပါ။ ရှက်ဒေါသနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးပုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေမည်ထင်ရဲ့။

ကကြီးစိတ်ထဲကကြိတ်ရယ်ရင်း ပြုံးနေမိတာကို လက်ရုံး မြင်နိုင်မည်မထင်ပါ။

မျက်လုံးချင်း ဟန်မဆောင်တမ်းပြိုင်ကြမည်ဆိုတဲ့ လက်ရုံး။

အတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ။ နင့်ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ယူလာတဲ့ ကကြီး။ အချစ်ဆိုတာကို နင့်နှုတ်က ဖွင့်မပြောသေးဘဲ ငါက လက်ခံတဲ့လား။

ပြီးတော့ . . . နင်အရမ်းလိုချင်နေတဲ့အဖြေကို ငါက အလွယ်တူ ပေးလိုက်ရမှာတဲ့လား။ မထင်လိုက်ပါနဲ့ လက်ရုံးရယ်။ နင်ရှုံးထွက်ဆက်နေတာ ကြည့်ပြီး ငါ ကြိတ်ရယ်ပါရစေဦး။

www.burmeseclassic.com

ဆရာ ဒီကလေးရောက်လာခြင်းကို ဝမ်းသာအားရ ထွက်ကြိုချင်သည်။
အထဲရောက်နေမှသိရတော့ သူ့မှာ မချင့်မရဲ။
ကားထဲမှ ကောင်လေးနှစ်ယောက် တယုတယ မထုတ်နေ
ကြသည်။

သစ်သားပြားလို အရာကြီးကို သူဝင်သယ်ပေး၏။
“ဖြည်းဖြည်းချချနော်၊ စင်းရာခြစ်ရာ လုံးဝမထင်စေနဲ့”
ယောက်ျားတစ်ရပ်စာမကသော အချစ်ရှည်ကြီးကို ညှော်ခန်း
မှာ အလွယ်တကူ ချထားလိုက်တာမျိုးမပြုဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ခါ
ထည်း တင်ခိုင်းသည်။

ကတ္တီပါ အဝါနုနှင့် အလုပ်ပိတ်ထားသည့် ထိုမှန်ကဲ့သို့ အရာ
ကြီးကို ဘာကြီးလဲဟု ဦးစိုင်းလူ မမေးပါ။
ဆောင်းမင်းဆက် စိတ်ကို သူသိသည်။
မပြောဘဲနေတာ မပြောချင်လို့ဆိုတာ သဘောပေါက်ရမည်။
အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းနှင့် ကပ်လျက်ခြံထဲ ရှုခင်းအတော်
နားများကို မြင်ရသည့်ပြင်တင်းနှစ်ခုရှိသော ထောင့်ခန်းထဲထိ နေရာချပြီးမှ
ချစ်တိုင်းကုသသည်။

“တူတော်မောင်... စိုင်းကြီး ညနေစာပြင်ထားလိုက်မယ်”
“မပြင်နဲ့ စိုင်းကြီး၊ စားခါနီးမှ တစ်ခုခုသွားဝယ်စားမယ်။

အခန်း (၁၄)

“ဟေ့... ဖြည်းဖြည်းချလေ”

ဆောင်းမင်းဆက် အသံကြား၍
ဦးစိုင်းလူ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟာ... တူတော်မောင်၊ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့...”

ဒီခြံကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရှိသမျှ အဆောင်ဆောင်တိုက်ခန်းတွေ
သော သူ့မှာရှိသည်မှ တစ်ခါတလေ ဆောင်းမင်းဆက် ဒီလိုပဲ အသံမပေး
ဘဲ ဝင်နေတတ်ပေမယ့်...

ဒီလိုမြင်တိုင်းလည်း ဦးစိုင်းလူ မချင့်မရဲ အမြဲဆိုနေတဲ့
ဒီခြံ ကြီးကို ခင်တွယ်သလို ဆောင်းမင်းဆက်ကို သူချစ်သည်။

အမြဲတစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရသည့် သူ့အဖို့ သူ့ရစ်

(စိုးမိုးစာပေ)

(စိုးမိုးစာပေ)

ကျွန်တော်နဲ့ ဒီအခန်းကို ရှင်းပေးပါဦး”

“အေး... အေး”

တစ်ခန်းလုံးကို ရှင်းလိုက်စွဲလိုက် ပစ္စည်းအသုံးဆောင် အသစ်တွေထည့်လိုက် နစ်ယောက်လုံး ချွေးပြန်လာကြသည်။

“တစ်ခုတော့မေးချင်တယ် တူတော်မောင်”

“မေး”

“ဒီအခန်းမှာ ဘယ်သူနေဖို့ ပြင်တာလဲ၊ စိုင်းကြီးအထင်တော့ ယောက်ျားလေးညှော်သည် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ရမယ်”

ဆူပူခြင်းမပြုဘဲ အနည်းငယ်ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည့် မင်းဆောင်းမင်းဆက်မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ဦးစိုင်းလူ ခပ်ရဲရဲ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီအခန်းဟာ ညှော်သည်ထားတဲ့အခန်း မဟုတ်ဘူး ဝေကန္တ...”

ဦးစိုင်းလူ စကားမစပ်ရဲဘဲရှိစဉ်... .

ဆောင်းမင်းဆက်က သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်၍ အသစ်ခင်းထားသည့် မွှေရာပန်းနုလေးထက်မှာ အားပါးတရ ထိုင်လိုက်၏။

“ဆက်ပြောပါဦး၊ စိုင်းကြီးရဲ့၊ ဝေကန္တဘာဖြစ်လဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... တူတော်မောင် မိန်းမယူဖို့များ စိတ်ကူး (စိုးမိုးစာပေ)

သွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ဆက်နေပြီလားလို့”

“အဟား... စိုင်းကြီးသိပ်တော်တယ်”

လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီး၍ ဆောင်းမင်းဆက် ထရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတော်တယ် စိုင်းကြီး၊ အသက်ကြီးပေမယ့် ကွာလတ်

ဘူးသေးဘူး”

ပြောပြီး ဆောင်းမင်းဆက်က အခန်းထဲရဲ့ မျက်နှာစာဖက်မှာ ဦးစိုင်းထောင်ထားဆဲရှိသည့် ပျဉ်ချပ်လိုလို မှန်လိုလိုအပြားကြီးကို

ညှိပြကာ ...

“အဲဒီကတို့ပါစတွေ ခွာကြည့်ပါဦး”

သိချင်လွန်းလို့ ဦးစိုင်းလူလက်တွေက လှုပ်ရှားသွားလိုက်တာ

ပြန်ဆန်ဆန် ကတို့ပါစကြီး ကွာကျသွားလျှင်... .

“ဟာ”

တကယ်ပဲ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။

“လှလိုက်တဲ့မိန်းကလေး၊ လက်ရာမြောက်လိုက်တဲ့ ပန်းချီ”

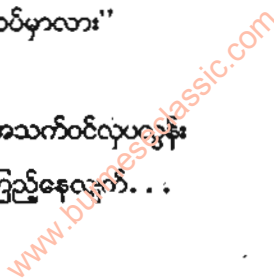
“သူ... သူ့ကို တူတော်မောင် လက်ထပ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

လှပသော ရွှေကနုတ်ဘောင်ကြီးထဲက အသက်ဝင်လှပလှန်း

မိန်းကလေးပုံကို ဦးစိုင်းလူ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေလျက်... .

(စိုးမိုးစာပေ)

“တော်တော်ကို ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်သင့်တာကြာပြီ၊ ဆရာကြီးလည်း ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဘာတ မသိသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆရာကြီးက သဘောမတူလို့လား”

“မပြောဖြစ်တာပါ၊ ဘာဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ဓါတ်ပုံပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်လျက် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ရည်ရွယ်ချက်တို့ ပြည့်လျှမ်းသော မနက်ဖြန်တိုင်းက စိမ်းလန်း လတ်ဆတ်လွန်းလှသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၁၅)

“အန်တီ”

“ဟော... ကကြီးလေး လာသမီး”

ဒေါ်ဒေဝီခင်က မျက်နှာပေါ်က သံနှပ်ခါးတွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပွတ်ညှိရင်း အခန်းထဲကထွက်လာသည်။

“ဘွားဘွားက သစ်ခွပန်းဖျိုးတွေ ပေးခိုင်းလို့ အပြင်မှာ အားနဲ့တယ်”

“ဪ... အေး သမီး၊ ခုပဲ အန်တီလာမလို့ ဒီမှာလည်း အထဲ သင်တန်းသူတစ်ယောက်လာပို့သွားတာ ခူးရင်းသီးတွေ ကောင်းတိုက်တာကွယ်၊ အဲဒါ အန်တီကိုယ်တိုင် အလုပ်သွားရင်း လာပို့မလို့ ချီး ဟောဒီမှာ အဆင်သင့်ထုတ်ထားတာ”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆူးတွေကားနေသည့် ဒူးရင်းသီးကြီးသုံးလုံးက အက်ကွဲကြဲနေလေသည်။

“သမီး ယူသွားလိုက်ရမလား အန်တီ”

“နေပစ် သမီး အန်တီတို့ စကားပြောစရာလည်း ရှိတယ်။ သမီးသူငယ်ချင်း ရာစလေး နေမကောင်းဘူး။ သွားမေးလိုက်ပါဦး”
ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ဒေဝီခင်က ဒူးရင်းသီးတွေဆွဲ၍ ထွက်သွား၏။

“ကကြီး”

“ဟယ်... ရာဇ”

ကကြီးက အခန်းထဲကထွက်လာသည့် ရာဇကို တအံ့တကြဲကြည့်ပြီး နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး လူပုံက စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ပုဆိုးတိုတိုနှင့်။

“ဒါနဲ့ နင်နေမကောင်းဘူးဆို”

“အေး... စောစောက မအိမ်လည်ကြီးဖြစ်ပြီး ချွေးစေးတွေ ထွက်လာလို့ ခုကောင်းသွားပြီ”

ရာဇက ရေခဲသေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဒူးရင်းသီးမှာတွေ့ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပြားလေးကို ယူလာသည်။

“ရာဇ နင်ခုနကပဲ မအိမ်လည်ကြီးဆိုပြီး ဒူးရင်းသီးတွေ

(စိုးမိုးစာပေ)

အေးမလို့...”

“ခုနုဖြစ်တာ ခုဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ လာ... နင်နဲ့ငါနဲ့

အေးမယ်”

ဆိုဟပေါ်မှာ အတူယှဉ်ထိုက်ကာ နှစ်ယောက်သား ဒူးရင်းသီးစားကြသည်။

“နင်နဲ့လက်ရုံး အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ခု သူဘယ်သွားလဲ”

“မွေးနေ့”

“ပြာလဲ့ရီ မွေးနေ့မို့လား”

ရာဇက ကကြီးကို ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်၍...

“နင် မြင်လိုက်လား”

“မြင်သားပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာခေါ်သွားတာ”

“လက်ရုံးက ရိုးပါတယ်”

“သူ့ဟာသူ ရိုးရိုး မရိုးရိုး ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင်တို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေ စီစဉ်နေကြပြီနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“အမြင်တွေ ပြောင်းသင့်ပြီ”

ကကြိုးက ခူးရင်းသီးအစေ့တွေကို ပလပ်စတစ်အမိုက်ခြင်း
လေးထဲစုထည့်၍ လက်ကို တစ်သွားနဲ့သုတ်လိုက်၏။

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟား... ဧည့်သည်ကလဲ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်တော့
မယ်တဲ့”

“ဟီး”

ကကြိုးက ချစ်စရာလေးရယ်သည်။

“နင်က ငါမကြားချင်တာကို ပြောတာကိုး”

“ဘာလဲ လက်ရုံးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကကြိုးက နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

“နင် လက်ရုံးကို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ဘူးလား”

“ခုတော့ မချစ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့တွေ့လို့က်တိုင်း ငါ့ရင်ထဲမှာ
ရှက်သလိုလို၊ လက်မခံနိုင်သလိုလို တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီအဖြစ်ကို ငါ
မလိုချင်ဘူး”

ရာဇ ဆိုဖာကိုခိုချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

တကယ်ဆို ကကြိုးအပေါ် သူ ဘယ်လို ရိုးသားနိုင်ပါ့မလဲ။

(စိုးမိုးစာပေ)

ဒါပေမဲ့လေ။

ကကြိုးရင်ထဲမှာ သူ့ရှိဖို့ဆိုတာ လက်ရုံးထက်ပင် ဝေးကွာ
ပြီးမှာပါ။

သူ့အချစ်က လက်ရုံးရဲ့ဇနီးအဖြစ် ကကြိုးနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု
ဆက်သက်နေရမှာမျိုးကိုပဲ ကျေနပ်နေနိုင်တဲ့အချစ်မျိုး။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၁၆)

“မရဘူးဟာ၊ ဒီတစ်ခါ ထပ်စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ လာ သွားမယ်”

“နေဦး... လက်ရုံးနော်”

သူ လက်ရုံးလက်ထဲက အတင်းဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နင် ငါ့ကို ပြိုင်ပွဲဝင်ခိုင်းနေတာလား။ တစ်ခါတည်း အပြေတောင်းနေတာလား”

ကကြီးက ပြောပြီး အခန်းထဲလှည့်ဝင်သည်။

လက်ရုံး ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ကကြီး”

ကကြီးလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မျက်

(စိုးမိုးစာပေ)

စာချင်း နီးကပ်သွားအောင် ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းမို့ ရုတ်တရက် တိတ် နီတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွား၏။

“နင် ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါ။ ငါ့မျက်လုံး အတွဲကို မြင်အောင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

နှစ်ယောက်သား သတိလက်လွတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

အောက်မှာပီသချောမောသော လက်ရုံးမျက်နှာက နူးညံ့နေလျက် မျက် နှုတ်တွေက မျက်ရည်ချစ်သွေးကြောင့် ရွန်းလက်နေကြ၏။

“နင့်ကိုငါ သိပ်ချစ်တယ်”
ကကြီး မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။

“နင်လည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်မို့လားဟင်”
လက်ရုံးလက်တွေကို အတင်းဖယ်ချ၍ ကကြီး နောက်ဆုတ် နေလိုက်သည်။

“ငါ့စဉ်းစားဦးမယ်”
လက်ရုံး ကျွတ်ခနဲစုတ်သပ်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ

ဆီထဲတွေ သူပြန်ဖွနေသည်။
“ကကြီးကကွာ... အဲဒါ နင် သက်သက်ဟန်ဆောင်တာ

အတယ် ရေရေလည်လည် ခံရခက်တယ်”
(စိုးမိုးစာပေ)

“မခံနိုင်ရင် ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်လေ၊ ငါပြောတာ ငါ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ ဟန်ဆောင်တယ်လို့ထင်တာကတော့ နင့်ကိုယ်နင် အထင်ကြီးတာဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အထင်ကြီးတယ်၊ အဲဒါ ငါတို့ရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် ကို အထင်ကြီးခဲ့တာ၊ ခင်တာနဲ့ချစ်တာကြားမှာ ဘာမှခြားမထားဘူး၊ မျက်နှာမူရာ ကျောပေးရာပဲကွာတယ်၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဘက်ကို လှည့်ရင်မဆိုင်ချင်တာလဲ”

လက်ရုံးက မတိုးသောအသံနှင့် ကြိတ်အော်သည်။

ကကြီး လက်သီးလေးဆုပ်၍ ရှေ့တိုးလာ၏။

“ဒီနေရာမှာ နင်နဲ့ငါ လုံးဝ အမြင်မတူတာဘဲ လက်ရုံး နင်ပြောတဲ့ ခင်တာနဲ့ချစ်တာကြားမှာ ဘာမှခြားမထားဘူးဆိုတာကို ငါလုံးဝ လက်မခံဘူး၊ ဘာလဲ ခင်တယ်ဆိုတာ ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက် အပေါ် ခင်မင်တာမျိုးလား၊ အဲဒါကို နင် ရည်းစားစကားပြောတာ လူမှားနေပြီ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တာနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး ချစ်သူ မဖြစ်ရတော့ဘူးလား၊ အဲဒီ ငယ်ငယ်တည်းကဖွဲ့တည်ခဲ့ရတဲ့ သံယောဇဉ်က ပိုပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ကကြီး...”

(စိုးမိုးစာပေ)

လက်ရုံးက ကကြီးမျက်နှာနား တိုးကပ်ကာ...

“နင့်သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးနော်၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ နီးကလေး ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းပေမယ့် ကြီးပြင်းလာကြရင် ခုစ်ကြတာပဲ”

“တော်ပြီ လက်ရုံး၊ နင်ပြန်တော့”

ကကြီးအသံတွေ တုန်နေသည်။

“ငါ့အပေါ် တစ်သက်လုံး သည်းခံခွင့်လွှတ်လာခဲ့တဲ့ သူငယ် ချင်းဆိုပြီး ခင်မင်လာခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့ နင့်ကိုငါ နားလည်သွားပြီ တကယ် ဆော့ နင်က ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုဖြစ်ချင်တာကို မရရင် မဖြစ်ရင် စိတ်မရှည်စွာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်ရတဲ့သူ အတ္တသမား”

“ကကြီး... နင်... နင် ငါ့ကို”

“သွားတော့လို့ နင့်ကို ငါပြောနေတယ်နော် လက်ရုံး”

“နင့်ရဲ့ စိတ်ဆိုးဒေါသတွေကိုပွေ့ပြီး ငါမပြန်နိုင်ဘူး ကကြီး” လက်ရုံး ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

ခေါင်းမော၍ မျက်လုံးတွေကို အတန်ကြာမှိတ်ထားလိုက်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားသည်။

“ဆောရီး ကကြီးရယ်၊ ငါ ဆန္ဒစောသွားတယ်၊ နင်ပြောတာ နှုန်ပါတယ်၊ ငါ သိပ်အတ္တကြီးသွားတယ် တကယ်တော့ နင့်ကိုချစ်လို့ပဲ။”

(စိုးမိုးစာပေ)

လက်မထပ်ကြသေးခင် နှင်နှင်ငါ ချစ်သူတွေအဖြစ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြောပြလည်လည်ဘဝမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းချင်တာ ငါ့ဆန္ဒပါ”

ကကြီး အံ့ကြိတ်နေဆဲ။

“နင့်ဘေးမှာ နှင်ရဲ့ခင်မင်မှုမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ ရှိမနေဘူး ဆိုတာ သိနေတော့ မဖြစ်မနေ ငါ့ကိုချစ်မှာပဲ ငါထင်ထားတာ၊ ငါ့ ရင်ထဲမှာရှိသလို နှင်ရင်ထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ယုံခဲ့တာ၊ ငါ လောဘကြီး သွားတယ်ပဲထားလိုက်ပါ၊ ဒီနေ့ကိစ္စကို တို့ မေ့လိုက်ကြမယ်နော်၊ နှင်ကျေနပ်ရဲ့လား”

“နှင်ကြိုက်သလိုယူဆပြီး ပြန်တော့”

“ကကြီး”

ကကြီး လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တံခါးကို တအားဆောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘုန်း”

အခန်းထဲဝင်လာပြီး စားပွဲပေါ်ကို လက်ထဲကစာအုပ်တွေ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပစ်ချလိုက်သည့် လက်ရုံးကို ရာဇမောက္ခကြည့်ရင်း...

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဘာလဲ... မင်းနဲ့ ကကြီး ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ကကြီး သိပ်စော်ကားလွန်းတယ်၊ ငါ့ ချစ်ကို စော်ကားလိုက်တာကွ... တောက်”

“မင်းရင်ထဲက ဒေါသတွေကို အရင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ပြောပြကွာလက်ရုံး”

လက်ရုံး ပင့်သက်မောကြီးကို မှုတ်ထုတ်သည်။ ပြီးမှ ဒရင်း ထုတ်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချသည်။ လက်ရုံး လှုပ်ရှားနေသမျှ တည်ငြိမ်စွာစောင့်ကြည့်သည်။

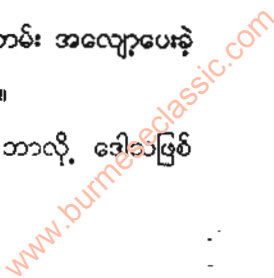
ကကြီးနှင်ဖြစ်ခဲ့ ပြောခဲ့သမျှကို လက်ရုံး ပြောပြနေတော့ သည်း ရာဇ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မမေးဘဲနားထောင်နေသည်။

“ငါ့ဖွင့်ပြောတော့လည်း သူက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်ရှောင် ချက်သွားတယ်၊ ငါ အရမ်းကို အလေးမထားသလိုလုပ်တာ အခံရ ကြက်ဆုံးပဲ”

“ဒါတော့ကွာ... ကကြီးက ငါတို့ကို အမြဲအနိုင်ယူချင်တဲ့ ချစ်လေးကြောင့်ပါ”

“ဪ... ငါတို့ဘက်ကချည်း အမြဲတမ်း အလျော့ပေးခဲ့ တော့ သူက အနိုင်ကျင့်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတာပေါ့။

“ကကြီးစိတ်ကိုသိနေရက်နဲ့ မင်းက ဘာလို့ ဒေါသဖြစ် (စိုးမိုးစာပေ)

နေရတာလဲ လက်ရုံး”

“ဟေ... ဒေါသဖြစ်ရတာပေါ့ကွ၊ သူ့အပြုအမူတွေက ငါ့ကို အလေးသလို ငါ့အချစ်ကို မယုံသလိုလုပ်နေတာကိုး ရာဇနဲ့”

လက်ရုံး ဒေါသတွေအရှိန်မသေသေးသလောက် ရာဇနဲ့ တော့ တကယ့်ကို တည်ငြိမ်စွာနဲ့ ပြုံးယဲ့ယဲ့တောင်လုပ်နေသေးရဲ့။

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ၊ ငါ့ကို လှောင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး လက်ရုံး၊ မင်းထူပူနေတာကြည့်ပြီး သဘော ကျလို့ပါကွာ”

“ငါ... ကကြီးကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဆုံရုံးမှာကြောက်တယ်ကွာ”

ရာဇ နားလည်ပါသည်။ လက်ရုံးရင်ထဲကို သူဝင်ကြည့်စရာ မလိုပါ။ ကကြီးကိုချစ်သော ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားနေသော လက်ရုံးရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေမှာအမှန်။ သူ့အတွက်တော့ အားလုံး ငြိမ်းချမ်းသည်။

ကကြီးကို မချစ်လို့မဟုတ်။ သူ့အချစ်က လက်ရုံးထက်ပိုတောင် မလျော့။ ဒါတော့ သေချာသည်။

ကကြီးကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားပြီးတာမို့ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။ လက်ရုံးလိုလည်း မကြမ်းတမ်း။ နူးညံ့စွာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လေးရှိနေသည်။ ဒါကို လက်ရုံး သဘောပေါက်အောင် ဘယ်လိုပြော

(စိုးမိုးစာပေ)

ချစ်

“အချစ်ဆိုတာ အရမ်းကို သိမ်မွေ့နူးညံ့တယ်ကွ”

ရာဇစကားကြောင့် လက်ရုံး မျက်မှောင်ကုပ်မော့ကြည့်၏။

“ငါ တကယ်ပြောတာ၊ ခုချိန်မှာ မင်းက ကစားကွင်းထဲမှာ ကစားနေတဲ့သူ၊ ငါက ဘေးကထိုင်ကြည့်နေတဲ့သူ၊ ဒီတော့ မင်း မမြင်တာတွေကို ငါမြင်နေတယ်”

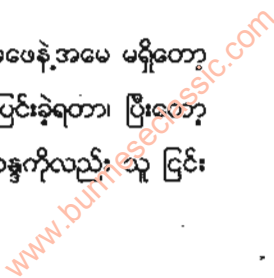
လက်ရုံးမျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ။ သူ့စကားကို စိတ်ပါဝင် စားလာတာ သေချာသည်။ ဒရင်းဘတ်ပေါ်က ကုန်းထ၊လျက် ရှေ့ထိုးထိုင်ကာ နားစွင့်နေမိ၏။

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ လက်ရုံး၊ ကကြီးမှာ ချစ်သူမရှိဘူး၊ သူ့အတတ်လျှောက်လုံး သံယောဇဉ်တွယ် ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ တို့တွေကို သံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ အနိုင်ယူနဲ့ဆိုးချိန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကကြီး ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တာ မရှိပါဘူးကွာ”

ရာဇ စကားကိုရပ်ကာ လက်ရုံးကိုကြည့်၏။ လက်ရုံး မငြင်းဘဲ ဆက်နားထောင်နေမှ စကားကိုဆက်သည်။

“ကကြီးဘဝက သနားစရာပါကွာ၊ အဖေနဲ့အမေ မရှိတော့ဘူး အဘွားသစ်တို့လင်မယားလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ ပြီးတော့ အလိုလိုက် ဦးစားပေးခံခဲ့ရတယ်၊ လူကြီးတွေဆန္ဒကိုလည်း သူ ငြင်း

(စိုးမိုးစာပေ)

မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းဘက်ကဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို လေ့လာ နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မေ့မေ့ ကိုင်တွယ်၊ ကကြီးရင်ထဲမှာ အချစ်ခံ တာ မင်းအတွက်ပါပဲ”

လက်ရုံးမှူးကကြီး ပြုံးလာသည်။ သူ့ထက် တစ်နှစ်သာသာ ပဲငယ်သော ရာဇကို ဒီတစ်ခါတော့ အထင်ကြီးစွာကြည့်၏။

“မင်းသိပ်တော်တယ် ရာဇ၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ငါ ဆန္ဒ တွေစောပြီး ကကြီးကို စွန့်လွှတ်ရမှာစိုးရိမ်နေတာကွ”

“အခု... မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ ရာဇ”

“ကကြီးရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သိမ်မေ့နူးညံ့ခြင်းနဲ့ ဖော်ထုတ်ရမှာပေါ့ကွာ”

လက်ရုံး ဒရင်းဘတ်ပေါ်က ငေါက်ခနဲထရပ်ကာ ရာဇပခုံးကို တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်၏။

“ကျေးဇူးပဲ ရာဇ၊ မင်းစကားတွေက တကယ့်အနှစ်တွေပဲ ကဲ... ငါရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

လက်ရုံး ပေါ့ပါးစွာထွက်သွားတာ သူငေးကြည့်ရင်း ပြုံးစိ သေးရဲ့။ အစကတော့ လက်ရုံး ကကြီးကို သည်လောက်ထိ တမ်း တမ်းမက်မက်ရှိမည်ဟု သူမထင်ခဲ့မိ။

လှသော၊ ချောသော၊ ချစ်စရာကောင်းသော ကကြီးကို ပိုင်

ဆိုင်ချင်လို၍ပဲ ထင်မိသည်။ အခုတော့ လက်ရုံးခံစားချက်ကို ရာဇ ခြင်လိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကကြီးကို လက်ရုံး မြတ်နိုးစွာ ချစ် နေတာ ကျေနပ်စရာပါပဲ။

လက်ရုံး ကံကောင်းသလို နင်လည်း ကံကောင်းပါတယ် တကြီး။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

“ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်လပဲလိုတော့တယ်လေ မြေးရဲ့၊ ဘွားဘွား တို့စိစဉ်တာ မစောတော့ပါဘူး”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး ဘွားဘွားရာ၊ မဖြစ်မနေဆိုလည်း ဝေ့စပ်ထားလိုက်ပါ၊ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ရမှာကတော့ မတရားဘူး”

ကကြီးတကယ့်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ငြင်းနေတာကို ဘွားဘွားက မျက်လုံးကြီးပျူး၍ ကြည့်သလို။

“နို့ နေစမ်းပါဦး၊ မြေးနဲ့လက်ရုံးက ဒီလောက်ချစ်ကြတာ လက်ထပ်ပေးတယ်ဆိုကာမှ ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ကကြီးက ခင်ကြတာပါ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ခင်တာပဲလေ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့ ချစ်သွားမှာပေါ့”

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

ကကြီး စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ကော်ဒီတောင် ကုန်အောင်

သောက်နိုင်။

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ကကြီးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်

ဆွဲဘဲနဲ့ သူ လက်မထပ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

သူက ဒီလိုပဲပြောလား။

ဒါမျိုးကျတော့လည်း ကကြီးမခံနိုင်။

ကိုယ်ကပဲ ငြင်းမှာပေါ့၊ သူက ငြင်းစရာလား။

“ပြောစမ်းပါဦး... မြေးတို့က ဘာတွေ စိတ်အခန့်မသင့်

ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးလို့ကိုမရတာ”

“အဲဒီတော့ စိတ်ကူးမနေနဲ့၊ လက်တွေ့ယူကြည့်လိုက်၊ အဲဒီ

အားကုန် ကိုယ်ထင်ထားသလောက် မရှိသေးပါလားဆိုတာ သိလာမယ်”

“ဘွားဘွားနော်”

ဒေါ်ခင်သစ်က တဟင်းဟင်းရယ်လျက် ကကြီးနဖူးလေးကို

ဆူသလို။

(စိုးမိုးစာပေ)

“ချေးမများနဲ့ ငိုမြေး မြေးရဲ့အဘိုးက အားလုံး စိတ်ပြုံးနေ

ပြီ”

ဟင်း... သေချင်လိုက်တာများ မပြောပါနဲ့တော့။

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ မိန်းကလေး”

“ကျွန်မ ကိုဆောင်းမင်းဆက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“သူမရှိဘူး”

ချောချော မျက်နှာလေးတင်းသွားကာ...

“ဒီမှာရှင်”

တိုက်ထဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည့် အဘိုးကြီးကို လှမ်းခေါ်

သိုက်၏။

“ကျွန်မ သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ရမှဖြစ်မှာ၊ သူရှိတယ်ဆို

အာလည်း ကျွန်မသိတယ်၊ ချောချောရောက်နေတယ်လို့ သွားပြော

ပေးပါ”

ဦးစံပိုးကလည်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

(ပိုးမိုးတပေ)

(ပိုးမိုးတပေ)

◆ နှစ်သံကျောတစ်ခင်းစာ ◆

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ သူ့မှာမထားဘဲနဲ့ တို့က ဘယ်ညော်
သည်ကိုမှ ခြံထဲခေါ်ထားခွင့်မရှိဘူး။ ညည်း မောင်ဆောင်းရှိနေတယ်
ထင်ရင် ထွက်လာတဲ့အထိ စောင့်ရင်စောင့်၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ အဲဒီခြံ
အုတ်ခုံကနေ သူပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေပေတော့...”

“တောက်”

ကောင်မလေးက ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေး။

သူ့လို လူကြီးတစ်ယောက်ကို တက်ခေါက်ရုံမက တံခါးကို
ပါ ပိတ်ကနိပ်ပစ်၏။

စီးလာတဲ့ကားကလည်း နောက်ဆုံးပေါ်ဖိမိခံကားကြီး။

ပုံစံလေးကလည်း တကယ့်အပျံ့စား ချောချောလှလှ၊ ခြေ
တယ်ခက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေပါလား။

ချောချော ခြံထဲက မြင့်မားလှပလှသော တိုက်ကြီးဆီ လှမ်း
ကြည့်၍ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်နေသည်။

ဆောင်းမင်းဆက်

ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။

(စိုးမိုးစာပေ)

သူငယ်ချင်းတွေတားတဲ့ကြားက သူ ဇွတ်ချစ်ခဲ့သည်။

မောင်ဘွားတွေ မကြည်သည့်အထဲက သူ ရှေ့တိုးခဲ့သည်။

ဆောင်းမင်းဆက်နဲ့ ဟက်ပီဝေါ (Happy World) ရှေ့မှာ အမှတ်မထင်

အိမ်မလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးရာမှ မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းခဲ့တာက သူမ။

“အင်... နင်ပြောပြောနေတာ သူလား”

“အမလေး... ဆောင်းမင်းဆက်ဆိုတာ သူပေါ့”

အားလုံးက ‘အမလေး’ တအောင် နာမည်ကြီးတဲ့ ဆောင်း

မင်းဆက်။

“ချမ်းသာတာတော့မပြောနဲ့၊ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆို

တာကို မှန်းလို့မရတာ”

“ပွေလိုက်တာလည်း ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်

“သူ့ဆို မိန်းမတွေကလည်း နိဗ္ဗာန်ဈေးတိုးတာကျနေတာပဲ၊

သူ့ရိုတဲ့ဟာတွေရော၊ သူထက်မက ချမ်းသာတဲ့ဟာတွေရော၊ အဲဒီ

ဆောင် ဘယ်လိုဆွဲဆောင်မှန်း မသိဘူး”

“အမလေး... ကြိုက်လိုက်ရင်လည်း သူက မိန်းကလေး

တွေကို ခပ်ကြောကြောပဲတဲ့”

“နင်က အဲဒီစီနီယာထဲ ပါမလို့လား”

(စိုးမိုးစာပေ)

နားထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေ မဆုံးအောင်ကြားခဲ့ရသည်။ ဒါက
ချောချောက သူ့ဘဝသို့အလှအပေါ် ယုံကြည်ခဲ့တာ။

ချောချောဆိုတဲ့ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှမတူအောင်
တုန်လှုပ်စေရမည်ဆိုသော အပိုင်တွက်ချက်နှင့် ချစ်ခဲ့တာ။

ခုတော့...

သူမသည်လည်း ဆောင်းမင်းဆက်ရဲ့ ညှို့မိုက်ဝန်းအောင်
မှာ မလှူးသာမလွန်သာ ဆွဲငင်ခံနေရပြီ။

မြင်လိုက်ပြီးကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့တဲ့သူ့ကို မကြာခင်
အမှတ်တမဲ့ ဆုံသလိုမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာလည်းကိုယ်။

ချစ်ကြတော့လည်း ယူယမှု၊ လိုက်လျောမှု ရှားပါးလှသော
သူ့ရဲ့ညှို့ပြုံးတစ်ချက်မှာပဲ အားလုံးကို ကျေနပ်နေခဲ့ရတာပဲ။

သူ လာလာမလာလာ စောင့်ရင်း ချိန်းတဲ့နေရာတိုင်းမှာ
အထီးကျန် အချိန်ကုန်ခဲ့တာတွေ များလှပေမယ့် ခွင့်လွှတ်စေခဲ့
တာလည်း ကိုယ်။

အို... သူမ ငိုက်မဲစွာယုံကြည်မိခဲ့တာတွေ များလှပါပဲကား
“ဟိ”

ချောချော ကားပေါ်တက်ထိုင်၍ အတန်ကြာငိုင်းနေဆဲ...
သူမကားနောက်မှာ ထိုးကပ်ဆိုက်ရပ်လာသည်ကား စွဲလမ်း

(ပိုင်းစာပေ)

သည် ပုံရိပ်တစ်ခုကို ကားထဲမှာမြင်လိုက်၏။

ဆောင်းမင်းဆက်

နောက်တစ်ချက် တီခနဲဟွန်းသံပေးရင်း ဘေးမှန်ချ၍ ဆောင်း

ဆက်မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

သူဆင်းလာပစေပေါ့။ ချောချော ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ ဒီတိုင်း

နေလိုက်၏။

“ဟေ့... ခြံက ခြေပေးလေကွာ၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

ချောချော ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါသကြောင့် ကားပေါ်ကဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဆင်းမိ

သေး။ သူက ဆုံနေကျ ဒီကား၊ ဒီနံပါတ်ကိုတောင် မမှတ်မိဘူး

ဘဲကား။

ကျောလယ်လောက်ဆံပင်ပွပ္ပလေးနှင့် သူ့ဆီ ဘောက်ဆတ်

ဘောက်ဆတ်လျှောက်လာသည့် မိန်းကလေးကိုမြင်မှ ဆောင်းမင်း

ဆက် ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလာသည်။

“ဆောရီး ချော၊ အလုပ်တွေများလို့ ကိုယ်မေ့သွားတယ်”

“ဪ... ဪ... ကိုကိုက ချောကို မေ့တတ်နေပြီပေါ့”

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ဆောင်းမင်းဆက် သက်ပြင်းချသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လက ကိုယ် ခရီးသွားနေတယ် ချော၊ ဘယ်သူ

(ပိုင်းစာပေ)

ဆီမှ ဖုန်းလည်းမဆက်နိုင်ဘူး။ အကြောင်းလည်း မကြားနိုင်ဘူး။ အလုပ်တွေလည်း တအားများနေတယ်။ မင်းရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ တွေ ပြောဖို့ စိထားတဲ့စကားတွေအားလုံး ပြန်သိမ်းပြီး ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်နားလိုက်ပါဦး။ ကိုယ်ပင်ပန်းလာတယ်။ နားချင်ပြီ”

မြင့်မားမားအရပ်ကြီးကို မော့ကြည့်၍ ချောချော ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ချော... မင်း... ကိုယ်ပြောတာကြားရဲ့လား။”

သူ့မျက်နှာမှာ နူးညံ့ခြင်းတို့မရှိ။

ချောချော မျက်ရည်တွေ ဝေ့တတ်လာသည်။

“ကိုကိုရယ်... ရှင်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စရာမေ့တာ လွယ်လှချေလားဟင်”

“ကျွတ်...”

ဆောင်းမင်းဆက် သူ့မျက်ခုံးကို လက်မနှင့်ဆွဲပွတ်၍ မိမိမျက်ခုံးထက် လုပ်သည်။

“ချော မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ နောက်တော့ တောင်းဆိုပါလား ကိုယ်နားချင်ပြီ”

“နားပါ။ ရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပန်းဖြေစရာ တစ်ခုလို သဘောထားတဲ့သူပဲ။ ရှင်ကြောင့် ငိုကြွ မျက်ရည်ကျကြွ

(စိုးမိုးစာပေ)

ညည်းသံရှိက်သံတွေကို ဘယ်ကြားချင်ပါ့မလဲ။ ဘာလဲ ချောက ရှင်ဆီမှာ မိန်းကလေးတစ်ခုခု ပြန်တောင်းလိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာလား။”

ဆောင်းမင်းဆက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားထဲပြန်ဝင်သည်။

“တကယ်တော့ ရှင်မမှားပါဘူး။ ချောတို့မိန်းမတွေကိုက

မြင့်ညာထက်နည်းကြတာ။ အားလုံး ပါးစပ်ဖျားမှာရှိတဲ့ ရှင်ကို ပိုးဖလံ

တို့တိုးသလို ချောက အများနည်းတူ ဇွတ်မိုက်ခဲ့မိတော့ အများ

တွေလမ်းပဲ သွားရမှာပေါ့။ ရှင် အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာ အဆင်

မရှိပါစေ”

ချောချောက ဆောင်းမင်းဆက်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ

ကြောက်မက်ဖွယ် အေးစက်လွန်းသည့်လေသံနှင့် မေတ္တာပို့သွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကားထဲအသီးသီးဝင်ပြီးကြတော့ မိုးစက်

ကလေးတွေ ခပ်စိပ်စိပ်ကျလာ၏။

ပြီးတော့ မိုးပေါက်ကြီးလာကာ ဝေါခနဲရွာချလေသည်။

မိုးစက်တို့အောက်မှာ ကားလေးနှစ်စီးက ဆန့်ကျင်ဘက်

ဘက်သို့လျက်...။

ဒါလည်း ဆောင်းမင်းဆက်၏ မထူးဆန်းသော ဖြတ်သန်းမှု

(စိုးမိုးစာပေ)

ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ပါးကွက်ကျား

တွေနှင့် နှုတ်ခမ်းနီတွေ ထူလျစ်ဆိုးလို့။

တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းကုံးတွေ ပိုက်ဆံဆယ်တန်ဟိုတစ်ရွက်

တစ်ရွက် ချိတ်နဲ့ထိုးထားသည့် ဒီမိန်းမသည် စိတ်မနဲ့သူတစ်ဦးသာ။

“ညည်းက ငါ့ကို ဘာပြူးကြည့်နေတာလဲ”

ကကြီးရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာလျက် မျက်နှာကို ကပျာ

လာ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် နေ့လည်ခင်းမို့ လူသူကင်းရှင်းလျက်

ကကြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ညည်းငါနဲ့ ထာဘီလဲဝတ်မယ်၊ ညည်း

ကကြီးက ရဲတောက်ပြောင်လက်နေတာပဲ၊ ငါကြိုက်လို့ပါ၊ ထစမ်းပါ

...”

ကကြီးနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

အရှူးမကလည်း ပြိုင်တူထရပ်၏။

“ညည်းထွက်ပြေးမလို့လား”

“အ... အစ်မကို... ကကြီး... ဝိုက်ဆံပေးလိုက်ပါမယ်၊

အား ဝယ်ဝတ်နော်”

“ဟယ်... မလိုချင်ပါဘူးအေ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ရှေးထဲ

အခန်း (၁၉)

အင်းယားကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာသည်

နုနုက မအေးဘဲခွေးနေသည်။

ကကြီး ကားလမ်းရှိရာဘက်ကို ထကြည့်လိုက်၊ စိတ်မှာ

လက်ပျက်ပြန်ထိုင်လိုက် နာရီကိုကြည့်တော့ အချိန်ကမနည်းတော့

“ဟဲ့... ကောင်မလေး”

“အမေ့”

ရုတ်တရက်မို့ ကကြီးလန့်သွားသည်။

သေသေချာချာမြင်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

ဆံပင်ဘုတ်သိုက်က ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ ပန်းပေါင်းစုံခွမ်းထဲ

လန်းတချို့က ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

(စိုးမိုးစာပေ)

(စိုးမိုးစာပေ)

အဝင်အံ့သ့မှ လာစမ်းပါ... ညည်းကထပ်ဝယ်ဝတ်ပေါ့၊ ညည်းထပ်
သာပေးခဲ့”

ကကြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အဖျားတက်သလို ချွေး
ချောင်လာ၏။ ကိုယ်က ထွက်ပြေးတော့လည်း အတင်းလိုက်လာမှာ
အသေအချာပါ။

မပြေးဘဲ နေလိုကလည်း မဖြစ်။

ကကြီး၊ ငိုချင်လာပြီ။

အံ့ကလေးတစ်ချက်ကြိတ်ကာ အရှူးမရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်
မိခဲ့တာ ခြေထောက်နဲ့မြေကြီးထိသည်မထင်။

“အံ့မယ် ညည်းပြေးလို့လွတ်မလား”

အရှူးမက ထတ်ကိုတိုပြင်ဝတ်ကာ လက်သီးလက်မောင်းထပ်
လိုက်လာသည်။

ကန်ဘောင်ကို ပတ်ပြေးနေရင်း အသက်ရှူလို့မဝအောင်
မွန်းကျပ်လာ၏။ အရှူးမက ကပ်ပါလာမြဲ။

ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်၏အရိပ်ကို မြင်လိုက်လျှင် ကကြီး
အဲဒီကိုပြေးသွားကာ ပြေးကွယ်ဖို့စိတ်ကူးမိထားပေမယ့် အရှိန်မသန်
နိုင်သော ကိုယ့်အရှိန်ကြောင့် ထိုလူကို ခါးမှဆွဲဖက် မွှေယမ်းလိုက်

(ဝိုးမိုးစာပေ)

သလို သူ့ကိုဖက်ကာ တစ်ပတ်လည်သွား၏။

ရုတ်တရက် ဆောင်းမင်းဆက် သူပါရောယိုင် ပါသွားမလို့
ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်သွားသည်မို့ ကိုယ့်ခါးကို တအားဖက်၍
ကွယ်နေသည့် မိန်းကလေးကိုခွာချဖို့ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်
တိုက်သည်တွင်...

“ဟဲ့ကောင်မ... အမလေး... မောလိုက်တာ... ထွက်ခဲ့
... ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ဒီမှာ... ကကြီးကို ကူညီ
ချစ် အဲဒါ... အဲဒါကြီးကို မောင်းထုတ်ပေးပါ”

“ကကြီး”

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
ဒီအသံကိုကြားမှ စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝေဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ရှေ့

တစ်ယောက်က နောက်ကတစ်ယောက်ကို ဆွဲတော့မလို့ လွှဲတော့
မလို့ ဖတ်ချောင်းနေတာကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဟေ့... သွား၊ ထွက်သွားစမ်း... ဘာလဲ”

အသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။

(ဝိုးမိုးစာပေ)

အရှူးမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဆောင်းမင်းဆက်ကို ဖိုက်ကြည့်ကြည့်ကာ နောက်က တစ်ယောက်ကို ချောင်းနေဆဲ။

“ပြောနေတာကြားလား... သွားလေ”

“ဟင်း... ရုပ်ကိုက... ဖင်ကို ငရုတ်သီးထက်ပိုင်းကျိန်ပွတ်ထားတဲ့အတိုင်း၊ ဟိုကောင်မ သူတိထား၊ သူခိုးမ၊ သူလင်အားကိုးနဲ့...”

အရှူးမ ပွစ်ပွစ် ပေစောင်းစောင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။

အေးစက်စိုထိုင်းနေသည့် လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာဆွဲခွာ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့ ကကြိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေး သူ့ကို ချွေးပြန်နေသည့်မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟင့်”

ခေါင်းလည်းညိတ် ခြေလည်းပြီးမှ ကကြိုး ဟီးခနဲငိုချလိုက်သည်။

“ဟာ... မငိုနဲ့လေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ သူများတွေဖြစ်တာ

တစ်မျိုးအင်ဦးမယ်”

“ထင်ထင် ငိုမှာပဲ”

ပြောကာမှ ကန်ပေါင်မှာအကျအနထိုင်ချ၍ ရှိက်ကြီးတင်ပြန်သည်။

မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ကကြိုးဘေးမှာ သူ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

“အရှူးမမှ မရှိတော့တာ၊ မင်း ဘာကြောက်တာလဲ”

“ကြောက်တာက ပြေကိုမပြေတာ၊ ရှင်သာ ပေါ့မလာရင် ကကြိုး ရေထဲခုန်ချမှ လွတ်တော့မှသိလား၊ သူတို့... သူတို့ရက်စက်တာ”

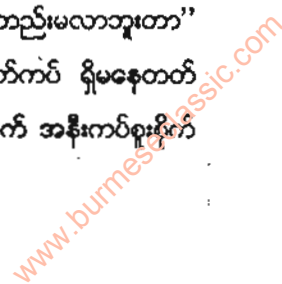
“ဘယ်သူတို့လဲ”

“ကကြိုး သူငယ်ချင်းတွေပေါ့၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ ချိန်းတာ၊ တစ်ယောက်မှမလာဘူး”

“ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖို့ချိန်းတော့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ချိန်းပေါ့ကွ၊ ဒီနေရာ မင်းတစ်ယောက်တည်းလာစောင့်တာ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့”

“ဘယ်သိမလဲ၊ တစ်ခါမှ တစ်ယောက်တည်းမလာဘူးတာ” တွေ့လိုက်တိုင်း တစ်ခါမှ သနပ်ခါးမိတ်ကပ် ရှိမနေတတ်

မျက်နှာဝင်းဖန့်ဖန့်လေးကို ဆောင်းမင်းဆက် အနီးကပ်စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်ခုံးတန်းလေးတွေက ခပ်တိုတိုပေမယ့် ထူထဲနက်မှောင်လျက် အခြေနားတွေမှာ စိမ့်ညိုဖြူနေသည်က ထင်းနေသည်။

နီမြန်းပြည့်တန်းနေသည့် သူမြတ်နိုးခဲ့ရသော လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းလေးက ထောင့်ချိုးညီ၍ ပုံဖော်ထားသည်။

“မင်း... ကိုယ့်ကို မှတ်မိလား”

မျက်ရည်သုတ်၍ ကကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်၊ တောင်းလည်း တောင်းပန်ဖို့တယ်”

“ဘာကို တောင်းပန်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့တွေ့တိုင်း ကကြီးက ဗရုတ်သုတ်ခနဲ အကူအညီတောင်းခဲ့တာချည်းပဲလေ၊ တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့...”

ဆောင်းမင်းဆက်ရင်ထဲမှာ အဆမတန် အံ့ဩဝမ်းသာမိထားကို ဖုံးဖိထားလိုက်သည်။

ကိုယ်မောအောင် ရှာနေလိုက်ရတာ မတွေ့။

တွေ့လိုက်ရတိုင်း မထင်မှတ်စွာချည်းသာ...။

“ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းနာမည်က ကကြီးတဲ့လား”

“ကကြီးသျှင်”

သူပြုံးလို့ ခေါင်းဆတ်သည်။ လှလိုက်တဲ့နာမည်လေးဟု စိတ်

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆယ့်နှစ်သံကျောတစ်ခင်းစာ

တွေ့ဖြစ်၏။

“ဟိုတစ်ခါ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတဲ့ စိန်နားကပ်ဆိုတာရော ပြန်ရတာ”

ကကြီး ခေါင်းခါသည်။

“မင်း ဘွားဘွားဆိုတာက မင်းကို မဆူဘူးလား”

ကကြီး သူ့ကို အံ့ဩရိပ်နှင့် ကြည့်သည်။

“ရှင် အဲဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ကိုယ့်နားမှာ မင်းပြောနေတာပဲလေ၊ ဆောနီး... မင်း မပြောနိုင်နေပါ”

“ပြောလို့ရပါတယ်၊ ဘွားဘွားသိသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်

ဆူမဆူပါဘူး။ နောက် လူကြီးမသိအောင် မလုပ်နဲ့လို့ပဲပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

သူ့အသံက ဩဇာသံအပြည့်နှင့် နားထောင်မဝဖြစ်နေသလို

“ကဲ... မင်းဘယ်သွားမလဲ၊ ကိုယ်ကူညီဖို့လိုသေးလား”

“ဟို... ကကြီး... ဖိနပ်တစ်ဖက် ဘယ်မှာ ကျွတ်ကျန်ခဲ့

သေးဘူး”

ဆောင်းမင်းဆက် ကကြီးပြေးလာခဲ့သည့် လမ်းလေးကို

(စိုးမိုးစာပေ)

မျှော်ကြည့်ကာ...

“မင်းပြေးခဲ့တဲ့တစ်နေရာမှာ ရှိမှာပေါ့၊ လာ... သွားကြည့်ရအောင်”

ကကြီးက ကျန်တဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချွတ်ကိုင်လာရင်း နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလျှောက်လာမိကြသည်။

“ဟင်”

တစ်ဘက်လမ်းဘေး ပလပ်ဖောင်းပေါ်မှာ အရူးမကရိုနေဆဲ ဆောင်းမင်းဆက်က အရူးမနဲ့ကကြီး ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကို သူ မကျေနပ်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကို တစ်ခုစထားမိလို့လား”

“ဘယ်ကလာစရာမှာလဲ၊ အရူးဆို ကကြီး သိပ်ကြောက်တာ၊ အမူးသမားရောပဲ”

“ဒီမှာတွေ့ပြီ”

ပျော့ဖပ်နူးညံ့နေသည့်အသားတွင် ရေကြိုးသိုင်းရောထားသည့် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးကို သူ ငုံ့ကောက်လိုက်၏။

“ဟာ ပြတ်နေပြီကွ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ပြတ်နေရင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ အသစ်တစ်ရံ ထပ်ဝယ်ဆို”

“ဟင်... ကကြီးက ဒီတိုင်းကြီးလမ်းလျှောက်ရမှာလား”

“ကားမောင်းပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကားပါမလာဘူး”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ရဲလား”

“ဟင်”

ကကြီး မျက်နှာလေးပျက်သွားတာကို ဆောင်းမင်းဆက် အတိအကျမိမိ

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ မင်း ဒီမှာခဏစောင့်နေ၊ ကိုယ် သွားဆယ်ပေးမယ်၊ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲပြော”

ခေါင်းညိတ်၍ သူ့လှည့်ထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်နေ၊ အာရူးတွေတင်နေပြီးမှ ကကြီး ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားကာ သူ့နောက် အတင်းပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“ဒီ... ဒီမှာ... ခဏ နေပါဦး”

သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ... ချာတိတ်”

“ကကြီး မနေရဲဘူး”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။
“ရှင်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့တော့မယ်”

နှစ်ယောက်သား ကားနားရောက်လာကြ၏။

ကားကြီးက ထိရက်စရာမရှိလောက်အောင် နက်မှောင်ပြောင်

လက်၍ ကြွကြွရွရွ ဝင့်ထည်နေ၏။

သူက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကကြီးကိုခွဲကြည့်ကာ...

“တက်လေကွာ”

“ဟို... ဟို... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဟိုနား ဒီနားပဲကွာ၊ တက်စမ်းပါ”

တစ်မီးတစ်စာ ယောက်ျားသားနှင့်မို့ ကကြီး ရင်တွေတအား

ခုန်လာသည်။ မတော်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်မှဖြစ်။ ပြောလိုရမလား။

“ကကြီး ကြောက်တယ်”

“ဟော... မင်းက ဘာကိုကြောင်နေတာလဲ”

နီးကပ်နေပြီဖြစ်တဲ့ အရှုံးမက မယောင်မလည်ကပ်ပါလား

ကြောက်ပေမယ့် ကကြီး ကားပေါ်ရောက်သွားသည်။

“ကိုင်ထားနော်”

“ဘယ်ကို ကိုင်ရမှာလဲ”

အသံလေးကတုန်လို့။

(စိုးမိုးစာပေ)

“အလကားစတာပါကွာ၊ ကိုယ် ဖြည်းဖြည်းမောင်းမှာပါ”

ရင်ထဲမှာ ပို၍ မြတ်နိုးသွားမိ၏။

ကား သိမ့်ခနဲပြေးထွက်တော့ ကကြီး ရင်ဖိုမိသေး၏။

စိတ်ထဲမှာလည်း အားနာသလိုလို ရှက်သလိုလိုမို့ လက်က

မသိနေရာကို ထားရမှန်းမသိ။

လမ်းအကွေ့တစ်ခုထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်မို့ လန့်ဖျန်ယောင်

ပြီး သူ့လက်ကို သွားကိုင်မိပြန်၏။

ခုကွာပါပဲ၊ ဒီပုံစံကြီးသာ သိတဲ့တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွား

မည်...။

ကကြီး တဟူးဟူးတိုးနေသည့် လေကြားထဲမှာ ချွေးပြန်

ကားက အမြန်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ပြတင်းကတိုးဝင်လာသော

ကြောင့် ကကြီးဆံနွယ်လေးတွေ သူ့မျက်နှာဘက် ပြေးကပ်ဝှေ့

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ကကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆံနွယ်

တွေကို နမ်းမလိုဟန်လုပ်တော့ ကကြီးခေါင်းငုံ့ကာ ဆံနွယ်တွေကို

မသွေ့ယူလိုက်တော့ သူ တစ်ချက်ပြုံးပြန်သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အို... ဖိနပ်ဆိုင် မြန်မြန်ရောက်ပါစေ။

အချစ်ဆိုတာ သည်လောက်အထိ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှန်း မသိခဲ့တာတော့ ဝန်ခံရမည်။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လိုလှပသော သူ့မျက်လုံးများသည် မြတ်နိုးသည်။

အံ့သြစရာကောင်းသည်က ဆောင်းမင်းဆက်ဆိုသော ဘဝမှာ ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသောအချစ်တွေနှင့် မတူတာပဲဖြစ်သည်။ အင်းတော်ကယ်တော့လည်း သူ ယခင်က ကြုံခဲ့သမျှတွေက အချစ်ဟု အမည်တပ်လို့ မရနိုင်ပါ။

လှပသော ပြည့်စုံသော မိန်းကလေးများစွာကို သူ ပတ်သက်ဖူးသည်။ သူ့ဘက်က အလိုရှိသည်ဟု အရိပ်ပြရုံနှင့်လည်း အားထုတ်က ဝပ်ဆင်းကာ အနီးရောက်လာသည်ချည်း။ သူ့ဘက်က ခက်ခဲခဲ့မဲ မကြိုးစားရ။

ဆန္ဒတစ်ခု၏တောင့်တရာ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် သူ့ဘက်က ပြန်ဆုံးခဲ့ပြီ။ သူတို့ထံမှ ထိုတက်လည်း ပိုမို၍သူမလိုလား။ မတောင့်တဲမိပါ။

(ဝိုးမိုးစာပေ)

ဥပက္ခာထားသည်လိုပဲ ဆိုချင်ဆို။ ထိုမိန်းကလေးများစွာတို့ ချဲ့ မျက်ရည်တွေကိုလည်း သူ မသနားတတ်ခဲ့ပါ။

အရာအားလုံး ပြည့်စုံသည်ဆိုသော မိန်းကလေးတွေနှင့် သူ ဆရင်းတန်း ပတ်သက်ဖူးခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် ဘာကြောင့်များ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေသောအရာ သူတို့မှာ မရှိခဲ့တာလဲမသိပါ။

သူတို့နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေမှ ပျားရည်ဖွဲ့စကာဆံလေးတွေ။ ယုယကြင်နာမှုတွေ အားလုံးသည် သူ့အတွက် တဒင် ကျေနပ်မှု ဆစ်ခဲမှုလွဲ၍ ထိုထက် ပိုမစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ သည်တော့လည်း . . .

နောက်ဆုံးမှာ သူတို့နှင့်သူကြားမှာ အေးစက်စွာနှင့်ပဲ လမ်းခွဲခွဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အဲဒီလောက်အထိ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ဖို့ ခက်ခဲသော သူ့နှလုံးသားက အမည်နာမ မသိသော သက်မဲ့ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကြောင့် ဆန်ခါခဲ့ရတာတော့ သိပ်ကိုထူးဆန်းသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ထံရောက်ခဲ့သော ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံ။ သက်မဲ့မျက်ဝန်း နှုတ်ခမ်းများက သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို အံ့သြစရာ ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသော ခံစားမှုတွေဆိုတာ သေချာ၏။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ဘဝသည် လှပစွာ သက်ဝင်

(ဝိုးမိုးစာပေ)

လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်ဟုပဲ ဆိုရမည်။

သူမအမည်က ကကြီးသျှင်...တဲ့။ သူ့နှလုံးသားရဲ့ ရင်နှုတ်သံတွေကို မွေးဖွားစေခဲ့သူ။ အချစ်ဆိုတာကို ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သော သူမသည် လက်ရှုံးဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ရင်ခွင်ထဲ မကြာခင် တိုးဝင်ရတော့မည့်သူ...တဲ့။

ထိုကန်သတ်ချက်တစ်ခုနှင့် သူမကို သူ ဆုံးရှုံးခံရမှာလဲလား။

ဆောင်းမင်းဆက် ဆိုတဲ့ သူ့ဘဝမှာ ရာဇဝင်မရှိပါ။ ပြီးထောင့်ပွဲက သူ အရင်ကယှဉ်ခဲ့သော ပြိုင်ပွဲတွေထက် သိပ်ကိုအရေးကြီးသည်။

သူ့ရင်ထဲက အတောင့်တဆုံး ချစ်သူကို ဘယ်လိုနည်းနည်း အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ အစီအစဉ်အားလုံး အနာဂတ်အားလုံးကို လှလှပပ ခန့်ငြားသိမ်မွေ့စွာ သူ အစီအစဉ်ချထားခဲ့ပြီးပြီ။

ဆောင်းမင်းဆက် နှလုံးသွေးတွေ ဆက်လက်လည်ပတ် စီးဆင်းနေတာ မင်းကြောင့်ပဲ ကကြီးသျှင်။

ဒါကို မင်း တစ်နေ့တော့ လက်ခံယုံကြည်လာမှာပါ။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၂၀)

“ကကြီးသျှင်တဲ့၊ ဘိုးအေဘွားအေတွေနဲ့ နေတယ်၊ မဟာဗွားနဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေနေတယ်၊ အသက်က နှစ်ဆယ်နှစ်”

“အင် ငယ်တာလေးကလွဲရင် မဆိုပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့...”

“ခုမှ သိကြတာပါ”

“ဟေ...”

ဦးမင်းထွတ်တင်က ပန်းချီဘောင်ကြီးကိုတစ်လှည့် ဆောင်းဆက်ကို တစ်လှည့်ကြည့်၏။

“မင်းပဲ လက်ထပ်တော့မှာဆို”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကပါ၊ သူ့ဘက်က...”

(စိုးမိုးစာပေ)

“မသေချာသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟေ့”

ဦးမင်းထွတ်တင် ဟောချပြန်ပြီ။

“သူ လက်ရုံးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ”

“ဘယ်လို”

ဦးမင်းထွတ်တင် လက်ထဲကဆေးတံကို ချ၍ ခါးမတ်မတ်ဖြင့် ထိုင်၏။

“ရှင်းစမ်းပါဦး လူလေးရာ၊ နားတွေ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဒီလို ဘာ၊ သူက ကျွန်တော့်ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်နေတယ်၊ သူကလည်း ချစ်သူမဟုတ် သေးတဲ့ကောင်နဲ့ လူကြီးတွေက လက်ထပ်ပေးစားတော့မှာပါ”

“သူ့ချစ်သူ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ ဖြစ်လာမယ့် သဘော များလား”

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့စာရင် သူတို့နှစ်ယောက်က ပြေလည်သွားနိုင် တယ်”

“ဒါဖြင့် လူလေးက တစ်ဘက်သတ်ပေါ့”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဟုတ်တယ် ဘာ”

“ဒါဖြင့် မင်းလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာက...”

“သူ့ကိုပါပဲ”

ဦးမင်းထွတ်တင် သဘောပေါက်သွားသည်။

ဆေးတံကိုပြန်တပ်၍ ပန်းချီကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“မင်းဟာ ထူးဆန်းစွာရက်စက်တတ်ပြီး ထူးဆန်းစွာ ချစ် နှစ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လူလေး၊ အဲဒါ မကောင်း

ဆောင်းမင်းဆက် “ကကြီးသျှင်”ဟု ခေါင်းစဉ်တင်ထားသည့် ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မင်း ဒီပွဲမှာ ဒသင်္ဂီရိုက်မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဘာ မေတ္တာရပ်ခံ နဲ့အတူ အဲဒီလိုတိုက်ယူရမယ့် မိန်းကလေးကို မင်း ရှောင်သင့်တယ် လူလေးရယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုရမှဖြစ်မှာ ဘာ”

ကကြီးရဲ့ ဝါတ်ပုံလေးကိုမြင်ကတည်းက သူ စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ လူလေး။

တွေ့လိုက်ဆုံလိုက်တိုင်း စွဲလမ်းနှစ်သက်ဖွယ် အမှုအရာ တွေ ပြည့်နှက်နေသည့်မိန်းကလေး။

(စိုးမိုးစာပေ)

ရင်ထဲမှာ ခိုင်ခန့်စွာ လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ကကြီးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့မလှုပ်ရှားတာက ဆောင်းမင်းဆက်ဆိုတဲ့ အရိပ် ကကြီးရဲ့နားမှာ မကျန်ခဲ့စေချင်တာ။

ဆောင်းမင်းဆက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကကြီးရောက်နေတာကို ဘယ်လိုလူမျိုးမှ သဲလွန်စမဖော်နိုင်အောင် သူ ထိန်းချုပ်ခဲ့တာ ယုတ်စွာ အဆုံး။

ကကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို သံသယမဝင်စေရအောင် သူ့ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးထားခဲ့တာ။

သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံးဟာ ကကြီးနဲ့သူ့ရဲ့အနာဂတ် အတွက် ဒဿင်ရဲ့ပိညာဉ် သူ့မှာ ပူးကပ်နေတာဆိုရင်တောင် ဒဿင်ကိရိယာ မယ်သီတာကို ဒုတိယအကြိမ် ဖက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေမှာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခွင်နန်းတော်ဟာ မင်းအတွက် လုံခြုံစေမှာမို့ ကကြီးသျှင်။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၂၁)

“ဘိုးဘိုးကျော်”

“ဟေ့... လက်ရုံးနဲ့ရာလေး၊ လာကွ”

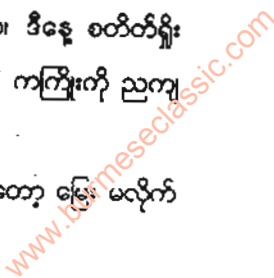
ဘိုးဘိုးကျော်က လက်ထဲကသတင်းစာကို ချထားလိုက်

“ဒီနေ့ ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ မင်းတို့ ဘယ်လျှောက် အစီအစဉ်ရှိကြသလဲ”

“လျှောက်မလည်ပါဘူး ဘိုးဘိုးကျော်ရာ၊ ဒီနေ့ စတိတ်ရှိုး ဝယ်လေ၊ လက်မှတ်တွေလည်း ဝယ်ပြီးပြီ၊ အဲဒါ ကကြီးကို ညကျ ချီးမွမ်းတာပြောတာ”

“ဟုတ်လား... အေး၊ စတိတ်ရှိုးဆိုလို့ကတော့ မြေး မလိုက်

(စိုးမိုးစာပေ)

မှာမပူနဲ့ဟေ့”

ဘိုးဘိုးကျော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မုန့်လုံးရေပေါ်တွေ
ချွေကျွေး၏။

“ဟာ မုန့်လုံးရေပေါ်တွေပါလား။ ဘိုးဘိုးကျော်တို့ လုပ်ထား
လား”

“မဟုတ်ပေါင်ကွာ၊ မနက်က ဘယ်သူလာဖို့သွားတယ် ဆို
ဘူး။ စားကြ၊ ဘိုးဘိုးကျော်က ကောက်ညှင်းနဲ့လုံးဝမတည့်ဘူး”

“စိတ်ချ... ဘိုးဘိုးကျော်၊ အကုန်တီးမှာ”

ရာဇက တကယ်ပဲ မုန့်လုံးရေပေါ်ကြိုက်သူပို့ အားရဖို့
စား၏။

“ကကြီးဘယ်သွားလဲ ဘိုးဘိုးကျော်”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်သွားကြတယ်လေ၊ ဘုရား
ကြမလို့ဆိုလား။ အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားကြတာ”

“ဘိုးဘိုးကျော်”

“ပြော”

“ဟို... ဟိုကိစ္စ ကကြီး ဘာပြောသေးလဲဟင်”

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

“လက်ထပ်ဖို့ ဖိတ်စာရိုက်မယ့်ကိစ္စ ဘာဘေ... ”

ရာဇက ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူးထယူရင်း ရှက်နေသည့်
လက်ရုံးအစား ဝင်ပြောသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း မင်းလည်း ပျောက်နေသလား
လို့ ဘာလဲ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ထားကြပြန်ပလား”

“မဖြစ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးကျော်၊ ကကြီးကို ကျွန်တော် ဆွေးနွေး
ကြည့်ပါတယ်”

“အင်း... ဘာတဲ့လဲ”

“သူ... သူ သိပ်မကျေနပ်ဘူး”

“အင်း... သူငယ်ချင်းတွေကိုးကွယ်၊ ဒါက အရေးမကြီးပါ
ဘူး။ နောက်တော့ ပြေလည်မှာပါ။ မြေးက မင်းကို ခင်ရှာပါတယ်”

အဲဒီခင်တာကြီးက ရှုပ်နေတာ ဘိုးဘိုးကျော်က သေချာ
ပြောလိုက်ချင်လှသည်။

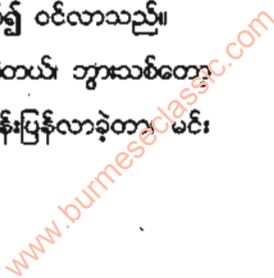
သို့သော် ဖို့သိပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဟော... မြေးတို့ ရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲကွယ်”

ဘွားသစ် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးပွေ့ပိုက်၍ ဝင်လာသည်။

“ကကြီးလေးတို့အုပ်စု ဘုရားမှာကျန်ခဲ့တယ်၊ ဘွားသစ်တော
ခေါင်းထဲမှာ နောက်လာတာနဲ့ ပုတီးစိပ်ပြီး တန်းပြန်လာခဲ့တာ၊ မင်း

သူငယ်ချင်းကို သွားကြိုလိုက်ပါဦး”

“သူ... ဘယ်အချိန်လာကြိုဖို့ ပြောလိုက်လဲဘွား”

“ထမင်းစားသောက်ပြီးကြမှ ပြန်မှာတဲ့ကွယ်၊ အဲဒါ လူထေမှန်းပြီးသွားကြပြေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရင်ထဲမှာတော့ လေးသွားတာအမှန်။

ဟိုတစ်ခါ စကားများကြပြီးကတည်းက သူနဲ့ကကြီး မတွေ့ခဲ့ဘူးကြာပြီ။ ကျောင်းမှာလည်း မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်မှ လွဲ၍ အမေခေါ်ဖြစ်ခဲ့။

ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ရန်ဖြစ်ရဦးမှာလား။

အခန်း (၂၂)

“ဒါဆို ရန်အောင်တို့လို ပုံစံမျိုးလား”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်၊ အရပ်အမောင်းပုံစံကတော့ ဆင်တူတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်မဟုတ်ဘူး။ ရန်အောင်လို ပါးဖောင်းဖောင်း၊ ခပ်သေးသေးနဲ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟို... ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ရန်အောင်လောက်မချောဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်အောင်ထက် ကြည့်ရင် တောင်တယ်။

ကကြီး လက်ဖက်သုတ်ရှိုင်ကို ဆွဲယူ၍ လက်ဖက်နဲ့ပဲကြော်ပြီး ဆွေးနောက်လိုက်သည်။

“သူ့မျက်မှန်ကလည်း တအားလှတာပဲ သိလား၊ တော်တော်နဲ့ နှစ်စာလောက်တယ်ဟာ၊ ငါနဲ့ဆုံတိုင်း မျက်မှန်နဲ့ပဲ၊ အဲဒီမျက်မှန်

နောက်က မျက်လုံးတွေများ ငါဖြင့် ကြောက်တောင်ကြောက်တယ်”

“ဘာလဲ စူးစူးရဲရဲ ခေါ်တောငါးရာအားနဲ့ ဆွဲတာမျိုးလား”

“ဟာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ တမင်ပြုစားနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ

သူ့မျက်လုံးကိုက နက်မှောင်ပြာလွဲပြီး မျက်မှန်နဲ့ အရမ်းလိုက်တာ”

“မိန်းမ နှင် ဆောင်းမင်းဆက်နဲ့များ တွေ့လာသလားဟယ်”

“ဘယ်သူ”

ကေသီက ထမင်းပိုင်းကို သွက်လက်စွာပြင်နေရာကနေ

အားလုံးကိုချထားလိုက်ပြီး ကကြီးမျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်သည်

“နှင်ပြောတဲ့ပုံစံ မှန်ရင် အဲဒါ ဆောင်းမင်းဆက်ပဲ”

“ဆောင်းမင်းဆက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟဲ့... နာမည်က စားလှချေလား”

“အေးလေ... ကြားလိုက်ရုံနဲ့ ခေါင်းညိတ်ဖူးတုတ်ချင်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်တင်စားတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ တကယ်

ကို ဖိုက်တာကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ... တကယ်ပြောတာပေါ့ ကကြီးရယ်၊ တို့တိုက်ခန်း

ကို ငှားပြီးဖွင့်ထားတဲ့ ဆေးခန်းလေ”

(စိုးမိုးစာပေ)

သွန်သိင်္ကျာတစ်ခင်းစာ

“အေး”

“အဲဒီမှာ ည ခုနစ်နာရီမှထိုင်ပေးတဲ့ သားဖွားနဲ့မီးယပ် အထူး

အရာဝန်မ ဒေါ်ဝတီထွန်းသိလား”

“မသိဘူး”

“ငါတို့က ညဘက် အဲဒီကိုမထွက်ဘူးဟာ၊ ညနေခင်း အထွေ

အရာရောက်ကုဆီတော့ ငါ့မောင်လေးကြောင့် တစ်ခါ သွားပြဖူးတယ်၊

အဲဒီဆေးခန်းဟာ အိုဂျီတွေသိပ်တော်တာတဲ့”

“အေး... မသိရင်မှတ်ထား၊ အဲဒီ မေဝတီထွန်းဆိုတဲ့

အရာဝန်မလေးက တအားကိုချောတာ၊ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း

ညာတတ်တွေပဲ၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“ဆောင်းမင်းဆက်နဲ့ တွေ့ပြီး ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားတာလေ”

“ဟယ်... တကယ်”

“ဪ... ကဲ... ”

ကေသီက စိတ်မရှည်သည့်ပုံစံနှင့် အားလုံးကို ဝေ့ပိုက်၍

အားလုံးစောင်းထိုးသည်။

“ကေသီရယ်၊ သူလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့

အရာဝန်မဆို၊ ဆောင်းမင်းဆက်က ဘာဖြစ်လို့ကြတာလဲ၊ သူကရော

(စိုးမိုးစာပေ)

ကိုယ့်ကို ကျောတာလား။ ချစ်တာလားတောင် မခွဲခြားနိုင်ဘူးတဲ့လား။

“သူနဲ့တွေ့ရင် မိန်းမတွေ သည်လိုပဲ ကန်းကုန်ကြတာပဲ”

“သူက ဒီလောက်ပဲ ချောလို့လား”

“ချောမချောတော့မသိဘူး။ ရှင်တို့သူငယ်ချင်းကြီးတော့ မူးလာပြီလေ။ ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်”

ကကြီးကို အားလုံးတိုင်းကြည့်ကြတော့ ကကြီး မျက်နှာရဲရဲ ဖြစ်ကာ မခံချင်စိတ်က ခေါင်းထောင်လာ၏။

“ဘာမှားတာလဲ၊ ငါက သူတို့မေးလို့လဲ ပြောရသေးတယ်။ အဲဒီလူအကြောင်း ဘာမှမသိသေးဘဲတောင် ငါဘာမှမခံစားမိဘူး သိလား။ ခုလိုသိရတော့ ဆော့နိပဲ၊ လှတာမြင်လို့ လှတယ်၊ ချောတာကို ချောတယ်ပြောတာနဲ့ပဲ မစွပ်စွဲနဲ့နော်”

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး ကကြီးရယ်၊ ဝိုးရိုက်လို့ပြောတာပါ။ သူနဲ့ တွေ့တဲ့မိန်းကလေးတိုင်း တကယ့် ဒီတိတ်ဒီတိတ်ကြုံ ချောတာတွေချည်းပဲ။ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေကိုတောင် သူက ဘယ်သူမှ အတည်စိတ်မကူးဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်း နင်သိထားရအောင် ပြောတာ”

ကကြီး မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ ထိုလူမျက်နှာကို ပြန်တွေ့ ကြည့်နေမိသည်။

ဒီလူဟာ မိန်းမမြင်တိုင်း ဆွဲငင်လိုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးလား။

(ဝိုးမိုးစာပေ)

သူ့ဆုံတိုင်း ပထမဆုံး မြင်ရတတ်တာက စိတ်ရှုပ်ထွေးသည်မခံနိုင်တဲ့ နှုတ်ရာ။

ပြီးမှ စိတ်လျော့ ဖျံ့သိပ်လက်ခံလိုက်ရတဲ့ အသွင်။

ကကြီး သူ့ကို အကာအကွယ်အတွက် လုပ်ခဲ့စဉ်ကလည်း

“ဘာလုပ်တာလဲကွ” ဆိုတဲ့ အသံကြီးက ကကြီးကို ဆွဲ

နှင်တွန်းလွှတ်ပစ်တော့မယ့် အတိုင်း။

ကူညီပါလို့ သေလုမျှောပီး ကကြီးတောင်းပန်လိုက်ရတာလေ။

... ဒါတွေလည်း သူ့ပရိယာယ်တွေပဲ နေမှာပေါ့။

ကကြီး သူ့ကို ထူးဆန်းစွာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုမိတာ

ကြောင့် သတိတရတွေ့မိတတ်တာကလွဲ၍ တကယ့်ကို မပိုခဲ့ပါ။

သူငယ်ပေးလိုက်သည့် အဖြူရောင်ဒေါက်မြင်လှလှလေးကို

လှမ်းကြည့်မိကာ နောက်ဘယ်တော့မှ မစီးတော့ဖို့ ကြိုက်၍

မစီးဘဲလည်း။

“ဟဲ့... ဟိုမှာ လက်ရုံးလာနေတယ်၊ နင့်ကို လာကြိုတာ

မသိဘူး”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အောက်မှာ တက်လာနေပြီ၊ ငါမြင်လိုက်တယ်”

လက်ရုံးဆိုသည်နှင့် ငြိမ်သက်သွားသည့် ကကြီးကို သူတို့

(ဝိုးမိုးစာပေ)

လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“အေးဟယ်၊ တို့တွေက စိုးရိမ်ပိုသွားတာပါ။ တို့သူငယ်ချင်းက ပိုင်ရှင်က အဆင်သင့်ရှိနေပြီးသားပဲဟ”

“အေးဟ၊ နင်တို့ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မှာဆို၊ ဘယ် တော့လဲ”

“မသိဘူးဟာ၊ သူတို့ဟာသူတို့ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြ ပစေ၊ ငါ ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

“ဟင်... နင့်ပုံစံကလည်း စိတ်ပျက်သလိုကြီးပါလား။ လက် ရုံးက နင့်ကို တော်တော်ချစ်ရှာပါတယ်ဟာ၊ ပြာလဲ့ရီဆို နင့်ထက် မချောပေမယ့် သူလည်း ပေါ်လွင်တဲ့သူပဲ၊ လက်ရုံးအတွက်ဆို ဣန္ဒြေ တောင် မဆည်ဘူး”

“အဲဒါ သူတို့ယူကြပါလား”

“လက်ရုံးကမှ မကြိုက်တာ၊ ယောက်ျားလေးကမကြိုက်တော့ မိန်းကလေးက အတင်းကျောပိုးခေါ်လို့ မရဘူး။ တို့တွေ ဖန်ဖဲနေက နင်မလာခင် အတန်းထဲကကောင်တွေ သူတို့နစ်ယောက်ကို ပိုင်နှိုး လှော်နေကြတာ ငါတို့တောင် ကြားထဲကမျက်နှာပူတယ် သိလား”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဟိုမိန်းမမျက်နှာများ ပြုံးစိနေတာပဲ၊ လက်ရုံးက ချော်လဲရောထိုင်လုပ်လိုက်တာနဲ့ ပွဲသိမ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးက

(စိုးစိုးတပေ)

“အဲဒါပြီး အတည်းက တောင်ကြီးဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ သူ့သူငယ်ချင်း အတူတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူးတဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးကိုတော့ စာပေးသွားသတဲ့ဟ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာတွေရေးထားလည်း လက်ရုံးပဲ ဒါမှာပေါ့”

“ဟဲ့... ကကြီး နင်မေးကြည့်ပါလား”

“တော်စမ်းပါ၊ နင်တို့ကလဲ”

လက်ရုံး အနားရောက်လာတော့ သူတို့မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေ အတွဲ

(စိုးစိုးတပေ)

ဤကား ဘောင်းဘီအိတ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လက်တွေ့သွင်းထား
သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်သည်။

“ငါ နင့်ဆီမလာဘဲ မခေါ်မပြောဘဲ တမင်အောင့်အင်းနေ

ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါ့အတွက် မထူးခြားပါဘူး”

သူ ကိုယ့်ဆီမလာပေမယ့် ပြာလဲ့ချိန် ဘယ်သွားသွား တ

ခွဲတွဲ ဖြစ်နေတာ ကကြီးမြင်နေတာပဲလေ။

လက်ရုံးက ငှက်ထောက်နားက မြေကြီးခဲသေးသေးလေးကို

နှိပ်ပြီးနှင့် တို့ထိကစားရင်း မျက်နှာငုံလျက်။

“ငါ နင်နဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အဖြစ်က အပြီးတိုင် စွန့်ခွာ

တတ်တာပဲ”

သူ ဖျတ်ခနဲမော့တော့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကကြီးနှင့်

နှုတ်လုံးချင်းဆုံသည်။

“ဒီနေ့ သိခဲ့ဖူးတဲ့ သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ

နှိပ်ခွင့်တောင်းမယ်၊ နင်ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာကြီး မရှိတော့ဘူး

အကြီး”

ကကြီး ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“တကယ်ဆို နင်ဟာ ငါနဲ့ မလွဲမသာ လက်ထပ်ရမှာပါ။

အခန်း (၂၃)

“ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ လက်ရုံး”

“အင်းယား ခဏတင်ရအောင်လေ၊ စကားပြောစရာရှိလို့”

ကကြီး တစ်ခုခုပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်ထားလိုက်
သည်။

“ကကြီး ဆင်းလေ”

ကကြီး လေးလေးကန်ကန်ဆင်း၍ ကားတံခါးပြန်ပိတ်ကာ
အဲဒီမှာပဲ ခိုရပ်လိုက်၏။

“ငါ လမ်းလျှောက်ချင်စိတ်မရှိဘူး လက်ရုံး၊ ပြောစရာရှိ

တာပြော”

လက်ရုံးက မကျေလည်သော ကကြီးမျက်နှာကို စူးစိုက်

ဒါပေမဲ့ နှစ်ဦးသားကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ ထူထောင်တဲ့အိမ်ထောင်ရေး ငါလိုချင်တာ"

ကကြီးငြိမ်သက်လျက်နေသည်။

လက်ရုံးက ကားကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ထောက်၍ ကြည့် လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

"နင့်ကို ငါချစ်တယ် ကကြီးရယ်၊ ငါ့ကို ပြန်ချစ်လိုက်စမ်း ဆက်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့၊ ငါ့ကို တစ်ခုခုမကျေမနပ်တာဆိုလျှင် ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ၊ အားလုံး နင့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရမှာပါ"

"လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားသေးတာကလွဲရင် ငါ့ရင်မှာ ဘာမှမရှိဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ချင်တာလဲ၊ ငါ့ကို မုန်းနေလို့လား"

"လက်ထပ်ကြဖို့ထိ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ အဲဒါ အချိန်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ငါ့မှာ ဘာမှ ပြင်ဆင်မှုမရှိဘူး"

"အဲဒါ ချစ်တဲ့စိတ် မွေးမကြည့်လို့ပါ၊ နင်အမြင်ထဲမှာ သူ့ချင်းဆိုတဲ့ ကန့်လန့်ကာကြီးကို ဖြုတ်ချလိုက်ရင် အားလုံးရှင်းသွားမှာ"

"အေးလေ... လက်မထပ်ခင် တစ်ရက်ရက်တော့ အေးလေ ပြေနိုင်အောင် ငါကြိုးစားမယ်၊ ပြန်ကြစို့"

ကကြီး ကားထဲအတင်းဝင်ထိုင်တော့ လက်ရုံး မကျေမနပ်

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆက်လိုက်ရသည်။

"ကကြီး"

"ဟင်"

"ငါ့ကို ရက်အတိအကျပြောပါဟာ၊ ငါ အတိုင်းအတာမဲ့ ဆွတ်လင့်နေရတာ မခံစားနိုင်ဘူး"

အနားတိုးလာ၍ ပခုံးချင်းတိုက်ကာ လက်ရုံးက ကကြီးလက်ဖျားလေးကို မချင့်မရဲ ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းလိုမဟုတ်တော့သည့် ထိတွေ့မှုကြောင့် ကကြီး မျက်နှာလေးနီရဲကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

"ကကြီး"

အို... ကကြီး ထူးဆန်းစွာ ရင်တွေ့တအားခုန်လို့ပါလား"

အမြဲ ဖြူစင်သွက်လက်နေတတ်သည့် ကကြီး၊ မျက်နှာနုနုလေးက နီမြန်းငုံကျလျက်၊ အရှက်သည်းနေတာမြင်တော့ လက်ရုံး

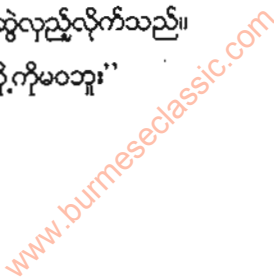
စိတ်မထိန်းနိုင်။ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

"သိပ်လှတာပဲ ကကြီးရယ်၊ ကြည့်လို့ကိုမဝဘူး"

"ဟာ... ဖယ်စမ်းပါ"

ကကြီး အသံတွေတုန်နေပြီ။

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆုံးဖြတ်ချက်မပြုပါဘဲ လက်ရုံး ကကြီးရဲ့နဖူးလေးကို နှမ်းလိုက်မိသည်။

အရှက်သည်းစွာရုန်းထွက်ခဲ့သော ချစ်သူမျက်နှာ နီနီလေးမှာ အချစ်ရှိနေမလား။

အခန်း (၂၄)

“ဟေ့”

အနားက ကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက် ဧ
ဘာ့ ပန်ပန်ရယ်။

သူမနားမှာ ခပ်သွယ်သွယ် အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် စတိုင်လ်
ကြောင့်သည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွဲလျက် တွေ့ရသည်။

“ယူ တစ်ယောက်တည်းလား”

အနည်းငယ်အံ့သြဟန်နှင့် ပန်ပန်က ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်၍
သည်။

ဆောင်းမင်းဆက်က ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ ပြုံးပြုံးလိုက်
သည်။

“အင်း တစ်ယောက်တည်းပဲလေ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ အစေ့ပါရင် နားငြီးတယ်”

ပန်ပန် မဲ့ရွဲသွားတာကို စိုက်ခနဲကြည့်၍ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အအေးတစ်ဘူးဝယ်၍ ရုံထဲဝင်ခဲ့၏။

ပန်ပန် သတိလက်လွတ် တောင့်တောင့်လေးကျန်ခဲ့၏။ ပန်းနုရောင် ရုပ်လက်တိုပွပွနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်တို့ ဝတ်ထားသော ဆောင်းမင်းဆက်၏ မျက်နှာဖွေးဖွေးနှင့် မျက်မှန်ပြာတပ်ထားသည့်ပုံစံကို နှမြောတသ ယူကြိုးမရခြင်းနှင့် မခံချင်ဒေါသများ ကလည်း အပြိုင်ဖြစ်နေဆဲ။

ချင်ခြင်းမဲ့ဆွဲဆောင်မှုများကိုပဲ သူမ တပ်မက်စွဲလမ်းစွာ ဒီယောက်ျား၏ခြေရင်းမှာ ကျဆုံးခဲ့ရဖူးသည်။

အချစ်သစ်ဆိုတာ အနားမှာရှိနေပြီဆိုပေမယ့် ကိုယ်တိုင်စွဲလမ်းရူးသွပ်ခဲ့ဖူးသော ဓေတ္တာပေး၍ မေတ္တာမရခဲ့သော...

ဒီအချစ် ဒီမေတ္တာကိုတွေ့မိတိုင်း တဆစ်ဆစ် နာကျင်မိန်းမောနေမိတာ မေ့မရနိုင်ခြင်းလား။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်နေဆဲလား။

“ပန်”

“ဟင်”

ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

(စိုးမိုးတပေ)

ချစ်သူမျက်နှာကို မလုံမလဲ အားနာစွာကြည့်ဖြစ်၏။

“မောင် ရုံထဲဝင်ရမှာလား။ ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေရမှာလား”

“ဆောရီး... မောင်”

ပန်ပန် သတိလက်လွတ် ဆောရီးပြောပြီးမှ သတိတရရှိပြန်သည်။ ရှင့်လိုပဲ ကျွန်မ ဆောရီးလို့ ပြောတတ်နေပြန်ပြီ။

ရုံထဲမှာ လူတွေပြည့်နေပြီ။

ဆောင်းမင်းဆက် ကိုယ့်ခုံနံပါတ်မှာဝင်ထိုင်၍ သက်တောင့်တတ်သာ မှီနေလိုက်မိသည်။

တအောင့်ကြာတော့ ပန်ပန်တို့စုံတွဲ ဝင်လာကြတာမြင်ရသည်။ သူ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်၏။

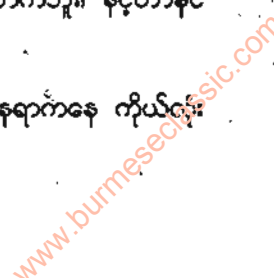
မီးတွေအားလုံး မှောင်ကျသွားပြီး ရုပ်ရှင်စတင်ပြချိန်တွင် သူ့ဘေးက ခုံလွတ်သုံးလုံးမှာ ထိုင်မယ့်သူတွေ ရောက်လာ၏။

“ကကြို... နင် ဂျီမတိုက်နဲ့ဟာ၊ အအေးချင်းအတူတူပဲ”

“မရဘူး၊ အဲဒီအိတ်ကြီးနဲ့ လုံးဝမသောက်ဘူး။ နင့်ဟာနင်”

ဆောင်းမင်းဆက် ခပ်လျော့လျော့မှီနေရာကနေ ကိုယ်ရှုံးမိသော မတ်သွားသည်။

(စိုးမိုးတပေ)

သူနဲ့ ကပ်လျက်က ကကြိုးထိုင်လိုက်တဲ့ နဲ့။
တိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီ ချာတိတ်ရယ်။

“ဘူးမရှိလို့ပေါ့၊ အစကတည်းက ဘူးမရှိရင်မသောက်ဘူး
လို့ နင်ပြောခဲ့ပါလား”

“ငါမသောက်တာလည်း နင်သိပါလား အလကားပဲ၊ နင်
ငါ့အတွက်ဆို ဘာလုပ်ပေးပေး တလွဲချည်းပဲ”

ဘေးလူတွေကို ဂရုမစိုက်။

ကြိတ်ရန်ဖြစ်နေကြသည့် နှစ်ယောက်ကို ဘေးကထဲ
ယောက်က လှည့်ကြည့်၍ ခေါင်းကုတ်နေသည်။

“ကဲ တော်ကြတော့ကွာ၊ မင်းတို့ကလဲ ဘယ်တော့မှ အ
မြတ်တယ်မရှိဘူး၊ ဘေးလူတွေလည်း အားနာကြဦး”

“တကယ့်မီးခဲပဲကွ”

လက်ရုံးဆိုတဲ့ကောင်လေး သူ့ဒုက္ခကို သူမသိမ်းနိုင်။ ဆောင်း
မင်းဆက် ပုဒ်သက်ရှိက်၍ ချွတ်ထားသည့်မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်
သည်။

သူ ရှေ့အနည်းငယ်ငိုက်၍ ကိုယ်ကို သိသိသာသာလှည့်
လိုက်တော့ ကကြိုး သူ့ကို သတိထားမိသွားသည်။

“ဟင်”

(စိုးမိုးစာပေ)

အံ့သြလွန်းသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ခပ်ဟဟဖြစ်သွား၏။

“ဆောင်းမင်းဆက်”

တိုးလျှလွန်းပေမယ့် နှစ်ယောက်ကပ်နေတာမို့ ကကြိုး ရွတ်
တတ်တာကို သူ ပီပီသသကြားလိုက်ရသည်။

“ရှေး... ဒီဘူး ကိုယ်မသောက်ရသေးဘူး၊ မင်းယူလိုက်”

ကကြိုးလက်ဝါးလေးထဲ သူ့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး နေရာမှထ
သွားအစီအစဉ်မဲ့သော သူ့ခြေလှမ်းများက ရုပ်ရှင်ရုံရဲ့အပြင်ဘက်ဆီ။

“ဟ... တကယ့်အပျံ့စားပါလား”

လက်ရုံးအသံက မလိုလားသံ။

ကကြိုး လှည့်၍ပင် မကြည့်မိပါ။

ဆောင်းမင်းဆက်ထွက်သွားရာသို့ မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်
ထူးဆန်းလှသည့်တိုက်ဆိုင်မှုများစွာကို အံ့သြမဆုံးရှိနေဆဲ။

ဒီလူနဲ့တွေ့တိုင်း သူမမှာ လိုအပ်ချက်များများနဲ့ချည်း ဖြစ်
တာက မေ့လို့မရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေအဖြစ် တည်ရှိနေပြီ။

လက်ထဲက အအေးဘူးကို ဝှံ့လည်းကြည့်မိရင်း ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်ထားမိရင်း ရုပ်ရှင် ဘာတွေပြနေမှန်းမသိ။

ဆောင်းမင်းဆက်။

ရှင်ပုံစံကတော့ အမှတ်တမဲ့ ကူညီသွားတဲ့ပုံတွေချည်းပါလား။

(စိုးမိုးစာပေ)

အပန်းမကြီးဘဲ အလုပ်တစ်ခုကို အမှတ်တမဲ့ လုပ်သွားခဲ့
သလို ကြိုတင်စီစဉ်ထားလို့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ မဟုတ်တာလည်း
အထင်အရှား။

ဒါဖြင့် ဒီလိုအကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆုံဆည်းခဲ့ ကူညီခဲ့သော
ကကြီးအပေါ် သူတို့ ပြောကြဝေဖန်ကြသလို မိန်းမများကို စိတ်ဝင်
စားရှိသည်ဆိုသော ဒီယောကျ်ားက ထူးခြားစွာ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ
တာ အရောတဝင် ဇာတ်လမ်းဆင်လိုတာမျိုးလည်း ရှိမနေတာ ကကြီး
အကဲခတ်မှားတာလား။

သူငယ်ချင်းတွေဆီက သူ့သတင်းကြားပြီးကတည်းက ကကြီး
သူ့ကို ထပ်၍ ဆုံဆည်းမှာကိုတောင် ကြောက်နေမိတာ အမှန်။

အခန်း (၂၅)

“အဲဒီဘဲကို ငါသိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆောင်းမင်းဆက်”

“ဆောင်းမင်းဆက်... ”

“ဟုတ်တယ်”

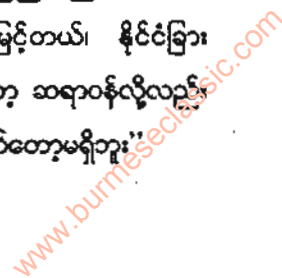
လက်ရုံးက ကကြီးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အခြေအနေကတော့ တော်တော်မြင့်တယ်၊ နိုင်ငံခြား

အစီအစဉ်လုပ်ထားလှယ် လုပ်ဖူးတယ်၊ တချို့ကတော့ ဆရာဝန်လို့လည်း

ပြုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တော့မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့မှာ အကြင်နာမှမရှိတာ”

“သူက ဘာလဲ”

“ဘာမှန်း ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်မြင့်တာက သေချာတယ်”

“ငတွင်ကြီးလား”

“ဒါကို မြင့်တယ်လို့ပြောမလားကွ။ မယုံမရှိနဲ့ ငါ သေသေ ချာချာသိထားတာ အစုံမပြောနိုင်ပေမယ့် သိရသမျှတော့ ခိုင်တယ်”

“ငါတောင်မသိဘူး။ မင်း ဘယ်ကသိလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်း ကိုလင်းကိုယ်တိုင်ခံလိုက်ရတာ၊ ဒီကောင် တော်တော်လေးခိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေကားနီးမှ သူ နောက်ပါသွားတာ၊ ဟိုကောင်ကိုလင်းဆို ကြွေသွားတာပဲ”

“ကိုလင်းခိုက်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ ဖြူစင်မင်းလား”

“ဟုတ်ပဲ”

“မင်းပြောခဲ့ဖူးတဲ့ကောင်က အဲဒီ ဆောင်းမင်းဆက်လား”

“မှန်ပါ”

စကားပြောလိုက် သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်နှင့်နှစ် ယောက်ကို ကကြီး၊ ဂရုမစိုက်စွာ မြီးရှည်ကို ငုံ့စားနေလိုက်သည်။

“မင်း မမြင်ဘူးလား။ မြန်မာနိုင်ငံက ရှုပ်ရှင်မင်းသားတွေ

(စိုးမိုးစာပေ)

သွားမယ်”

လက်ရုံး ထောက်ခံခြင်းမပြု။

“ဟိုတိမလည်း ခုတော့ ငေါင်နေပြီ”

“ပြတ်သွားကြပြီလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ ဟိုကောင်က ရာဇဝင်ထဲက တိမ်ယွင်ခိုးလို

တာပဲ”

လက်ရုံး မနေနိုင်တော့။

ကကြီးကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကကြီး”

ကကြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“အဲဒီကောင်နဲ့ နင်နဲ့သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

ရိုးရိုးလေးပဲဖြေ၍ ကကြီးက စားလက်စကို လက်စသတ်

ပြီး ရာဇက လက်ဖက်ရည်ကို အကုန်မော့နေရင်း လက်ရုံးနဲ့ကကြီး

အကဲခတ်သည်။

ဒီနှစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း ထုံးစံတော့မှာ သေချာပြီ။

လက်ရုံးမျက်နှာက အခြေအနေမကောင်း။

“အဲဒီကောင်အကြောင်း နင် ဘာမှမသိခဲ့ဘူးလား”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဒုတိယမေးခွန်းက မရှိသေးတော့။

ကကြီး မျက်နှာလေးတွေ အနည်းငယ်စုကြည့်သွား၏။

“ငါက ဘာသိရမှာလဲ”

“ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ နင် မဆက်ဆံသင့်ဘူးဆိုတာပေါ့”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံဆက်ဆံ အဲဒါ ငါ့ကိုစွဲပါ”

“ကကြီး နင်ဟာလေ ငါပြောရင် ဘယ်တော့မှလက်မခံဘူး ရင်ထဲက ဝန်ခံလက်ခံတာတောင် ခေါင်းမညီတ်ဘူး။ ငါပြောတာ နင် အတွက်”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ခင် သတိထားမှ မမှားမှာပေါ့”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့မှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ်ရှိတယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောမိတဲ့ လူတိုင်းကို ကိုယ်ရေးရာစင် လိုက်လေ့လာရအောင် ငါက ငကြောင်မှမဟုတ်တာ”

“အစတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောရုံပဲလေ၊ နောက် တော့...”

“လက်ရုံး”

ကကြီး စားပွဲကို ဖျတ်ခနဲပုတ်၍ အော်သည်။

ကပ်လျက်စားပွဲက လူတွေလှည့်ကြည့်ကြ၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

“နင့်မှာ အဲလို ခပ်သေးသေးခပ်ကြောင်ကြောင် အတွေးတွေ ချိနေတာ ငါ လုံးဝစဉ်းစားမရတဲ့အကြောင်းတွေပဲ၊ လူတစ်ကိုယ် စိတ် ဆစ်မျိုးဆိုတာ နင်မမေ့နဲ့”

ကကြီး အိတ်ထဲကပိုက်ဆံထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ် ဖျတ်ခနဲ ချကာ နေရာမှထထွက်သွားသည်။

ရာဇ ဖျတ်ခနဲထ၏။

လက်ရုံး ငှူငှူကြီးတိုင်နေဆဲ။

သူ လက်ရုံးလက်ကို အတင်းဆွဲသည်။

“မင်းကလည်းမင်းပဲ၊ လေသံက လူသတ်ချင်စရာ”

ကကြီးနေရာမှာ ထောင်လျက်သားလေးကျန်ခဲ့သည့် အအေး ဘူးလေးကို လက်ရုံး မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ထက်မြင့်မားသောအရပ် ချောမောသော နှုတ်ရည်နှင့် လူတစ်ယောက်ကိုဖျောက်မရ။

သူတို့ အစကတည်းက သိနေကြတာ သေချာပါသည်။ ဒါဖြင့် ဆင်ကြတာရောဟုတ်ရဲ့လား...။

အအေးဘူးပေးပြီး ထပြန်သွားတာက ဘာသဘောလဲ။

သူနဲ့ကကြီးတွဲလာကြတာကို မမြင်လိုတဲ့ သဘောကထင်ရှားသည်။

သူတို့လာမှာကို သိထားလို့ အအေးဘူးဝယ်ပြီး ကြိုစောင့်နေ

(စိုးမိုးစာပေ)

တာမျိုးရော။

“ဟိတ်ကောင် ထင်ကြေးတွေနဲ့ ရှေးသွားမယ်ကွ၊ ငါ့အအေးဘူးဆို ဒီလောက် မိုက်ကြည့်ကြည့်နေတာ ထထိုးမှာပဲ”

သူ့ကို ဆွဲခေါ်မရတော့ ရာဇ စိတ်တိုစွာပြောသည်။

လက်ရုံး အအေးဘူးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

အနည်းငယ် ကျန်နေသေး၏။

ဒီဘူးကို ဒီထိသယ်ချလာတာက ဘာလဲ။

ဒါ သယ်စရာလား။

ကကြီးဆီက အဖြေမရသေးသမျှ သူရင်မောတာတွေက အသက်တိုနိုင်သည်။

သူ့များဦးသွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက နှိပ်စက်ဆုံး။

ဆိုင်ရှေ့မှာ အအေးဘူးကိုမြေပြင်နှင့် ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

ကကြီးက သူ့ကို ခပ်သေးသေးခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ့တဲ့ လူစားတဲ့။

ချစ်တဲ့လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ခံစားတတ်ကြတာ မင်းမသိဘူးလား ကကြီး။ သူ့များစောင့်ကြည့်တာတောင် မကြိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။

ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ ထပ်ပြောမယ်။

(စိုးမိုးစာပေ)

ယောက်ျားတစ်ယောက် မင်းအနားက ဖြတ်လျှောက်သွားလို့ အထုပ်ကျန်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒီလေ မင်းရှုရှိုက်မိမှာ စိုးတယ်။

“ဟဲ့... လက်ရုံး စောစောက ငါ့ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ဘဲ အညွှလား၊ ဘူစွတ်သွားတဲ့ရေမွှေးနံ့လေး ငါကြိုက်လိုက်တာ၊ နင် သတိထားမိလား” တဲ့။ နင်ရဲ့ အဲလို အမှတ်တမဲ့ အပြုအမူလေးတွေ တောင် ငါ သဝန်တိုခဲ့တာ။

တကယ်ဆို ငါက အချစ်ကြောင့်ကြောင်တာ ကကြီး။

“မင်းခံစားချက်ကို ငါနားလည်ပါတယ် လက်ရုံး”

အမြဲတမ်း ကကြီးဘက်ကရှိတတ်သည့် ရာဇ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အောက်က စာနာပေးနိုင်ပြီပေါ့၊ မစာနာလို့ကောရမတဲ့လား။ ရုပ်ရှင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စက ဒီကောင်မျက်မြင်ပဲ။ ကကြီးနံ့ဘေး သူတို့ညီအစ်ကိုရှိနေတာ သိရက်နဲ့ ဆောင်းမင်းဆက်ဆိုတဲ့ အင်က လက်ရဲဇက်ရဲလုပ်သွားပုံက ခံရခက်စရာ။

“အဲဒီကောင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ကြိုရောက်နေတာ ငါလုံး သတိမထားဘူးကွ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ငါတို့ဝင်တော့ မှောင်နေပြီကိုးကွ၊ အဲဒီကောင်နဲ့ကကြီး ထိုင်ခုံကပ်လျက် ကျနေတာ ငါသိလို့ကတော့ ဒါတွေ ဖြစ်လာစရာနဲ့ ဘူး”

လက်ရုံး နာနာကျင်ကျင်ပြောနေတာကို ရာဇ ခေါင်းညှိစ် ထောက်ခံသည်။

ကံကိုကဆိုးလွန်းသည်။ ကကြီးနဲ့ဆောင်းမင်းဆက် ကံ လျက်ထိုင်မိအောင် တိုက်ဆိုင်ပေးလွန်း၏။

“တော်တော်တော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်တယ်ကွ၊ ကကြီး လက်ထဲကို အအေးဘူးထည့်ပေးလိုက်တာကိုပဲ ကြည့်”

“အေးကွ... ငါလည်း လုံးဝ သတိမထားမိဘူး။ ရုပ်စွန့် ပြီးလို့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ အအေးဘူး ကကြီးလက်ထဲမိ လာတာ သတိထားမိတယ်”

“ဟိုကောင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကကြီးလက်ထဲထည့်ပေး ပြီး ရုံထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့တာ”

“တကယ်ဆို ကကြီး အအေးဘူးကို မယူသင့်ဘူး”

“ဒါတော့ကွာ... ဆောင်းမင်းဆက်က ကကြီးလက်ထဲ ဖွတ်ထည့်ပေးသွားတာကို။ မင်းကလည်း ကကြီး အအေးသောက် ရင် ဘူးနဲ့မှကြိုက်တာ သိရက်နဲ့”

(စိုးမိုးစာပေ)

ရုပ်ရှင်ပြခါနီးနေတော့ အဆင်ပြေတာပဲ ဝယ်ခဲ့တာပေါ့ကွ၊ ဆောင်းမင်းဆက် အဲဒီအအေးဘူးကို ကကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဆီ သယ်လာတာကိုပဲ၊ တကယ်ဆို ငါတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဆင်ခြင် ဆိုတယ်”

လက်ရုံးစကားကို ရာဇ အကြောင်းမဲ့ထောက်ခံပါသည်။ ဆောင်းမင်းဆက်အကြောင်းကို သူသိသည်။ မိန်းကလေးတွေကို ထည့် ထည့်တတ်သူ။ ပြီးတော့လည်း အလွယ်တကူနဲ့ စွန့်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေး နေသူ။ ဆောင်းမင်းဆက်ဆိုသည့်ကောင်ကြောင့် အသည်းကွဲဖူးသည့် အတွေ့ မနည်းပါ။

မိန်းမတွေကလည်း ခက်သည်။ ဆောင်းမင်းဆက်ဆိုသည့် ဆောင်းမင်းဆက်အကြောင်းသိရက်နဲ့ ပတ်သတ်ချင်ကြသည်။ အလွယ်တကူ ခြည့်လွယ်ကြသည်။ မီးမှန်းသိရက်နဲ့ ဝင်တိုးချင်ကြသော ပိုး အတွေ့လိုဖြစ်နေသည်။

အဲဒီလိုကောင်ကိုမှ ကကြီး ဆက်နွယ်သွားတာမျိုး သူတို့ အစီအစဉ်ကြည့်နေရမှာလား။

“ဒီကောင် ကကြီးကို ပတ်သက်လာမှာ ငါမိုးရိမ်တယ် ရာဇ”

“အဲဒီလောက်ထိလည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ လက်ရုံးရာ၊ ဒီ ဆောင်းမင်းဆက်နဲ့ကကြီး ဆုံဖူးပုံမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါတို့ပြောပြလို့ ကကြီး

(စိုးမိုးစာပေ)

လည်း ဒီကောင်အကြောင်း ကြားပြီးနေပြီ”

ရာဇ ချင့်တွက်ပြတာနားထောင်ရင်း သူ့စိတ်မှာ စိုးရိမ်စိတ် တို့ ပြေပျောက်ရသည်။ ယောက်ျားပီသခန့်ညားသော ဆောင်းမင်း ဆက်အသွင်ကိုတော့ အာရုံထဲမှာ အနာလိုဝန်တို့စွာ ပြန်မြင်ယောင်ဆောင် သေး၏။ မိန်းကလေးတွေကျလောက်အောင် စတိုင်လ်ကျတာထော့ မငြင်းနိုင်။

“တို့တွေလည်း ကျောင်းပြီးနေပြီပဲ၊ မင်းနဲ့ကကြီးကိစ္စကို အမြန်ဆုံး လူကြီးတွေကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ကွာ”

“အေး... ငါ ဗာဇီကိုပြောမလို့၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ခုချိန်ထိ ကကြီး ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးသေးဘူးကွာ”

“မကြာခင်ပဲ လက်ထပ်တော့မယ်၊ အဖြေက လိုသေးလာ ကွာ”

“လိုတာအမှန်ပဲ ရာဇ၊ ကကြီးကို ငါလက်ထပ်မယ်၊ ငါ့ ဆိုင်ချင်တာမှန်ပေမယ့် သူ့နှုတ်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေကိုတော့ ကြား ချင်သေးတယ်၊ မိဘတွေစီစဉ်ပေးလို့ ညားကြတဲ့လင်မယားဘဝထော့ မပိုက်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ကကြီးဆီကအဖြေကို ရအောင်တောင်းကွာ”

“ကကြီးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ငါ့အတွက် အဖြေရှိနေတာ ငါ

အလွန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ဆီတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကကြီးက ငါ့ကို တမင်အနိုင်ယူနေတာကွ၊ ငါ ထိုချင်မှန်းသိလို့ သူ မဖြေတဲ အချိန်ခွဲနေတာကွ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီပြိုင်ပွဲမှာ မင်းအရှုံးပေးလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒါတိုင်း ဆည်း အရှုံးပေးနေကြပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါက နှလုံးသားကိစ္စကွ၊ ငါ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး”

ထုံးစံအတိုင်း လက်ရုံးဆိုနေပြန်သည်။ ဟိုးငယ်စဉ်တုန်း ဆလည်း ကကြီးကို အရှုံးမပေးစတမ်း ယှဉ်ပြိုင်တတ်တာ လက်ရုံး။

ကကြီးညစ်တော့လည်း မခံချိမခံသာနှင့် အရှုံးပေးရတာ လက်ရုံး။

သူကတော့ အေးဆေးစွာနေတတ်သူပီပီ အမြဲတမ်း အရှုံး ဆေးခဲသူ။ ကကြီးအတွက်သာမက လက်ရုံးအတွက်လည်း အရှုံးပေး နောက်ဆုတ်ခဲ့သူပဲ။

သည်ပွဲမှာတော့ လက်ရုံးကို သူမရှုံးစေချင်ပါ။ လက်ရုံးနှင့် ကကြီးကိစ္စမှာ သူ ကြားထဲက ဗာဇီကို တွန်းပေးဦးမှဖြစ်မယ်။

အရေးကြီးတာ ကကြီးနှင့်လက်ရုံး အမြန်ဆုံး နီးစပ်ကြဖို့

အလေး

ကကြီးရဲ့ပန်းချီကားကို တစ်ခိုခိုကြည့်ရင်း လက်ကြားထဲက စီးကရက်
မီးသေသွားတာ သူ သတိမထားမိခဲ့။

ကကြီး ဘာကိုကြောက်တာလဲ။

ဒါကို အထပ်ထပ်တွေ့မိနေသည်။

သေချာတာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

သူနဲ့ပတ်သက်သော အနာဂတ်အတွက် ကောင်းကျိုးမဖြစ်
နိုင်သော အနံ့ဆိုးတစ်စုံတစ်ရာ ကကြီးအပေါ် သက်ရောက်သွားခြင်း။

ဘယ်လိုပဲတွေ့တွေ့ သူ လုံးဝမဖြစ်စေလိုသော ဒီသက်
ရောက်ခြင်း တစ်စုံကိုပဲ အဖြေကပြနေသည်။

အပြစ်မရှိတူးထင်ခဲ့သော သူ့လုပ်ရပ်တွေဟာ လွန်စွာ ရင်မော
နွယ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အနာဂတ်အတွက် အဝါကဒ်
ပြနေတာလား။

ကကြီးသျှင်

ဘယ်လိုအတားအဆီး အကြောင်းရပ်တွေပဲရှိရှိ ကိုယ်မင်းကို
အနှံ့အမံနိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံစေချင်တယ်။

တွေ့တိုင်းချစ်သည်။ ချစ်တိုင်းလည်း ရယူဖို့ အမြဲဆုံးဖြတ်ပဲ
သည်။ မင်းမကြောက်လိုက်ပါနဲ့ ကကြီးသျှင်ရယ်။

ကိုယ်ဟာ ရာဇဝင် ဘာတွေရှိခဲ့ရှိခဲ့။

အခန်း (၂၆)

“ဆောင်းမင်းဆက်” တဲ့။

တကယ့် တိုးတိုးလေးထွက်ကျလာတဲ့ စကားသံလေးကို
မေ့လို့မရ။ တိုးတိုးလေးပေမယ့် ပီသသည်။

ပီသခြင်းထဲမှာ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်မှုတွေ ရှိနေသည်။

ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

သူ ကိုယ့်နာမည်ကို ဘာကြောင့် သိနေတာလဲ။

ကိုယ်မပြောခဲ့ပါဘဲ ဘာကြောင့် သိနေတာလဲ။

မျက်ဝန်းလေးတွေရဲ့ နှုတ်ဆက်ခြင်းက ဓါတိုင်းနဲ့မတူ

ဘာကြောင့် အံ့ဩချောက်ချားနေတာလဲ။

တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းများစွာထဲမှာ ချာချာလည်နေ

(စိုးမိုးစာပေ)

(စိုးမိုးစာပေ)

မင်းအပေါ် အချစ်တတ်ဆုံးလူသားဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ
ရောက်မှ မင်းသိမှာပါ။

“ဘဘ”

“ဟေ... လာပြီ”

ဦးမင်းထွတ်တင် အခန်းထဲဝင်လာ၏။

“ဆောင်းကကြိုးသျှင်ကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးပြီးအောင်
ထွန်းပေးပါ”

“အေး... ဘဘ စီစဉ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ဆောင်းကကြိုး
သျှင်နာမည်ကို ခြံဝမှာရော ရေးမှာလား”

“မရေးဘူး ဘဘ။ တိုက်နဖူးစည်းမှာ ဖောင်းစာလုံးနဲ့ပေါ်
အောင် လှလှရွရွလေး ရေးမယ်။ ဆေးရောင်ကို အပြင်တစ်ခုထိုး
နဲ့စိမ်းရောင် အထဲကို အဝါနုနုသုတ်”

“ဆေးမခြယ်ခင် လူလေး လိုက်ကြည့်ဦးမယ်နို့လား”

“လာဖြစ်ချင်မှ လာဖြစ်မယ်။ အဲဒီ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ တိုက်ခုံ
အတိုင်းသာ တိတိကျကျလုပ်ပေးပါ ဘဘရယ်။ ငွေဘယ်လောက်
ကုန်ကုန် အမြန်ဆုံးပြီးချင်တယ်”

“အေးပါ။ ဒါနဲ့ လူလေးဘယ်တော့ ခရီးထွက်ဖြစ်မလဲ”

ဆောင်းမင်းဆက် ရုတ်တရက်မပြောဘဲ စီးကရက်ကို ပီညွှန်

(စိုးမိုးစာပေ)

သည်။

“အခြေအနေအရပါ ဘဘက ကလေးကတိုက်မှာ ကျွန်တော်
စီစဉ်ပေးထားတဲ့ကိစ္စတွေ စီစဉ်ပြီးပြီလား”

“အားလုံးပြီးပြီ၊ လူလေးကို ဘဘ တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

ဦးမင်းထွတ်တင် ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေဟန်နှင့်
အမျှ တိတ်ကျသွားသည်။

“မြပုလဲဆိုတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာပြောသွားလို့လဲ”

ဦးမင်းထွတ်တင် နှက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍...

“ခြံဝမှာ ကလေးကောက်ဖို့ လာစောင့်နေတော့တဲ့”

“ဘာ”

ဆောင်းမင်းဆက် တစ်ကိုယ်လုံး မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒေါသရောမခံချင်တာရော စုပေါင်းလျှက် မဲ့၍ ဖုန်းကောက်

အော်လိုက်သည်။

ဦးမင်းထွတ်တင်က ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၍ တိတ်

အိမ်မှာ ကြည့်နေသည်။

“မြပုလဲလား၊ ကိုယ်ပါ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“...”

“အဟင်...ဟား...ဟား...”

သာယာနာပျော်ဖွယ်လည်း ကောင်း၍ ခံရခက်လွန်းဟန်လည်း ရှိသော အသံနှင့် ဆောင်းမင်းဆက် ရယ်လိုက်သည်။

ဒရင်ဘတ်စ်မှထ၍ ကကြီးသျှင်ရဲ့ ပန်းချီကားရှေ့ထိ လျှောက် သွားကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ခြေစုံရပ်သည်။

“စဉ်းစားပြီးပြီလား မြပုလဲ၊ တရားခံက ကိုယ်ဟုတ်ရဲ့လား”

လေသံက အေးစက်ခြင်းသို့ ချက်ချင်းပြောင်း၏။

“ကိုယ့်ကို အချဉ်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားရင်တော့ မင်းမှားသွားပြီ မြပုလဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာချည်နှောင်မှုမှ ရှိမလာအောင် အားလုံး ကာကွယ်ထားပြီးသား၊ မင်းမယုံရင် (. . .) က ဒေါက်တာ နေမင်းဝင်း ကို စုံစမ်းကြည့်လေ၊ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ တစ်ဖက်သား တုန်လှုပ် သွားစေဖို့သက်သက် တမင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ့် ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းဖို့ မင်း အကြံထုတ်ဦး”

“.....”

“အဲဒါလဲ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား တိုင်း ပေးဆပ်ချင်နေရင် ဒီနေ့ ဆောင်းမင်းဆက်ဟာ မိန်းမတစ် ယောက်ရဲ့ ချည်နှောင်မှု သို့မဟုတ် အခု မင်းလိုမိန်းမမျိုးတွေရဲ့

(စိုးမိုးစာပေ)

အတိတ်ထဲမှာ မှန်မှန်ညက်ညက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“...”

“ဖောက်ပြန်တာနဲ့ အချစ်က တခြားစီပဲ ပုလဲ”

“...”

“သေချာတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုယ်တိုင်ချစ်ပါ သလို့ မပြောခဲ့သေးဘူး”

“...”

“အဲဒါ မင်းတို့မိန်းမတွေက ပိုသိမှာပါ”

“...”

“ဆော့ဦးပဲ... ကိုယ်အချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

ဆောင်းမင်းဆက် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“တကားဟော့ရေးရေ ဝင့်ကို ပုံကောင်းကောင်လေးလေး မပြော

ဘူး” ကကြီး ခေါင်းလျှော်ချင်သေးလို့”

ကကြီး ခေါင်းလျှော်ရေးချိုးပြီး ဒရိုင်ယာနှင့် ပလတ်ကြိုးကိုင်၍

လာ၏။

“ဝင့်ရေ ရော့ပါဟဲ့၊ ငါ့ဆံပင်ခြောက်အောင် ကူပါဦး”

“ဖြစ်ရမယ်... မယ်ကကြီး”

(စိုးမိုးစာပေ)

တည့်တည့်မလျှောက်ဘဲ သူတို့ဟာသူတို့ပဲ ဆင်းလာကြတာ၊ ခလုတ်
တိုက်တိုက်၊ ခြေပဲကနိုးကနိုး၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပေါ့”

ဆောင်းမင်းဆက် ဒေါသက စကားလုံးတိုင်းမှာ ဝိုးခြိမ်းသံလို
မြည်ဟီးနေ၏။

ဦးမင်းထွတ်တင် တစ်ခွန်းမှမဟတော့ပါ။

မဟာခွဲတဲ့စကားဟာ တစ်ဖက်

သူသက်သက် တမင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့

ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းဖို့ မင်း အကြံထုတ်ဦး”

“.....”

“အဲဒါလဲ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား
တိုင်း ပေးဆပ်ချင်နေရင် ဒီနေ့ ဆောင်းမင်းဆက်ဟာ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ ရည်နှောင်မှု သို့မဟုတ် အခု မင်းလိုမိန်းမမျိုးတွေရဲ့

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၂၇)

“ဝင့်လား”

“ဟုတ်တယ် မိန်းမ၊ ကျုပ် အကြာကြီးမစောင့်ဘူးနော်၊
ခြန်လုပ်”

ကကြီး ခေါင်းလေးပြုထွက်လာပြီး လျှာထုတ်ပြ၏။

“ဘူးဘူး၊ ဧရ ဝင့်ကို ပုံကောင်းကောင်းလေး ပြောပြပေးပါ
ဒီမှာ ကကြီး ခေါင်းလျှော်ချင်သေးလို့”

ကကြီး ခေါင်းလျှော်ရေးချိုးပြီး ဒရိုင်ယာနှင့် ပလပ်ကြိုးကိုင်၍
လာ၏။

“ဝင့်ရေ ရော့ပါဟဲ့၊ ငါ့ဆံပင်ခြောက်အောင် ကူပါဦး”

“ဖြစ်ရမယ်... မယ်ကကြီး”

(စိုးမိုးစာပေ)

ကကြီး ဆံပင်ကို ခြောက်ဖွာလာတဲ့အထိ ဝင့်က ဒနိုင်းယားနဲ့ မှုတ်ပေးနေသည်။

ဒေါ်ခင်သစ်က ပြုံးနေ၏။

“ကလေးတို့သူငယ်ချင်းက အဲဒီအတိုင်းပဲကွယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘိုးအေဘွားအေကို ပြုစုမလားမှတ်တယ်၊ ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်မှုတ်ပေးရတယ်၊ မိုးအေးရင် ရေနွေးစပ်ပေးရတယ်၊ အပြင်ထွက် ခါနီး လက်ကိုင်အိတ်အရောင် ရွေးရတယ်”

“ဘွားဘွားကလဲ”

“မဟုတ်လို့လား၊ သူ့ကိစ္စကို သူ့များလုပ်ပေးလည်း ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ် ဒီဘွားအေလုပ်ပေးမှ...။

“အဲဒါ ကကြီး ဘွားဘွားကိုချစ်လို့ပါ၊ ဘွားဘွားလုပ်ပေးသမျှ ကကြီး ငြင်းလို့လား”

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ၊ လိမ်မာလိုက်တာကို လွန်ရော၊ ဒီနေ့ ဘွားဘွားကို တရားစာအုပ်ဖတ်ပြပါဆိုတာ ပျင်းလို့တဲ့ကွယ်၊ အခန်းထဲ ဝင်ပြီး အေရိုးဗစ်ကနေတာလေ”

“ဟား... ဟား”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ကဲ... ပြောလေ ဝင့်၊ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာ

(စိုးမိုးစာပေ)

အကြောင်း”

“ပြောပါမယ်၊ ငါ့ကို တစ်ခုခုမကျွေးတော့ဘူးလား၊ ဒီမှာ မနေပြီ”

“ဘွားဘွား”

“ဟော... ဟော... တွေ့လား”

ကကြီးက ဟ်ခနဲရယ်၏။

“ကကြီးတို့ကို စကားပွင့်သုတ်ကျွေးပါလားဟင်”

“ဟယ်... နင်ကလည်း လူကြီးကိုမခိုင်းပါနဲ့”

“ပြောမနေနဲ့ သမီးရယ်၊ သူမခိုင်းလည်း ဘွားကိုယ်တိုင်က တောင်ကျွေးချင်နေတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဒေါ်ခင်သစ်က ကကြီးခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်၍ မီးဖို ထဲ ထဝင်သွားလေသည်။

“နင်ကလည်း ဘွားကိုမခိုင်းရဘူး၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“မခိုင်းပါဘူးဟယ်၊ ပြောသွားတာမကြာဘူးလား၊ ဘွားဘွား ကိုယ်တိုင်က ငါထမင်းစားနေရင် အရိုးထွင်ပေးတာ၊ ရေချိုးခန်းဝကနေ နေရာထိုင်သုတ်ပေးတာ၊ အပြင်သွားတာတောင် တိုက်ဝကနေ မျက်စိ မှေးမှေး ရပ်ကြည့်နေတတ်တာ၊ အားလုံး ဘွားဘွားပဲ အကျင့်လုပ်လား၊ ဟော အဲဒီတော့ ငါလည်းဘာလုပ်လုပ် ဘွားဘွားလုပ်ပေးမှ ကျေနပ်

(စိုးမိုးစာပေ)

တာ အကျင့်ပါသွားတာပေါ့”

ရေချိုးထားစ မှန်ညက်နေသည့် မျက်နှာဝင်းဖန်ဖန်လေးကို ချစ်စနိုးကြည့်နေရင်း ဝင့်က ကကြိုးပါးလေးကိုဆွဲလိမ်သည်။

“နင်ကတော့ ယောက်ျားရလည်း ကံကောင်းမှာပဲ။ နင် ယောက်ျားက နင့်ကို တုန်နေမှာ”

“အံ့မယ်... ဘာတုန်တာလဲ”

“ချစ်လို့လေ၊ နင့်မျက်နှာလေးက ဘယ်လိုနေနေ လှနေတာ ပဲ။ တစ်မိမိမိ ကြည့်နေဖို့ကောင်းအောင် ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“လုပ်မနေနဲ့၊ စကားပွင့်သုတ်တစ်မျိုးပဲ ကျွေးစရာရှိတယ်”

“တကယ်ပြောတာ၊ နင်က လက်ရုံးနဲ့လက်ထပ်ရင် ခုတည်းကတောင် လက်ရုံးကို နင် တအားနိုင်ရတာ၊ လက်ထပ်ပြီးရင် မိဘလည်းချစ်၊ ယောက်ျားလည်းချစ်နဲ့ နင့်ဘဝက သာယာလိုက်မယ့် ဖြစ်ချင်း”

“နင့်ပြောပုံက နာကျင်နေသလိုပါလား၊ နင့်တို့ အဆင်မပြေ ကြဘူးလား”

ဝင့်က ခေါင်းလေးခါ၍ ကကြိုးလက်ဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ကိုဝေက နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ တကယ် အနုပညာသမား

(စိုးမိုးစာပေ)

သွန်သံကျောက်ခင်းစာ

“စစ်ဟ၊ သူက ဓာတ်ပုံရိုက်နေရရင် ထမင်းမေ့နေတဲ့လူ”

“သူ ပြိုင်ပွဲဝင်တိုင်းလည်း ဆုရတတ်တာပဲဟာ၊ သူ့အောင်

အောင်မှုကို သူ မက်မောမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ တို့ကနားလည်ပေမယ့် မေမေတို့က

အော်မခံနိုင်ကြဘူး၊ ဖေဖေက အနုပညာသမားကို အထင်မကြီးဘူး။

မေမေက ငါနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ သူ့ဘက်က အဒေါ်ဆိုတဲ့မိန်းမကြီးက

သူ့အိမ်ထောင်ကျလို့ တာဝန်ပိုမှာကို ကြောက်တယ်”

“နင်တို့ဟာကလည်း ဝင့်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ မိဘတွေကြားထဲ ပေါင်းဆုံနိုင်ဖို့ကို

အားပေးနေရတဲ့အချိန်မှာ သူက မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းကို ဓာတ်ပုံ

ရိုက်ဖို့လို့... ကံ”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကရော”

“မေမေတို့က သဘောမတူပေမယ့် ငါက ဇွတ်ရှေ့တိုးရင်

အားကြမှာပါ။ သူနဲ့ငါ လက်ထပ်ပြီးရင် သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့

အောင် ဖေဖေနဲ့ စိစဉ်နေကြတယ်”

“အေးလေ... ဒါဆိုပြီးတာပဲ”

“မပြီးဘူးဟဲ့၊ ကိုဝေမာနကြီးတာ နင်သိသားနဲ့၊ သူက သူ

အနားပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံအလုပ်ကိစ္စနဲ့ပြီး ဖေဖေတို့ပေးတဲ့ နီးပွားရေး

(စိုးမိုးစာပေ)

ကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသွားရင် သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုဆိုတာ လုပ်ရတော့မှာပဲလေ”

ဝင့်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မျက်နှာနှင့် ကကြီးကို မျက်စောင်းထိုးသွင်း

“ငါ တစ်ခါ အဲဒီလိုပြောမိလို့ ကံကောင်းလို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြတ်ကြဲကြဲတော့မလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ပညာနဲ့ ငါ့ကို ပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်တယ်တဲ့။ သူ့မစော်ကားနဲ့တဲ့။ သူ့ကိုချစ်ရင် အားကိုးရင် သူ့ဘဝထဲကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဝင်ခဲ့ပါတဲ့။ သူက ဆုတွေ ခဏခဏရနေတော့ ‘ပညာမထက်နေတာပေါ့ ကကြီးရယ်၊ ငါ တကယ်စိတ်ညစ်နေတာသိလား အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်ရမှန်းမသိလို့ နင့်ဆီလာတာ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“နင် သူ့ကိုအားချစ်တာ ငါတို့အားလုံးသိတာပဲ။ သူ့လည်း နင့်ကိုချစ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ချစ်ကြဖို့ထက် လက်ထပ်ကြမှ ဝမ်းရမှာဟ”

“လက်ထပ်လိုက်ပေါ့၊ အခက်အခဲဆိုတာ သူ့ဘက်ကို”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဘက် အဲဒီလိုပဲ ရှိတတ်ကြတာပဲ။ အိမ်ထောင်ဦးမှာ အဆင်ပြေခဲ့ကြမိတယ်ဟာ၊ စွတ်သာလုပ်ချလိုက်၊ မှားတော့ မှောက်အိပ်လိုက်”

“ဪ... ဪ... အကြံပေး တော်တော်ကောင်းပါအယ်နော်”

“ဒါဆို နင်က ခွဲနိုင်လို့လား”

“မခွဲနိုင်ဘူး”

“မှောက်မအိပ်နိုင်ဘူးလား”

“အိပ်မယ်”

“အစုတ်ပလုတ်မ”

တစ်ယောက်ကထု တစ်ယောက်ရှောင်၍ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဆယ်မိကြလေသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဈာန်ဝင်နေလဲ စာအုပ်ဖတ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ ဆရာကြီးရှိတဲ့
အိမ်ခြံထဲသွားမလား၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင်... ဆရာကြီးမင်းသိခံက မှော်ဘီရောက်သွားပြီလား၊
သွားတတ်လား”

“သွားတတ်တာပေါ့၊ ငါတောင် သွားဖို့စိတ်ကူးနေတာ၊ ဆရာ
အခက်အခဲ ဒုက္ခဗလပွနဲ့ သွားကြသမျှလူတွေ ဆရာကြီးရှေ့
ဆက်တာနဲ့ အားလုံး ပြေလည်သွားကြတာပဲ”

“သူများပြောစကားနဲ့များ”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့မသွားဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျော်သန်း
တွေက ချမ်းသာသလောက် ဖေဒင်ယတြာဆို မျက်ခြည်ပြတ်
မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကြီးဆို သိပ်အားကိုးတာ ယုံကြည်ကြတယ်၊
သူတို့ဆီကကြားတာ၊ ပြေလည်သွားကြတဲ့ အခက်အခဲတွေလည်း
အကြီးပဲတဲ့၊ ငါလဲ အဲဒါကြောင့်...”

“နင်က ဘာဒုက္ခတွေ တွေ့နေလို့လဲ”

“တွေ့တာပေါ့၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူက ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်တာလေ၊
အကောင်မလေး ကိုယ့်ကိုချစ်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပြားပြားဝပ် အပိုး
အနီအောင် ဆရာကြီးကို အကူအညီတောင်းမယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင်
နောက် ကိုယ့်ကို မညှင်းဆဲနိုင်အောင် နောက် ညာဦးမလား”

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၂၅)

ကကြီး ဆီးသီးထုပ်ကို တစ်ဖက်က ကိုင်ထား၍စားရုံ
ဂျာနယ်ကို ဖတ်နေသည်။

ရှုတ်တရက် ငြိမ်သက်နေသည့်ဒန်းလေးက သိမ်ခနဲယမ်း
သွားသည်မို့ လန့်သွား၏။

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

ကကြီး မျက်စောင်းထိုး၍ ဂျာနယ်ကိုပြန်ဖတ်နေတော့ ထင်
ရုံးက သေချာပုံကြည့်ကာ...

“အမယ်... မနောမယဂျာနယ်တွေဘာတွေ ဖတ်လို့ ငါ့
လိုင်းတွေ ပူးနေပြီလား”

“လက်ရုံးကလည်းဟာ ဒီမှာ သူများဈာန်ဝင်နေတဲ့ဟာ”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆိုးဦးမလားမေးမေးပြီး တုတ်ကလေးနဲ့ နာနာရိုက်ရမယ်”

“အံ့မာ ရိုက်ကြည့်ပါလား”

“ဟင်... နင့်ကိုလား၊ ငါ နင့်ကိုမပြောပါဘူး၊ နင့်ကို ဘယ်ရိုက်မလဲ၊ မြပုခက်ပေါ်တင်ပြီး ငြိမ့်ငြိမ့်လေး လွှဲသိပ်ချော့မယ်”

“ကြည့်... ဖြောင်လိမ့်တယ်၊ ကဲ... ကဲဟယ်၊ လိမ့် ငါ့ကိုခွဲဦး”

လက်ရုံးက ကကြီးလက်ကလေးတွေကို ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထား၍...

“ကကြီး နင် ငါ့ကို မချစ်သေးဘူးလား”

“မချစ်သေးဘူး”

“ချစ်မှာပါဟာ၊ ခု ချစ်လိုက်ပါ”

ကကြီးက သူ့လက်တွေထဲက သူမလက်ကို ပြန်ဆွဲနှုတ် ကြိုးစားသည်။

“ဘာထူးလို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြတာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

လက်ရုံးက ကကြီးလက်ကလေးတွေကို အတင်းချုပ်ထားကာ...

“မတူလို့ပေါ့၊ ငါ့ချစ်သူလေးဖြစ်သွားရင် ဒီလိုပျက်နာချင်တာမရှိဘူး”

(စိုးမိုးစာပေ)

“အိမ်နေမယ့်အစား ရင်ခွင်ထဲမှာဆွဲဖက်ထားပြီး...”

“လက်ရုံးနော်”

ကကြီး မျက်နှာကလေးနီရဲတက်လာကာ အတင်းရန်းသည်။

“ငါလေ လက်မထပ်သေးခင် ချစ်သူတို့ဘဝနဲ့ ရင်ခုန်ချင်တာတယ်၊ နင့်ကိုငါ သိပ်ချစ်တယ်သိလား”

“နင်နဲ့တွေ့ရင် ဒါပဲလက်ရုံးရာ၊ လက်ထပ်တော့မှာပဲဟာ၊ ဒီအချစ်တွေပဲ”

“ဟာ... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အချစ်ကို၊ ဒီအချစ်ကို ဆွဲပြောတယ်၊ ကကြီးရာ နင် သိပ်ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်တာပဲ...”

“ကဲ... ဒါဆို နင် နောက်ထပ်မမေးနဲ့တော့၊ လက်ထပ်တဲ့အချိန်တွေရင် ငါအဖြေပေးမယ်”

“ဟင်... လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျမှ”

“မကျေနပ်ရင် နေလေ၊ ငါကလဲ...”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျေနပ်တယ်၊ ကျေနပ်တယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကယ်ဖြေရမယ်နော်”

“အင်း”

“ချစ်တယ်လို့ဖြေမှာလား”

“သွား... လူလည်”

(စိုးမိုးစာပေ)

လက်ရုံး မချင့်မရဲ ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်က ကကြိုး လက်
ကလေးတွေကို ဖြစ်သည်။

ချစ်လိုက်တာ ကကြိုးရယ်။

တွေးမိတိုင်း ကကြိုးရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေဆဲ။ ဒါ အချစ်
လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကကြိုးမေးကြည့်မိသေးရဲ့။ မျက်နှာတွေ
ရဲခနဲနီမြန်းလာကာ လက်ရုံးပုံရိပ်က ပေါ်လာသည်။

အချစ်စိတ်က သည်မျှအထိ ဆန်းကြယ်စေသလား။ ကကြိုး
မသိပါ။

ကကြိုးနှင့်ဆုံတိုင်း လက်ရုံး အရင်လိုမဟုတ်တော့တာ
ချာသည်။

လက်ရုံးမျက်လုံးတွေက အရင်ကထက် စူးရှတောက်ပလွန်
သည်။ အရင်ကထက် သိပ်မွေ့ညင်သာသည်။

ကကြိုးနှင့်ဆုံလျှင် မခံချင်အောင် အမြဲနောက်ပြောင်နေထင်
သော လက်ရုံး။ နောက်ပိုင်းမှာ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် မရှိတော့
ပါ။ ကကြိုးထံက အချစ်ဆိုတာကိုပဲ မရအရ တောင်းဆိုနေတတ်၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

ကြာခင် လက်ထပ်ကြရတော့မှာပေးမယ့် လက်ရုံးက အချစ်ကို ပိုင်
ဆိုင်ချင်သေးသတဲ့လေ။

ကကြိုးကလည်း သူမခံချိုမခံသာဖြစ်နေတာ ကြည့်ချင်တာ
တမင် အဖြေမပေးဘဲနေခဲ့သည်။

ကကြိုးဘက်က သွေးအေးငြိမ်သက်နေလေလေ သူ စိတ်
ညီအိသဖြစ်ကာ နေလေလေ။ နောက်တော့လည်း လေပြည်ကလေး

ကကြိုးကို အရှုံးပေးသွားပြန်ရတာပါပဲ။

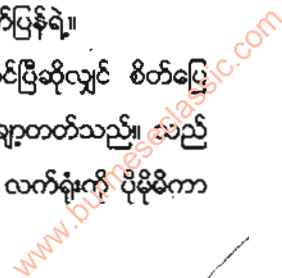
လက်ရုံးနဲ့ရာဖမှာ မတူညီတာအိပဲဖြစ်သည်။ သွေးရင်းညီ
အစ်ကိုဆိုပေးမယ့် ရာဖက သိပ်ပျော့လွန်းသည်။ အမြဲတမ်း ကကြိုး
ထွက် အရှုံးပေးဖို့အသင့်ရှိတတ်၏။

လက်ရုံးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ကကြိုးကို မခံချင်အောင်
ထာတ်သည်။ ကကြိုးဆန္ဒရှိတာမှန်သမျှ ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်
ထာတ်၏။

အနိုင်အရှုံးပြိုင်ပွဲတိုင်းဆိုလျှင်လည်း လက်ရုံးမငြင်းတတ်။
ကကြိုး အနိုင်ယူညစ်လျှင်လည်း အရှုံးပေးတတ်ပြန်ရဲ့။

နောက်ဆုံး ကကြိုးစိတ်ဆိုးစိတ်ကောင်ပြီဆိုလျှင် စိတ်ပြေ
အောင်လည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေသုံးကာ ချောတတ်သည်။ သည်
အတိုင်းလည်း ကကြိုးစိတ်မှာ ရာဖထက်စာလျှင် လက်ရုံးကို ပိုမိုမိကာ

(စိုးမိုးစာပေ)

အမှန်း

“ဘယ်လိုလဲ ကကြီး၊ နင်က လက်ရုံးကိုဆက်ဆံနေတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါက ဘာထူးခြားနေလို့လဲ”

“ဟဲ့... နင်နဲ့လက်ရုံးက လူကြီးတွေ သဘောတူထား တာဆို”

“အေးလေ... အဲဒါ လူကြီးတွေကိစ္စ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လက်ရုံးဘက်က ကြည်ဖြူကျေနပ်နေပေမယ့် နင့်ဘက်က မထူးခြားသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင် လက်ရုံးကို မချစ်ဘူးလား ကကြီး”

“အဲဒီအဖြေကို ငါ လက်ရုံးမေးတာတောင်မဖြေသေးဘူး နင်တို့က ဘာလို့သိချင်နေတာလဲ”

“လက်ရုံးနဲ့ရာဇနှစ်ယောက်ထဲက နင် တစ်ယောက်ရွေးပြီး ရင် ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကို ငါတို့ မျှော်လင့်ချင်တာပေါ့ဟ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်နဲ့လက်ရုံး သေချာပြီဆိုရင် ရာဇကိုတော့ ငါတို့အတွက် စွန့်ကြဲပါကကြီးရယ်”

“ကောင်မတွေနော်၊ ငါနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ၊ နင်တို့ဘာသာ ချင်တဲ့လူယူ၊ ငါက ကြည်ဖြူပြီးသား”

(စိုးမိုးစာပေ)

“အေးပေါ့... နင်က ပြောအားရှိမှာပေါ့၊ ခုချိန်မှာ နင်က ကြည်ဖြူရာရွေးခွင့်ရှိသူကို ကြည့်ရတာ ရာဇကလည်း နင်ကိုကြိုက်နေ

“ဟုတ်ပါ... နင်ရွေးချခက်နေရင် မဲနှိုက်လိုက်ပေါ့ ကကြီး

“ကောင်မတွေနော်... ကဲ... ကဲ...”

ကကြီး ရှက်သည်းပိုစွာ လွယ်အိတ်ဆွဲရိုက်တော့ ဝင့်တို့ အုပ်စုလုံး ကကြီးနံဘေးက ရှောင်ပြေးကုန်ကြတော့သည်ချည်း။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုသလို ရာဇနှင့်လက်ရုံး ရွေးချယ်စရာမလိုပါ။

လူကြီးတွေက လက်ရုံးနှင့်လက်ထပ်ပေးမည်ဆိုတာ ကကြီးသိထား မှတ်ပါ။

သည်တော့ ဘာရွေးချယ်စရာလိုမှာလဲ။ လက်ရုံးကို ရာဇ ကကြီး ခင်မင်သံယောဇဉ်ပိုပြီးသားမဟုတ်လား။

ကကြီးဆီက အဖြေရဖို့အတွက် ပူဆာနေသော လက်ရုံးကို သနားမိသည်။ ရုတ်တရက်ကြီးလည်း အဖြေပေးဖို့ ကကြီး တာ မရဲ။

လက်ရုံးနှင့်ဆုံလျှင် အရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ ကကြီး ရင်ခုန် တာကအမှန်း၊ ရှက်စိတ်နှင့် သိပ္ပက်ထားပေမယ့် ကကြီး ဘယ်အချိန်

(စိုးမိုးစာပေ)

ထိ မျိုသိပ်ထားနိုင်မှာတဲ့လဲ။

လက်ရုံးရယ် ငါ့မျက်ဝန်းထဲမှာ နင်ကြားချင်တဲ့အဖြေတွေ ရှိပါတယ်။ နင်မြင်နိုင်မလားဟင်။ ငါ့နှုတ်ကအဖြေကိုကြားချင်လို့ ဖခင် ဟန်ဆောင်နေတာလား။ နင်သိပ်လည်တယ် လက်ရုံး။ ငါတော့ ဒီ ပြိုင်ပွဲမှာ နင့်ကို အရှုံးပေးရတော့မယ်ထင်ရဲ့။

“ဟိတ်”

“အိုး... အမေ့... လန့်လိုက်တာရာရယ်”

“နင့်ရှေ့ကပဲငါဝင်လာတာတောင် မမြင်ရအောင် နင် ဘာ တွေ့တော့နေတာလဲ ကကြီးရဲ့။ လက်ရုံးအကြောင်းလား... ပြော”

“အိုး”

ရာဇစကားက ပစ်မှတ်ကို ထည့်မတ်စွာတာမို့ ကကြီးမျှော် နှာ ပန်းနုရောင်လွမ်းသွားသည်။

“ဟား... ဟား... ငါ့စကားမှန်သွားပြီထင်တယ်။ နင့်မျှော် နှာ အချဉ်ရေတွေပက်ထားသလိုပဲဟ”

“ရာဇ... နင်နော်”

“ဟား... ဟား... နောက်တာပါကကြီးရယ်၊ ငါက နင့်ကို မရိုးတော်ချင်လှပြီဟ၊ နင်တို့အဖြေပေးနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မသိဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘာမှလာမမေးနဲ့”

(ဝိုးမိုးစာပေ)

“မမေးတော့ပါဘူးဟာ၊ အိမ်မှာတော့ အဘွားသစ်ရောက် နေတယ်”

“ဟင်... ဘွားက နင်တို့အိမ် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင်နဲ့လက်ရုံး မင်္ဂလာကိစ္စမှာဝတ်ဖို့ မင်္ဂလာဝတ်စုံကိစ္စ ဆိုလား ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြတယ်ဟ”

“လက်ရုံးရောရှိနေသလား”

“အေး... ဒီကောင်ကတော့ နင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး အကောင်း ဆုံး မင်္ဂလာဝတ်စုံကို နင့်စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ချုပ်ပေးမယ်”

ရာဇစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ချင်သလိုဖြစ်ရ၏။ လက်ရုံးက ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမကို ဂရုတစိုက်ရှိသားပဲ။

ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးနှင့်အတူ မင်္ဂလာဝတ်စုံကိစ္စပြောရမှာတော့ တကယ်ရှက်စရာကောင်းသည်။

အဖြေစကားပေးဖို့တောင် ကကြီးထူပူနေတာ။ မင်္ဂလာကိစ္စ ဆို ရှက်လွန်းလို့ ကကြီးမျှော်နှာ ရဲရဲနီနေမှာသေချာသည်။

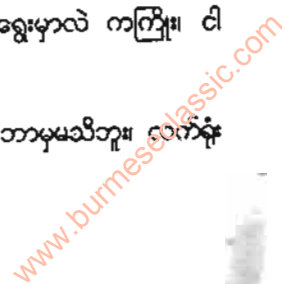
“မင်္ဂလာပွဲအတွက် နင် ဘာရောင်ရွေးမှာလဲ ကကြီး။ ငါ

ကတော့ လက်ရုံးရဲ့လူပျိုရံလုပ်ရမှာလား”

“ဘာတွေလာပြောတောလဲဟာ၊ ငါ ဘာမှမသိဘူး၊ လက်ရုံး

စိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပိုင်းလိုက်”

(ဝိုးမိုးစာပေ)

“အေးလေ... ငါ့မရိုးလေးက ဘာဝတ်ဝတ်လှပြီးသားပဲ”

“ရာဇ... နင်နော်... ငါစိတ်တိုအောင်မစနဲ့”

“အေးပါ... အေးပါ... ငါက လက်ရုံးလို မချော့တတ်ဘူးဟာ လစ်ပြီ... ဟဲ... ဟဲ...”

ရာဇ စပ်ပြီးပြီးနှင့် ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားသည်။ ကကြီးထူထူပူပူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ လက်ရုံးနဲ့အတူ ရှင်သန်ရမည့် အနာဂတ်က တွေးကြည့်ရုံနှင့်ရင်ဖိုစရာ။

ငါတော့ ရှက်လွန်းတာနဲ့ သေလိမ့်မယ်ထင်ရဲ့ လက်ရုံးရယ် နင်ပျော်နေသလား။

ငါတော့ ရင်တွေအရမ်းခုန်နေတယ်။ နင်သိပ် ကြားချင်တာ ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ငါ တိုးတိုးလေးဖြေကြည့်ချင်တယ်။

နင့်ကို ငါချစ်ပါတယ်လက်ရုံးရယ်။

အခန်း (၂၉)

“ဟယ်... လှလိုက်တာ”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

နှစ်ယောက်သားပါးစပ်က အသံနှစ်မျိုးထွက်လေတော့ လူကြီးနှစ်ယောက် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ရွှေအိုရောင်လေးဟယ်... လှလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်ဝယ်တာ သခွားရောင်လေး မာမီ”

“ဟင့်အင်း၊ ကကြီး၊ ဒါလေးကြိုက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါက ဒီအရောင်မျိုးလေးတွေ ကြိုက်တာပဲ။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ကြည့်တုန်းက ဒီအရောင် မရှိဘူးနော်”

“သူများအင်္ကျီနဲ့ မှားလာတာနေမှာပေါ့၊ လာ သွားလဲမယ်”
လက်ရုံး မကျေမနပ်။

ဒီအထည်ဆိုင်က ဇာကိုယ်၌ ဒီဆိုင်မှာပဲ ကိုယ်တိုင်ပေးပြီး
ချုပ်ခိုင်းထားတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိစ္စဆို ကကြီးက ဘာမှဦးမဆောင်
ချင်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့စိတ်ကြိုက် သဒ္ဓါရောင်ဝင်းဝင်းနုနုလေးရွေးပြီး
အပ်ခဲ့တာ ခုသွားရွေးလာတော့ ကကြီးမလိုက်ဘူးဆိုလို့ ကိုယ်အပ်ခဲ့တဲ့
နာမည်နဲ့ နေ့စွဲနဲ့ အထုပ်ကိုပေးတဲ့အတိုင်း ယူချလာတာ...

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေအိုရောင်စစ်စစ်မဟုတ်သည့် ဝင်းခါ
လက်တောက်နေသော ပေါ်လွင်လှပလွန်းသည့်အရောင်။

အင်္ကျီပုံကလည်း သူ့အပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ခါးရှည်
ဘေးစစ်နှင့် လက်ရှည်ကိုယ်ကျပ်ဖြစ်နေသည်။

အရောင်လှသလို ချုပ်ထားပုံက သူ့မြင်တောင်မမြင်ဘူး။
ကကြီးကတော့ ကြိုက်လွန်း၍ စွေ့စွေ့ရန်နေသည်။

“ငါ... သွားဝတ်ကြည့်မယ်”

“ဘာလို့ဝတ်ရမှာလဲ၊ သူများအင်္ကျီကြီး ပေးပေး သွားပြန်
လဲမယ်”

“အဲဒီဆိုင်က တအားသေချာတာ၊ သူများအင်္ကျီတော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး၊ မချုပ်ခင်ပိတ်စမှားပြီး ချုပ်ပစ်လိုက်တာနေမှာ၊ ငါဝတ်ပြမယ်

(စိုးမိုးစာပေ)

ကြည့်...”

“နေဦး၊ မှားချုပ်ရင်လည်း ငါအပ်တဲ့ပုံစံအတိုင်း ဘာဖြစ်လို့
ချုပ်တာလဲ”

“အဲဒါ နင့်ထက်ဟိုက တော်လို့ပေါ့၊ နင်က ပုံတုံးကြီးအပ်ခဲ့
တာကိုး”

“ကကြီး နင်ဇွတ်မပြောနေနဲ့၊ မင်္ဂလာဦးကိစ္စ ငါ ဘာတစ်ခု
မှ အတိမ်အစောင်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါ မှားယွင်းမှုဆိုလည်း ငါလက်မခံနိုင်
ဘူး၊ သူတို့မှာ လုံးဝတာဝန်ရှိတယ်”

“မှားတာကို ငါကတော့ကြိုက်တယ်”

“ကကြီး”

လက်ရုံးက အသံမာမာနှင့်အော်သည်။

“ဘာလဲ”

ကကြီးကလည်း ပြန်အော်၏။

ကြားထဲကလူကြီးတွေ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုနားချရမှန်းမသိ။

“ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား သားရယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

လွယ်တာကို သတိမရ။

လက်ရုံး တယ်လီဖုန်းနားရောက်သွားကာ လှမ်းဆက်လိုက်

(စိုးမိုးစာပေ)

သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စောစောလေးကပဲ ရွေးသွားတဲ့အင်္ကျီနဲ့

“...”

“ခင်ဗျာ...”

လက်ရုံး၊ မျက်နှာကြီးပျက်ကျနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မှားတာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်အပ်ခဲ့တာ သခွားကွက်ပါ”

“...”

“ဟာ... အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လွှဲချော်မှုပဲ၊ ဒီမှာ...”

“လက်ရုံး”

ကကြီးက လက်ရုံးလက်ထဲကဖုန်းကို အတင်းဆွဲလု၍ ဖြစ် ခနဲ ချထားလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ လက်ရုံး... ဒီအင်္ကျီကို ငါကြီး တယ်လို့ နင့်ကိုပြောပြီးပြီနော်၊ ဟိုက မမှားဘူးဆိုရင် ငြိမ်နေလို့ တော့”

“ကကြီး”

“ဘာလဲ”

“အစကတော့ နင်ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ငါ့ကို ဘာမှမပေးနဲ့”

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆွန့်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ဂ္ဂ ထာဘီမှာလည်း

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်ကြိုက်တာလုပ်လို့ ငါထုတ်ကြည့်တာ အထည်ဆိုင်မှာ နင်အထည်ကြီး ဘာဝင်ပါလို့လဲ”

“ကိုယ့်ခြေကိုယ်လက် လုပ်ခွင့်မရဘဲ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ် ဘာတာကို ငါ့မဂ်လာဦးမှာ ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အယူသည်းမနေနဲ့၊ ဒီအင်္ကျီ နင်ဝတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါဝတ် နား နှင့်ရဲ့များယွင်းမှုကို ငါလက်ခံပေးတယ်ဆိုတာ နင်မကျေနပ်ဘူး ဟာ”

လက်ရုံး ခေါင်းတခါခါ လက်တခါခါ ဖြစ်နေသည်။

ကကြီးက အခန်းထဲဝင်ကာ အင်္ကျီကို အကျအနဝတ်နေ၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဒီအင်္ကျီပုံလေးက မလေးရှားခပ်ဆန်ဆန်

ထက်ရှည်၊ ခါးရှည်၊ ဘေးဖစ်နှင့် ကိုယ်ကျပ်လေးဖို့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့

အင်္ကျီကိုယ်တိုင် အံ့ဩယူရတဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးလေ။

ဒီအင်္ကျီမျိုးလေး ဘယ်လိုမိန်းကလေးက ထွင်အပ်တာလဲ၊

အယ်သူနဲ့ မှားတာလဲ။

အင်္ကျီဆိုင်က တကယ်ပဲ ပုံမှားချုပ်တာဆိုလည်း ကိုယ်က

ဆောင်းတာပေါ့။

လည်ပင်း အပိုက်ပုံထောင်ချိုး ခေတ်ဆန်ဆန်လေးမှာ ပုလဲသီး

(စိုးမိုးစာပေ)

သည်။ ကိုး၍ လည်ပင်းဘေးဆစ်နား ခါးစပ်နှင့်လက်ဝဲ
“ဟုတ်ပါ... ဘေးတွေမှာပါ လိုက်ကုံးထားပုံက နန်းဆန်နေပြန်

“ဘွား... ဘွား... ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ကကြီးနဲ့ အကိုက်ပဲ”
ကကြီးကို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကာ ငေးမောကုန်ကြသည်။
တကယ်ကို ကောက်ကြောင်းလေးတွေထင်းနေသည့် ကိုယ်
လုံးလေးမှာ ဝတ်စုံက ကွက်တိကပ်ချပ်နေသည်။

“ဟဲ့... ဒီနားတိုးစမ်း မြေး”
ဒေါ်ခင်သစ်က အံ့ဆွဲထဲက မျက်မှန်အိတ်ကိုထုတ်ကာ ပါဝါ
မှန်ဘီလူးပါကိုင်လာ၍ ကကြီးကို ပြတင်းနားဆွဲခေါ်လာသည်။
ပြီးတော့ ကကြီးကို ရင်ဘက်က ပုလဲလေးတွေနှင့် ပူးတွဲရှိနေ
သော လက်လက်တောက်နေသည့် ဘော်ကြယ်လိုအပွင့်သေးသေးတွေ
ကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေသေချာချာကပ်ကြည့်နေသည်။

“ဘာထူးခြားနေလို့လဲ... မမသစ်”
“ဟောဒီမှာ စိန်တွေ”
“ဘယ်လို”
“သေချာတယ်၊ အကိုးတစ်ထည်လုံးမှာ စိန်တွေနဲ့ ကွပ်
ထားတာ”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဒါလေးတွေလား ဘွားဘွား၊ ဒါလေးတွေ ထတီမှာလည်း
ထယ် ဘွားရဲ့”
“ဟင်”

“ဟုတ်ရဲ့လား... မမသစ်ရယ်”
“ဟုတ်တယ် ဒေဝီ၊ မမသစ် စိန်ကုန်သည်လုပ်စားလာတဲ့
အက်တမ်းက နည်းတာမှတ်လို့၊ ဒါ စိန်တွေမှန်ရင် ဟောဒါ ပုလဲ
အစစ်တွေပဲ ဒေဝီ”

“မြတ်စွာဘုရား”
တစ်ခန်းလုံး တိတ်ကျသွားသည်။
လက်ရုံးမျက်နှာ သုန်မှုန်နေ၏။
ကကြီး စောစောကလို မသွက်လက်တော့။
အကိုးတန်ဖိုးကို သူမ မှန်းဆမဝံ့တော့ပြီမို့ မက်မောဟန်
ပြုရာမလုံလဲ။

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမသစ်”
“ခုနက ဆိုင်က ဘာပြောလဲ”
လက်ရုံးက ခြောက်သွေ့နေသည့်လည်ချောင်းကိုရှင်း၍...
“ဒီရက်ထဲမှာ သူတို့သမီးဝတ်စုံရွေးတာ ကျွန်တော် နောက်
ဆုံးပဲတဲ့၊ မှားစရာမရှိပါဘူးတဲ့၊ စိတ်မကျေနပ်ရင် နောက်ထပ် ပြန်ချုပ်

(စိုးမိုးစာပေ)

ပေးမယ်၊ နောက်ထပ် ဒီတိတ်လာယူပါတဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ၊ မင်္ဂလာရက်က ကပ်နေပြီဥစ္စာ”

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ မာမိတော့ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက် ကျမှ အင်္ကျီပြဿနာပေါ်လာရင် ကိုးလို့ကန်လန်ဖြစ်ကုန်မယ်၊ အသစ် ချုပ်ဖို့ကျတော့... .

“အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပဲ အဆင်သင့် ဝယ်လိုက်တော့မယ် မာမိ”

“အို... ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲ အနောက်တိုင်း လို စီစဉ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

သူတို့ ခေါင်းခဲကုန်ကြသည်။

“အင်္ကျီတန်ဖိုးကပဲ သိန်းပေါင်းများစွာတန်နေတာ၊ တစ်ခုမှ မှားတာတော့ သေချာထွယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီဆိုင်ကို ခုပဲသွားမယ်”

“လူလေးက အသစ်ထပ်အပ်မှလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“သူတို့ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း အသစ်ထပ်လိုချင် လာခဲ့ပါလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

လက်ရုံးက ကကြီးမျက်နှာလေး ညှိုးနေတာကို လှမ်းကြည့်

(စိုးမိုးစာပေ)

သည်။

“သူလဲ ဒီလောက်ကြိုက်နေမှတော့ နောက်ပြဿနာ ရှုပ် ထောအောင် သူတို့ကို ဒွားအကြောင်းကြားပြီး သေချာအောင် လုပ် နိုင်ရမှာပဲ”

ထိုစဉ် ဒေါ်ခင်သစ်တို့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ခပ်သုတ်သုတ် နေလာသည်။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ”

သူတို့မှာ ရှုပ်ထွေးနေတုန်းမို့ စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်း။

“အထည်ဆိုင်က အပျိုကြီးတဲ့”

“ဟင်”

ကကြီး အခန်းထဲပြေးဝင်သွားကာ သူတို့အားလုံး အိမ်ရှေ့

အောက်လာမိကြသည်။

အပျိုကြီးမလွင်က ပေါ့ပါးစွာပဲ ပြုံးနေသည်။

“မောင်လေးတို့ သိပ်ကသိပ်ကအောင်ဖြစ်နေမလားလို့ လာ

ထားပါ၊ အင်္ကျီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်မူမရှိရင် မမပြန်ပြင်ပေးပါ့မယ်၊

နမဟုတ်လို့ ကျွန်ုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ချလက်ချ လက်ခံစေချင်

တယ်၊ အင်္ကျီနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရဘူး

ဆိုတာ လုံးဝ အာမခံပါတယ်”

(စိုးမိုးစာပေ)

စိန်တွေထည့်သိထားသည်ကိစ္စကို သူတို့ မေးလိုက်ချင်တာ ပါးစပ်ကို ယားနေကြသည်။

စိန်တွေပုလဲတွေ သိထားသည်ဒီဝတ်စုံဟာ ဘယ်လို မှား ယွင်းမှုမျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲ။

အပျိုကြီးမလွင်က ဘာမှမထူးခြားသလို တောင်းပန်ပြောဆို၍ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။

သူတို့မှသာ ကြက်အစာနှင့်သလို မချိမရိရှိခဲ့ကြကာ ဝိုရခေစ် ရယ်ရခက်။

လက်ရုံးစိတ်ထဲမှာ လေးကျသွားကာ လုံးဝမကြည်လင်ထား ပါ။

ဒီအင်္ကျီကို တစ်လတိတိ ကြိုအပ်ထားရသည်။ နာမည်အကြီးဆုံး တကယ့်ကို ဒီတ်လုပ်ယူရသည်ဆိုင်နာ သေသေချာချာအပ်ခဲ့တာ။

ထွက်လာတဲ့ဝတ်စုံက ပုလဲနဲ့စိန်ကိုရွှေချည်နဲ့ယက်ထားတဲ့ အဖိုးတန်ကြီး။ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အတိတ်နိမိတ်လို့ ယူရမှာ လား။

မင်္ဂလာဦးမှာ လွဲချော်ခြင်းဟာ နမိတ်ဆိုးတစ်ခုလို့ ယူရမှာ လား။ လက်ရုံးရင်ထဲမှာ နောက်ကျိလေးလံနေသည်ကတော့ အနာ

(စိုးမိုးစာပေ)

ပင်။

မကျင်းပရသေးသည် မင်္ဂလာပွဲက စိတ်ဝင်စားဖွယ်များနှင့် ဩဇာနက်နေခဲ့ပြီ။

“မင်းက ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ပြဿနာရှာနေရ တာလဲ”

“သား... ပြဿနာရှာတာမဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ အခုရောက် ထာတဲ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံကြီးက သားမှာထားတာမဟုတ်ဘူး၊ မှားယွင်း ထာတာ”

“အေး... မှားတယ်ပဲထားတော့၊ ဆိုင်ရှင်မိန်းမက ဘာ ပြဿနာမရှိစေရဘူးလို့ ကိုယ်တိုင်လာပြောသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သမီး ဆေးကလည်း ကြိုက်ပြီး လက်ခံနေတယ်၊ အားလုံးပြေလည်နေတာကို ဘာလို့ မင်းက စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ချင်နေတာလဲ”

တော်တန်ရုံကိစ္စမျိုးဆိုရင်တောင် ဘာမှ ဝင်မပြောတတ် ထာဒယ်ဒီ၊ သူနှင့်မာမီ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ငြင်းခုံနေတာကို စားမခံနိုင်တော့၍ ထင်၏။ ဖတ်လက်စသတင်းစာကို ချကာ ဝင်ပြော

(စိုးမိုးစာပေ)

၏။

“သား စိတ်ညစ်အောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အသေအရာ စိစဉ်ထားရက်နဲ့ လွဲချော်ကုန်လို့ပါ”

“ကိုင်း... ဒီလိုဖြစ်တာ မင်းမကြိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း မှာလာတဲ့အင်္ကျီကို ပြန်ပေးလိုက်၊ မင်းနဲ့သမီးလေး တိုင်ပင်ပြီး စိတ်ကြိုက် တစ်စုံပြန်အပ်ပေါ့ကွာ”

“အဲဒါတော့ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုရဲ့၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံတစ်ထည်ဆိုတာ တစ်လလောက်ကြိုအပ်ရတာ၊ ဒီလောက်ရက်ကပ်နေမှ ဘယ်မှာအပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း အခုအဆင်ပြေနေတဲ့အတိုင်းထားလိုက်ဧည့်မင်းသားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သားက သူ့အသေအချာစီမံတာ လွဲချော်လို့ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေတာတဲ့”

“အယူအစွဲတွေမထားနဲ့၊ ခုကိစ္စမှာ အားလုံး အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံဝတ်မှာ သမီးလေးကကြို။ သူ့ကြိုက်ရင်ပြီးနေပေါ့”

“မင်္ဂလာဝတ်စုံမှ စီခြယ်ထားတဲ့စိန်တွေ ပုလဲတွေက တကယ်အစစ်တွေလို့ သွားသစ်ကပြောတယ် ဒယ်ဒီ”

(ပိုးမိုးစာပေ)

“အဲဒါ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါတော့ သိပ်မထင်ပါဘူး၊ စိန်အစစ်အရာဆိုတာ မျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီးခွဲလို့ မသေချာပါဘူး။ စစ်တယ်ပဲထား၊ မူလပိုင်ရှင်က ချက်ချင်းသိမှာပေါ့။ အရေးမကြီးတာတွေ တွေးနေနဲ့သား။ အဓိကက သားနဲ့ကကြီးတို့မင်္ဂလာပွဲ ခမ်းခမ်းနားနား ပြောပြောအောင်မြင်ဖို့ပဲ”

ဒယ်ဒီ စကားကို ယတိပြတ်ပြောကာ အခန်းထဲ လှည့်ဝင်လာ၏။

မာမီကလည်း သူ့ပုခုံးကို အသာဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဘယ်လိုကြောင့်မှားမှား သမီးလေးကိုယ်တိုင်က အဲဒီမင်္ဂလာဝတ်စုံကို ကြိုက်နေပြီသား၊ ဒီအချိန်မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ သားတို့နှစ်ယောက် အဖုအထစ် မဖြစ်စေချင်ဘူးကွယ်”

မာမီစကားကို သူ တိတ်ဆိတ်နားခံလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲက တော့ သိပ်အလိုမကျချင်ပါ။ မာမီ သူ့အနားက ရှောင်ထွက်သွားအထိ ဆိုဖာပေါ်မှာ ငူငူကြီးထိုင်နေမိဆဲ။

“မင်းမျက်နှာကြီးကလည်း မင်္ဂလာမရှိလိုက်တာကွာ”

ရာဇ သူ့ရှေ့ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းဆိုသည်။ ဒီကိစ္စမှာ ရာဇအကောင်က ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်။ အားလုံးဘက်ကရပ်တည်းကတည်းကတော့ သူ ဘာမှမပြောချင်ပါ။

(ပိုးမိုးစာပေ)

“ဒယ်ဒီပြောတာမှန်တာပဲ လက်ရုံး။ မင်္ဂလာဝတ်စုံက တန်ဖိုးကြီးမားတာမှန်ရင် တကယ့်ပိုင်ရှင်တွေ ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်ဆို မျက်ကလဲဆန်ပြာနဲ့ စုံစမ်းရောက်လာကြမှာပေါ့”

“အေး... အဲဒီလိုရောက်လာပြီး ငါအပ်ထားတဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ ပြန်လာလဲရင် ငါကျေနပ်တယ်”

“သူတို့လာလဲရင် ကကြီးလည်း ငြင်းလို့မရဘူး။ လက်ခံရမှာပဲ။ နောက်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ လာလဲရင်လည်းလဲပေါ့။ သတို့သမီးဝတ်စုံများတာ သတို့သမီးများတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ”

“ဟေ့ကောင် နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ လျှောက်မပြောနဲ့”

“အေး... မင်းမျက်နှာကြီးလည်း မင်္ဂလာရှိနေလေကွာ။ အိမ်မင်းတို့မင်္ဂလာပွဲက ကျက်သရေမင်္ဂလာပြည့်ဝမှာပေါ့ကွ”

ရာဇ စကားနိုင်ပိုင်းကာ ထွက်သွား၏။ နောက်ဆုံး သူတို့ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်သောလွှဲချော်မှုကို အလိုမကျဖြစ်နေတာ သူတစ်ယောက်တည်း။ ကကြီးကလည်း မှားလာသောထိစုံကိုမှ သိပ်ကြိုက်နေ၏။

မင်္ဂလာဝတ်စုံက လှပခန့်ငြားတာတော့ သူမငြင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက မနှစ်မြို့တာအမှန်။ ကကြီးနှင့်သူ့ကိစ္စမှာ ဘာတစ်ခုမှ လွှဲချော်မှုမရှိစေချင်ပါ။

အယူသည်းသည်ဟုပဲ ဆိုချင်ဆို၊ သူရွေးချယ်ပေးထားသော ဆွားရောင်မင်္ဂလာဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ ကကြီးကိုမြင်ချင်သည်။ စိတ်ကူးဆဲမှာ မြင်ယောင်ပုံဖော်ပြီး ကြည့်ထားသမျှ လွှဲချော်ကုန်ပြီ။

ကကြီးရယ်... နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့အချစ်က ခိုင်မာစွာ အည်ရှိနေသလို ငါ စိစဉ်ထားသမျှလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေစေချင်အယ်။ ထားပါတော့... ငါအရှုံးပေးချီးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့...။

နင့်ကို မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်အတွက်တော့ ငါအရှုံးပေးပါရစေနဲ့။

ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်... သိပ်မြတ်နိုးလို့ပါ ကကြီး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဘဲ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ။ ဒါလေးကို ခုပါ။ ဘာဘဲတို့သူဌေးကြီးက သူ့သမီးလေးကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဆောက်ပံ့ပုံရှာဘူးလေ။ ဒါလည်း သူတို့အကြောင်းတွေ ရှိခဲ့တာကို။ ခုလို သမီးမက်လာဆောင်မယ်ဆိုတော့ မဖြစ်မနေ ခုလိုစီစဉ်ရတာ။ ဒီလို တူမကြီးတို့ညီအစ်မကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့နော်”

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ။ သူတို့ဘက်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ အနောင်အယုက်မရှိဘူးဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဦးမင်းထွတ်တင် ပြုံးလိုက်သည်။
အင်္ကျီမှာ စိန်အစစ်တွေမှန်း ချုပ်တဲ့သူကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ပါ။
ထည့်ခဲ့အင်္ကျီကိုအပ်၍ ပန်းတိမ်မှာ သေသေချာချာသွား၍ သီခိုင်း ခဲ့တာ။

ပြီးမှ အပျိုကြီးလက်ထဲပြန်အပ်ကာ စိန်လေးတွေနဲ့ပုလဲကို အပြန်အလှန်ပေးကာ သီထားတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြော၍ ဝတ်စုံချင်း လဲခိုင်း ချက်ရသည်။

အပျိုကြီးက အင်္ကျီပုံကို စိတ်ဝင်တစား ချုပ်ပေးသည်။ ပန်း စိန်ကိုယူသွား၍ စိန်ရတဲ့အထိစောင့်ယူကာ ဝတ်စုံချင်းလဲပေးခဲ့သည်။

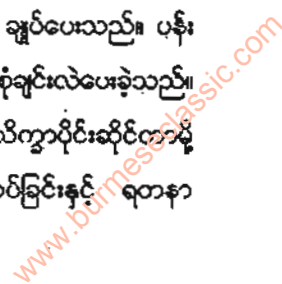
သူတို့ရဲ့ ဆိုင်နာမည်တစ်လုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်တာမို့ ဆောင်းမင်းဆက်က ထပ်တူသော ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းနှင့် ရတနာ

အခန်း (၃၀)

“ဒါ တူမကြီးအတွက် လက်ဆောင်သက်သက်ပါ။ ယူစို့ ကွယ်”

ရတနာဘူးလေးမှန်းသိ၍ အပျိုကြီးမလွင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ငြင်းသည်။

“ဒီလောက် မလိုပါဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်မတို့ဘက်ကိုလည်း မထိခိုက်ဘူး။ တစ်ဘက်သားအပေါ်လည်း မထိခိုက်နိုင်တဲ့ ကူညီ မျိုးပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နည်းနည်းတော့ စိတ်ကသိလ အောက် ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကျေနပ်ကြပါတယ် အဘ ချုပ်ခိုင်းတဲ့ပုံစံလေးကလည်း အတော်ကိုလှနေလို့ ကျွန်မ တာဝန် ယူလုပ်ပေးတာပါ”

လက်ဆောင်ပေးခိုင်းသည်။

တကယ်ဆို ဆောင်းမင်းဆက် ဘာတွေလုပ်နေမှန်း ဦးမင်း ထွတ်တင်ကိုယ်တိုင် နားမလည်။

ဒီဝတ်စုံဒီခိုင်းရဖို့ နိုင်ငံခြားကတ်တလောက်မျိုးစုံထဲက ပန်နို ထဲကအင်္ကျီပုံတွေကို အစောကြီးကတည်းက ရှာထားသည်။

သူတို့ထက် တစ်လကြီးအပ်ထားသည်။

စက်ဆိုင်မှာတစ်လ ပန်းတိမ်မှာတစ်လ။

“ကိုယ်လိုချင်တဲ့မိန်းကလေး သူများနဲ့လက်ထပ်မှာ ဝတ်စုံစိန်စိပြီးလက်ဖွဲ့မလိုလား။ ဘာနားလည်အောင်လည်း ရှင်းစမ်းထည့်လှလေးရယ်”

သူ အဲဒီလို မေးဖူးသည်။

“ကျွန်တော်လုပ်သမျှ အားလုံး အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ်။ အခု မကြာခင် လက်တွေ့သိလာမှာပါ။ ကိစ္စတွေပြီးစီးသွားရင် ဒါတွေ အထည်ဆိုင်က အမျိုးသမီးကို လက်ဆောင်ပေးပေးပါ။ ရအောင် ပေးပေးပါ” တဲ့။

ဦးမင်းထွတ်တင် သူ့ဖြစ်စေချင်သလို လုပ်ပေးလိုက်ရတာပဲလေ...။

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၃၁)

ကီးကီး... ကီးကီး... လာဦး”

ဆောင်းမင်းဆက် ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း အသံပေး ချီတ်သည်နှင့် ဆိုင်ထဲက ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကလေး ရိပ်ခနဲပြေးထွက် နားသည်။

“ကီးကီး... ဒီမှာ မင်းဖို့ မုန့်တွေဝယ်လာတယ်ကွ”

ကီးကီးဆိုသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူစွတ်စွတ်လေးနှင့် ပြောင် ဆက်လက် အမွှေးစုတ်ဖွားလေးတွေကြားမှာ နီရဲတောက်ပသည် ချက်လုံး။

ပုံကူသော နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်လေးနှင့် လွန်စွာချစ်စဖွယ်ကောင်း ထူးသည့် ရွေးလေးတစ်ကောင်ရယ်ပါ။

(စိုးမိုးစာပေ)

တစ်လောကလုံးမှာ ဆောင်းမင်းဆက် သံယောဇဉ်ပိုတာ
ဆိုလို့ ကိုယ့်မိသားစုမှလွဲလျှင် ကီးကီးပဲဖြစ်သည်။

သူ မုန့်ဘူးတွေပွေ့ပိုက်၍ ကီးကီးနဲ့အတူ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်
မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကီးကီးက သူ့ပေါင်ပေါ် စွေခနဲခနဲတက်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်း အရမ်းမတက်နဲ့ကွ၊ ငါ့အင်္ကျီပေကျန်
မယ်”

ကီးကီးက သူ့စကားနားလည်သလို ဆိုဖာပေါ်စွေခနဲ ဖြို
ဆင်း၏။

“ရော... မုန့်စား”

ကိတ်မုန့်ကိုဖွင့်၍ ကီးကီးကို သူ့ချကျွေးသည်။

ကီးကီးကမစားဘဲ လှစ်ခနဲခနဲဆင်းသွားကာ ပျောက်ကွယ်
သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာ၏။

ပါးစပ်မှ ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ချပ် ကိုက်လာ၏။

“ဟာ... အေး... ငါမေ့သွားတယ်၊ ယူနဲ့... ပန်းကန်”

ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးမှ ကီးကီးက စားနေသည်။

ကိတ်မုန့် သုံးချပ်လောက်ကုန်မှ ကီးကီးကို သူ့ပေါင်ပေါ်
ဆွဲတင်လိုက်၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

“မင်း ပျင်းနေလား... ကီးကီး”

ကီးကီးက ခွေးလေးဆိုပေမယ့် သူ့ပြောသမျှ အကုန်နားလည်
သည်။ ခိုင်းတာလုပ်တတ်၏။

ဆောင်းမင်းဆက် ပို၍ချစ်တာက ကီးကီးသည် ခွေးပီပီ
အရောင်လိုက်သည်နှင့် ပါးလျှက်နားလျှက်မလုပ်တတ်၊ သခင်မျက်
စာကိုကြည့်၍ အခြေအနေ အချိန်အခါလိုက်၍နေတတ်သည့် စည်း
တမ်းရှိသည်။

ကီးကီးကို ကနေဒါကအပြန် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်
ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြောင်လေးတစ်ကောင်လောက်ပဲ ရှိပါဦးမည်။

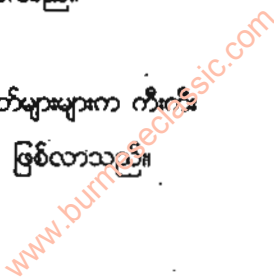
စွတ်စွတ်ဖြူသော အမွှေးလေးတွေ ရှည်မွှေးလေးတွေလို
ဆောင်နေတာရယ်။

နီစွေးသော မျက်ဝန်းလေးတွေရယ်ကို သူ လွန်စွာသဘော
ကျခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်ကဆို ကီးကီးကို သူ ဘယ်သွားသွားခေါ်သည်။
အိမ်နားဒီနား သွားတာကအစ ကားထဲမှာထည့်ခေါ်သည်။

အရွယ်လေးလည်း ကြီးလာပြီ။

သူနဲ့ပတ်သက်မိသော မိန်းကလေးအတော်များများက ကီးကီး
ဆို တောင်းကြ၊ ချစ်ကြ၊ ဟိုခေါ်မယ်ဒီသွားမယ် ဖြစ်လာသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

ဒါကြောင့် ကီးကီးအိမ်မှာ ချောင်ထိုးခံရတော့သည်။ ဘယ်
ပဲနေနေ ကီးကီးက သူ့သင်သမျှ အားလုံးတတ်သည်။
အကင်းပါးသည်။

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ် ကီးကီး၊ ဒီနေ့ မင်းကို တစ်နေ့ထိုး
ထမင်းမကျွေးဘူး” လို့ ဆောင်းမင်းဆက်ပြောထားခဲ့လျှင် ထမင်း
ဘယ်သူကျွေးကျွေး ကီးကီးကမစားတော့။

အဲဒီလို အပြစ်ပေးထားမိလျှင် ဒီအပြစ်မျိုး ကီးကီး နောင်
ထပ် ဘယ်တော့မှ ထပ်မကျူးလွန်တော့။

သခင်ကိုလည်း လွန်မင်းစွာချစ်တတ်သည့် ခွေးလေးပါ။
သူ ကီးကီးနဲ့အတူ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

“ကီးကီး... လာစမ်း၊ ဒီနားက နှင်းဆီနက်အိုး ဘယ်
ရောက်သွားလဲ”

ကီးကီး တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။
ဆောင်းမင်းဆက် ပန်းအိုးနေရာကို ကိုင်ပြသည်။

“ဒီနားက နှင်းဆီအနက်အိုး ဘယ်သူဘယ်ရွေ့ထားလဲ”
ကီးကီး ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်ကာ တိုက်ရဲ့ညာဘက်

ဆီ ပြေးထွက်သွား၏။
ပြေးတော့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

သူ့ပုဆိုးစကို လာဆွဲ၏။

“ဪ... အေး... တွေ့ပြီ”

တစ်ဖွင့်တည်းသော နှင်းဆီနက်ဖွင့်ကို သူ တယုတယ တို့
အာ ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကီးကီး မင်းခြံထဲမှာ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဒီပန်းမျိုးက ရှား
ထယ် ဘာကြောင့်မှ မပျက်စီးစေနဲ့”

ကီးကီးက ဝုခနဲအသံပေးကာ ပန်းအိုးကို သူ့ခေါင်းလေးနဲ့
တိုက်ပြသည်။

“အိုခေ”

သူ့ခြံထဲက ပလပ်စတစ်ခုံလေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ကီးကီး... စိုင်းကြီးကို သွားခေါ်”

ကီးကီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

မကြာမီ ဦးစိုင်းလူပါလာသည်။

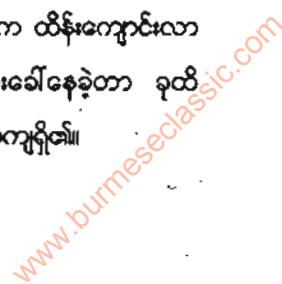
“တူတော်မောင်”

“လာ... ထိုင်... စိုင်းကြီး”

အဘအရွယ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာ
သော ဘကြီးစိုင်းလူကို ချစ်စနိုးနှင့် စိုင်းကြီးခေါ်နေခဲ့တာ ခုထိ

အောက်မရတော့။ ဦးစိုင်းလူကလည်း သဘောတကျရှိ၏။

(စိုးမိုးစာပေ)

“စိုင်းကြီးကို ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ပြောလောကွယ်”

“ကလောမြကို လှမ်းပြောပေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စိုင်းကြီးကို တိုင် သွားစေချင်တယ်”

သူ့စကားဖြတ်၍ ကီးကီးခေါင်းကို လှမ်းပုတ်ကာ...

“ကီးကီး... စားပွဲပေါ်မှာ စီးကရက်ဘူး ကျန်ခဲ့တယ် သွားယူချေ”

ကီးကီးပြေးထွက်သွားမှ သူ စိုင်းကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် အသက်လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အလုပ်သမားလိုချင်တယ်”

“ဒါက မခက်ပါဘူး”

“ခက်တယ် စိုင်းကြီး၊ ဒါကြောင့် စိုင်းကြီးကို သွားစေချင်တာ၊ ချက်တတ်ပြုတ်တတ်၊ အိမ်တွင်းမှု နိုင်နင်းနေရုံနဲ့မပြီးဘူး ညကျတော့ ကျွန်တော် အသေးစိပ်ပြောမယ်၊ စိုင်းကြီးကိုယ်တိုင် သွားမှဖြစ်မှာ၊ ဒီမှာထားခဲ့လို့ရအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်မယ်”

“တူတော်မောင် ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးပဲလား”

“အဲဒါလည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဘာလည်း မဆင်ဘူး၊ ည ကျွန်တော်မရှိတုန်း ဘာဘာဆီဖုန်းလာရင် ကလောသွားဖို့တည်း”

(စိုးမိုးစာပေ)

...ပြောပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်နော်၊ ဘာဘာ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုပဲ သေချာချာပြီးဖို့ ပြောပါ”

“အေး... အေး... စိုင်းကြီး ခရီးသွားဖို့ ပြင်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးစိုင်းလူထွက်သွားတော့ သူ့ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး၊ နေသည့် ကီးကီးကို သူငုံ့ကြည့်မိသည်။

“ကီးကီး... ဘယ်မှာလဲ စီးကရက်ဘူး”

ကီးကီးက လက်နှစ်ဖက်နှင့် စားပွဲပေါ်ထောက်ရပ်ကာ တင်သည့်စီးကရက်ဘူးကို နှုတ်သီးလေးနှင့် ထိပြန်၏။

“ဪ... ဆော့နိုး၊ ငါ သတိမထားမလိုက်ဘူးကွ”

သူ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်ကာ ကီးကီးနဲ့ လမ်းထဲ လျှောက်သည်။

စကားတွေ တာတွက်တွက်ပြောလာခဲ့၏။

ကီးကီးက သူ့နဲ့ ဝေးကွာနေတာများလာခဲ့သည်မို့ သင်ထားသည့်စကားလေးတွေကို မေ့လျော့သွားမှာ စိုးလို့လေ။

ဒါပေမယ့် ကီးကီးက အားလုံးကို ပါးနပ်စွာရှိနေဆဲ။

(စိုးမိုးစာပေ)

မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက် နီးလာလေ ကကြိုးကို သူ မျက်စိ
ဘက်က အပျောက်မခံချင်လေ။

သူ့ရဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံက တစ်ခုတစ်ခုအတွက် ကြောင့်ကြနေ
သည်။ ရင်ထဲမှာ ခဲဆွဲထားသလို တကယ့်ကို အသက်ရှူမဝနိုင်အောင်
လေးဖင့်ဖင့်။

ကကြိုးကတော့ ဘာကိုမှကရုမစိုက်။
ဝင့်တို့လမ်းဘက်ကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကားတစ်စီးက
အနီးပေါ်လာသည်။

“အား”
အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်တော့ ကားနဲ့ လွတ်
ပေးမယ့် လမ်းခွက်ထဲခြေတစ်ဖက်ကျကာ ခွေကျသွား၏။

လက်ထဲကထပ်ကိုင်လာသည့် ဖိတ်စာတွေ တစ်ခုစီလွင့်ဝဲ
ကျသွားလေသည်။

ကားသည် တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ လူတစ်ယောက် ကမန်း
ဆန်း ဆင်းလာသည်။

“ကကြိုးသျှင်”
ကကြိုး ရှက်ရှက်နှင့်ထဖိုပြင်နေဆဲ အသံကြောင့်မော့ကြည့်
မိသည်။

အခန်း (၃၂)

“လက်ရုံး ငါ့ကိုကားရပ်ပေး၊ ဒီမှာ ဆင်းနေခဲ့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ တူတူသွားမှာပေါ့”

“ဟာ... ငါ့ဟာငါ သွားချင်လို့ပါ။ ဝင့်နဲ့ကေသီကိုခေါ်ပြီး

ငါ့အပေါင်းအသင်းနဲ့ ဖိတ်ချင်တဲ့လူတွေကို ဖိတ်မယ်”

“ပြီးရော”

လက်ရုံးက ကားရိုက်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာ လာကြိုရမှာလဲ”

“မကြိုနဲ့တော့၊ ငါ့ဟာငါ ပြန်လာမယ်”

ကကြိုး လမ်းကူးသွားတဲ့အထိ လက်ရုံး လိုက်ကြည့်နေပြီး

ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

(စိုးမိုးစာပေ)

“ဟင်”

“ဆောင်းမင်းဆက်”

သူမ ရုတ်တရက် မျက်နှာကို ဘယ်လွှဲပစ်ရမှန်းမသိ။
ဒီလူကားနဲ့မှ ဘာဖြစ်လို့ လာတိုက်မိတာလဲ။
အနီးအနားမှလူတွေလည်း ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘယ်ထိသွားလဲ”

ဝိုင်းမေးကြသည်။ ခေါင်းပဲခါပြလိုက်မိသည် ထင်ပါသည်။
ကကြီး ကပျာကယာထရပ်ကာ ပြန်ကျနေသည့်ဖိတ်စာတွေကို လိုက်
ကောက်သည်။

ဆောင်းမင်းဆက်နှင့် လူတစ်ချို့ပါ ဝိုင်းကောက်ပေးကြသည်။
ဆောင်းမင်းဆက်ရှေ့မှာ ကကြီး ဒူးတွေတုန်နေသည်။
ပြေးပေါက်မှားနေသည့် သားသမင်ကဲ့သို့ သူမ စကားပြော

ရမှာ ကြောက်နေသည်။

“ကကြီးသျှင်”

“ဟင်”

ထူးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အလန့်လန့်အဖျန်ဖျန် မော့ကြည့်လိုက်
တာမျိုး။ ကိုင်ထားဆဲဖိတ်စာကို ထုတ်ဖတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကကြီးကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ...

(စိုးမိုးစာပေ)

“မင်းကိုယ့်ကို မဖိတ်တော့ဘူးလား”

“ရှင်...”

ကကြီးသျှင်မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြုံးကျယ်နေတာ မျက်တောင်
ထိပ်စိပ်ကလေးတွေပင် မျက်ခွံကျယ်မှာ ယပ်တောင်လေးဖြန့်ထား
သလို ပင့်ကပ်နေသည်။

ဆောင်းမင်းဆက် မျက်နှာတစ်ချက်တင်းသွားကာ ချောက်
နှူးနေသည့် ကကြီးမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ကိုယ်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အနေနဲ့ တစ်ခုခုလက်ဖွဲ့ချင်တာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ဖိတ်မှာလား”

“ဟုတ်... ဖိတ်... ဖိတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိတ်စာအပို
အား ပါမလာဘူး”

“ရပါတယ်၊ မင်းဖိတ်ဖို့ပဲလိုတာပါ၊ ကိုယ်သွားမယ်”

ကိုင်ထားသည့်ဖိတ်စာကို ကကြီးလက်ထဲပြန်ထည့်ပေး၍
နှုတ်ပေးပေါ့ ပြန်တက်သွားသည်။

ကကြီး ဝင့်တို့ခြံရှေ့ ဘယ်လိုဘယ်လို ရောက်လာမှန်းပင်
မသိ။

ငါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

သူက ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ။

(စိုးမိုးစာပေ)

သာမန် အသိပိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သူ့နှုတ်ဆက်တာကို
ငါ သက်သက်အတွေးချော်ပြီး ကြောက်နေတာဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ဖြေရင်း ဆောင်းမင်းဆက်အပေါ် အာမှာ
သလို ဖြစ်မိရပြန်သည်။

ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။

အခန်း (၃၃)

“ကကြီးရော... နင့်အတွက် ပန်း”

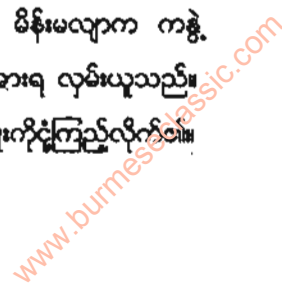
ရာဇလက်ထဲမှာ ပုစွန်ဆီချောင်ရွန်းနေသည့် နှင်းဆီပန်း
အဖွက ငွားငွားစွင့်စွင့်။

“ဟယ်လုလိုက်တာ၊ ယူ သိပ်ကို အိုင်ဒီယာကောင်းပါလား။
နာ ဆံတုံးမှာပန်းပန်ဖို့အတွက် ဦးနှောက်ခြောက်နေတာ၊ ဝတ်စုံလေး
အတော်ပဲ၊ ပေး... ပေး”

ကကြီးကို မိတ်ကပ်ပြင်ပေးနေသည့် မိန်းမလျှာက ကနွဲ့
လျှော့ပြော၍ ရာဇလက်ထဲကပန်းကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူသည်။

ရာဇက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့၍ ကကြီးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ကကြီး”

“ဟင်”

“နင် သိပ်မပြင်နဲ့နော်၊ ဒီမှာအစ်မ၊ အဲအစ်ကို၊ ဟာ...”

“မမနို့တဲ့၊ မမလို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်ဟယ်”

ရာဇနာခေါင်းရုံ နှုတ်ခမ်းမွှေးဆွဲ၍ ကကြီးကို မသက်မသာ လှမ်းကြည့်၏။

ကကြီး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ... အဲ... ဟိုအနီ... သူ့ကို တအားမပြင်လိုက်နဲ့ နော်၊ သူ့မျက်နှာက ပြင်စရာသိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကာလာတွေထိန် များရင် မကောင်းဘူး”

မမိလို့ခေါ်ကတည်းက မျက်နှာမကြည်သာသည့် မိန်းမလူနာက ဒီတစ်ခါသည်းမခံ။

“ဘယ်မျက်နှာမျိုး ဘယ်လိုပြင်ရမယ်ဆိုတာ သူများတို့ဘီတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်တတ်ရင်လဲ ပြင်ပေးကြပါလား၊ ဘာထို့ခေါ်ပြင်နိုင်လဲ”

အခြောက်မျက်နှာမကြည်တော့ ရာဇ ဟီးခနဲရယ်သည်။ တော်ကြာ စေတနာမရှိစွာ ကကြီးကို ဖြစ်သလိုပြင်ပေးလိုက်ရင် အခက်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သူက ကိုယ့်မနီး သူငယ်ချင်းလေးမို့ ပိုးနိန်

ညို့ပါ မမရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့... ဟဲ့”

ပြောပြီး ကုတ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ပြန်ထွက်သွား၏။

“သိပ်ဆိုးတဲ့ကလေး၊ ဟင်း... ဟင်း”

ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားသည့် အခြောက်ပုံစံကြောင့်

ကကြီး ခစ်ခနဲရယ်သည်။

တအောင့်ကြာလျှင် ဝင့်တို့အုပ်စုတွေ ဝင်လာကြပြန်သည်။

“ဟယ်... ခုထိ အကျိုးမဝတ်ရသေးဘူးလား”

“ဆံထုံးလေးနဲ့ မျက်နှာလေးက လှလိုက်တာဟယ်၊ ကြည့်

ညို့ကိုမဝဘူး”

ကကြီးပါးလေးကို ဖွဖွလာနမ်းတဲ့သူက နမ်းလို့။

ထိုင်နေတဲ့ရှေ့က ဒူးထောက်လာကြည့်တဲ့သူက ကြည့်။

“လှလိုက်တာဟယ်၊ မမဝတ်စုံလေး မြန်မြန်ဝတ်ပေးလိုက်

နော်ပါ”

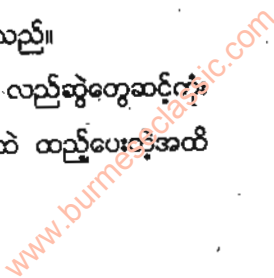
“သိပ်မြန်တာပေါ့၊ ကြည့်နော်...”

တကယ့်ကို အခြောက်က မြန်ဆန်ပါသည်။

ဝတ်စုံဝတ်ထွက်လာသည့် ကကြီးကို လည်ဆွဲတွေ့ဆင်ကူး

ဆွဲပေးကာ ပဝါချိတ်ကာ ပန်းစည်းလေးလက်ထဲ ထည့်ပေးတဲ့အထိ

အာလေး။

“ဟေး . . . တကယ့်ကို အသက်ရှုမှားလောက်အောင် လှတာ”

“လှရင်လည်း ဖယ်ပေးကြစမ်းပါ။ ဒီမှာ အရေးကြီးတယ်”
ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ရုံးဝင်ချလာသည်။

“ဟယ်. . . သတို့သားကလည်း ဇွတ်ကြီးပါလား”

“အေးလေ. . . ဒီမှာ ထွက်တော့မယ့်ဟာပဲ သည်းကိုသည်း တယ်”

ဝိုင်းမျက်စောင်းထိုးကြသည်။

လက်ရုံးက ခေါင်းပေါင်းစကြီးတလူလူနှင့် ကကြီးနားထံ အဟုတ်ဝင်ချသွားသည်။

“သည်းရမယ်၊ သူ အပြင်မထွက်ခင် အပြတ်ရှင်းရမှာ မနက်က လူတွေရွှပ် အလုပ်တွေများနေလို့ မရှင်းလိုက်ရဘူး”

“အလို. . . ဘာများပါလိမ့်”

“ကကြီးကို ကျွန်တော် ရည်းစားစကားပြောမလို့”

“ဘုရားရေ”

“အမလေး ကြားသားမိုးကြီးတော်၊ ကိုယ်လယ်ထပ်ယူမယ့် မိန်းမကို လက်ထပ်နေကာမှ ရည်းစားစကားပြောမယ်တဲ့”

ရင်ဘတ်တွေလည်းမီး နှာခေါင်းလေးတွေလည်း ရှိုး လက်ထံ

(စိုးမိုးစာပေ)

ဆုပ်ရွယ်တဲ့သူကရွယ်နှင့် အားလုံး အခန်းထဲက ထွက်ခွာကြတော့ ချယ်သံလေးတွေကျန်ခဲ့သည်။

ပြီးစစလေး သူ့ကိုကြည့်နေသည့်ကကြီးကို လက်ရုံး တမေ့ အမောကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကကြီး”

ကကြီးကမထူးဘဲ ရှက်ပြီးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။

“လှလိုက်တာ ကကြီးရယ်”

ပြင်ဆင်ထားတာတွေ ဖျက်ကုန်မှာစိုးလို့ သူ့မှာ မထိရဲထိရဲ မချင်မရဲနှင့် ကကြီးလက်မောင်း ပြည့်ပြည့်လေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖိဖိ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ချစ်လားဟင်”

ကကြီးက သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ လက်တွေကိုဖယ်ချလိုက်ပြီး

“မင်္ဂလာဆောင်နေကာမှ ရှက်လည်းမရှက်ဘူး”

“ဟာ. . . အဲလိုမညစ်နဲ့ကွာ၊ အခါတော်မပေးခင် အဲဒီ

အား ကြားကိုကြားရမှဖြစ်မှာ၊ လက်ထပ်ပြီးမှချစ်ရတာ ဘာလုပ် နှစ်”

“ပြောဖို့ လိုသေးလို့လား”

“သိပ်ကိုလိုတယ်၊ ခင်ဗျားပါးစပ်က ပြောတာလေးကို ကြား

(စိုးမိုးစာပေ)

ချင်လွန်းလို့ အတင်းကြီးပြေးချလာတာ။ အပေါ်ထပ်အတက်မှာ ခလုတ်တိုက်မိပြီး ဒီမှာ သွေးတောင်ထွက်သွားတယ် ကြည့်... ”

“ဟယ်”

တကယ့်ကို လက်ရုံးခြေမရဲ့ ခြေသည်ကြားတွေမှာ သွေးနီရဲနေပါသည်။

ကကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ဖြစ်ရလေလက်ရုံးရယ်၊ နင်ဟာ သိပ်ကို တယူသန်တာနော်၊ ငါလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ်မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လူကြီးသဘောကျအောင် အင်း... လက်ထပ်ဖို့ မယ်လို့ နင်ထင်လား”

“သိတယ်၊ သိလို့ ပြောပါ... ပြောပါလို့ အစောကြီးကတည်းက အမြင်ကပ်အောင် မေးနေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိနေတာနဲ့ပြီးမှ ရမလား။ ကိုယ်တိုင်ပြောတာကို ကြားချင်တာပေါ့”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်းနားထောင်၊ ကကြီးသျှင်ဆိုတဲ့ကျွန်မလက်ရုံးဆိုတဲ့ရှင်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်တဲ့၊ ကဲ... ကျေနပ်ပါသလား”

ဟာ... နားထဲမှာအေးသွားတာပဲ၊ နှလုံးသားထဲမှာ ချိုသွားတယ်၊ ပျားရည်မြစ်ကြီး ရေကြောင်းမှားပြီး ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲ စိတ်သွားပြီထင်တယ်”

(စိုးမိုးစာပေ)

“ကဲ... မပြီးကြသေးဘူးလားရှင်၊ မေးတဲ့လူကမေးရင် ချစ်မယ့်သူကလည်း မြန်မြန်ပြန်ချစ်လိုက်ပါ၊ မင်္ဂလာအချိန်နီးနေလို့ အားလုံးမျှော်လင့်နေကြပြီဖြစ်တာကြောင့် သတိုးသားနဲ့သတိုးသမီး အခါတော်ပေးဖို့ ကြွတော်မူပါ”

ဖွဖွကလေးဖြစ်ဖြစ် နမ်းဖို့စိတ်ကူးနဲ့ လက်ရုံးမျက်နှာကြီး ငုံ့ချလာတာကို ကကြီး အလန့်တကြားတွန်းပစ်ကာ အပြင်ဘက်ကို ဆွဲပြန်သည်။

“ဟိုမှာ အော်ကုန်ကြပြီ၊ သွားမယ်”

လက်ရုံးမျက်နှာ မအိမလည်ကြီးနှင့် ကကြီးကို လက်သီးဆုပ်ပြန်သည်။ ကကြီး ခစ်ခနဲရယ်၍ နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းချိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

လူရှင်းငြိမ့် လူကြီးတွေလည်း နီးရာထိုင်ခုံမှာထိုင်၍ တစ်
သောက်စနစ်ယောက်စကိုသာ ဧည့်ခံနေကြ၏။

“မင်းက ဘာခုမှသည်းနေတာလဲ၊ ဘာချလာနိုင်ဆိုတာ
ပြတ်ကဲရတယ်၊ လာတက်ကွာ၊ တက်ဆိုတက်”

လက်ရုံးက ကကြီးကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“အံ့မာ မိန်းမကိုတကြည့်ကြည့်နဲ့၊ လာပါ ဒီမှာလူကြီးတွေနဲ့။

ပြင်မှာ ဝမ်းတေဘယ်လ်ဆို ကျေနပ်ပြီ”

“ဟာ... ဟိတ်ကောင်တွေ၊ ဒီညတော့ ငါ့ကို အရက်မတိုက်
နဲ့ကွာ”

“အေးပါ၊ မင်းမသောက်ရပါဘူး၊ ငါတို့ပဲသောက်မှာ၊ တက်
တက်”

သူငယ်ချင်းတွေက အပြင်ကိုပဲ အတင်းခေါ်ထုတ်နေကြသည်။

ကကြီးကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ကားပေါ်တက်သွား၏။

“ကကြီး ခဏလေးနော်”

ကကြီးခေါင်းညိတ်၍ ဘွားဘွားတို့နား လျှောက်သွားလိုက်

“မြေးလေးက ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ လှလိုက်တာကွယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီဝတ်စုံက သမီးအတွက် သိကြားမင်း

(စိုးမိုးစာပေ)

အခန်း (၃၄)

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်မိဘများဘက်မှ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း
နှင့် ကကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေစုံညီကာ မင်္ဂလာခွဲ
ပြောစမှတ်တွင်ရလောက်အောင် စည်ကားနေသည်။

ထိရက်စရာမရှိအောင် လှလွန်းနေသည့်ချစ်သူထွေး
လက်ရုံး ငုံ့တကြည့်ကြည့်နှင့် ကျေနပ်လို့မဆုံး။

သူမှာ ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့တာလေ။

ဘာရယ်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့တာ သူ့မှာ မိတ်
ကြီးတစ်ခုလို မင်္ဂလာခွဲက တဖြည်းဖြည်းပြီးဆုံးခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရသလောက်ညှစ်ထုတ်နိုင်စေ
တမ်းဝါးတဟားဟားနှင့် ပြန်သွားကြပြီ။

(စိုးမိုးစာပေ)

ဖန်ဆင်းပေးတဲ့အတိုင်းပဲ”

ကကြီး ပြုံးနေသည်။

သူမကိုယ်တိုင်ပဲ နှစ်သက်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဘွား... ဘွား”

“ဟေ”

“ခေါင်းတွေပူးလာသလိုပဲ၊ နားချင်တယ်”

“ဪ... အေး... နားလေမြှေးရဲ့”

“သွားနား သမီး၊ သွား... အခန်းထဲမှာ သက်သက်

သာ ဝင်လို့နေ”

“အေး... အေး... သွား”

ကကြီး အစွန်ဆုံးမှာ ထိုင်မလို့လုပ်ပြီးကာမှ တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
သည် ညှော်ခံပွဲနှင့်မလှမ်းမကမ်းက ခရေပင်ကြီးအောက်ကို လျှောက်
လာခဲ့မိသည်။

“ဟယ်... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် ခွေးဖြူ
တစ်ကောင် နားရွက်ဖားဖားကုပ်ကုပ်လေးနှင့် မျက်လုံးလေးနှစ်လုံး
နီရဲဝိုင်းစက်လျက်။

စူးစမ်းသလိုလေးကြည့်ရင်း သူမ ရှေ့ထိလျှောက်လာသည်

(စိုးမိုးတပေ)

နားမှာ ဒီခွေးမျိုးလေး သူမမြင်ဘူးခဲ့ပါ။

ခွေးလေး ခြေထောက်နားရောက်လာတော့ ကကြီး ပဆစ်
ထုတ်လေးထိုင်ချကာ ခွေးလေးကိုကောက်ချီဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

ခွေးလေးက နောက်ဘက်အနည်းငယ်ဆုတ်သွားတော့ ဖမ်း
သို့မရ။

“လာပါ... ခွေးလေးရယ်၊ မင်းကို ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

ခွေးလေးက ရပ်ကြည့်နေသည်။

ကကြီး ခွေးလေးနားကိုသွားကာ ချောခေါ်သည်။

ထိကိုင်ပြီးမှ ခွေးလေးက ရုန်းသွားပြန်သည်။

နူးညံ့လွန်းသည့်ခွေးလေးရဲ့ အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားလေးတွေကို

ထောက်ယူထွေးပွေ့ချင်သည့်စိတ်၊ လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးကလေး
တွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကားတွေပြောနေချင်သည့်စိတ်နှင့် ကကြီး
အတတ် အတင်းလိုက်ချောခေါ်မိတော့သည်။

ခွေးလေးက ထွက်သွားလိုက်၊ ကကြီးလျှောက်လိုက်သွား

သို့မရနှင့် ခြေထောင့်အစပ်ကို ရောက်လာကြ၏။

“ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်၊ မင်းကို အတင်းဖမ်းပြီး ချုပ်
ချောင်ခေါ်မိတော့မယ်”

“ကကြီးသျှင်”

(စိုးမိုးတပေ)

ခွေးလေးစောကပ်နေသည် ကကြီးရှေ့မှာ အရိပ်တစ်ခုကျ လာသည်။

“ဟင်... ရှင်”

ကကြီး မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူခံ အနက်ရောင်နက်ခတိုင်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီရှည် အနက် ဘောင်းဘီအနက်ဝတ်ထားလျက် မျက်မှန်တပ်ထားပြန်သည်။ သူပုံစံက စတိုင်ကျလှသည်။

“ကိုယ် နောက်ကျသွားတယ်၊ မင်းကို ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ မတွေ့ တော့လို့ မဝင်ဘဲ လှည့်ပြန်တော့မလို့လေ၊ ဒီဘက်မှာ ရိပ်ခန်းကြီး လိုက်လို့”

သူက သူ့ဟာသူ ရှင်းပြနေသည်။

ပြီးတော့ ပြူးကြောင်ကြောင်လေးကြည့်နေသည့် ကကြီးအား တိုးကပ်လာကာ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ပြုဖွေးနေသည့် နှင်းဆီ ပန်းစည်းကို ကမ်းပေး၏။

“ဒါ ပထမလက်ဆောင်ပါ၊ ယူပါ... ကကြီးသျှင်၊ ရိုးရိုးနှင်းဆီမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အနံ့ကိုရရင် မင်းသဘောကျမှာပါ”

ကကြီး လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့် သင်းယုံပျံ့မွှေးနံ့လေးက ခနဲ ခနဲ ကျီစယ်သွားသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

“မင်းရဲ့ သတို့သားရော”

“သူ အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“မင်း ပျော်လား”

“ဟုတ်”

သူ့ရှေ့မှာ ကြာကြာရပ်နေချင်သည့် ဆန္ဒမရှိဘဲ နှင်လို့ မရဘဲ မကောင်းတာကြောင့် ရင်ခွင်ထဲကပိုက်ထားသည့် ပန်းတွေကို နှိမ်ရင်း ကကြီး မျက်နှာလွှဲထားမိသည်။

ကကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေ သေး။

မျက်နှာမော့ရင်ဆိုင်းဖို့ ဝန်လေးနေမိစဉ် ခေါင်းထဲက မူးမူးထက်ရီဝလာသည်။

“ရှင်... တစ်ခုခုလိုက်စားပါဦး”

“မစားတော့ဘူး ကကြီးသျှင်”

“ကကြီး... ကကြီး... မူးလိုက်တာ”

ကကြီးသျှင် ပန်းတွေကိုပိုက်ထားရင်း ယိုင်ခနဲ စိုက်ကျသွား သည့် ဆောင်းမင်းဆက် အသာလေးပွေ့ယူလိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ကကြီးရဲ့ကိုယ်လုံးလေး သတိမေ့လျက် ရှိသွားသည်။

(စိုးမိုးစာပေ)

၂၄၆

“အဲဒါ ဆောင်းမင်းဆက်ပဲ ကကြိုးသွင်”

မင်းကို ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမပိုင်စေရဘူး၊ ငါ့ရဲ့အချစ်တစ်ခု

ကိုပဲ မင်းကိုးကွယ်ရမယ်။

ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်းအား ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဗုဒ္ဓ

BURMESE CLASSIC

အသည်းတလှုပ်လှုပ် ရင်တဖိုဖို ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ
အေးစက်သွားစေမယ့်ဝတ္ထု

ဗုဒ္ဓ

စင်တင်သည့်

ဒုင်စိမာန်

ကျောက်သင်္ချိုင်းငရဲ

စာမူရှင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၀၅၀၈၀၇

ဗျူးစာပေမှ သေသေသပ်သပ် ခန့်ခန့်ညားညား
ထွက်ရှိပါတော့မည်။

(စိုးမိုးစာပေ)